

காலமரம் வனம்

வசந்தி தயாபரன்

கரலமரம் வனம்

வசந்த் தயராபரன்

2012

தலைப்பு : காலமாம் வனம் (சிறுகதைகள்)

ஆசிரியர் : வசந்தி தயாபரன்
40, லில்லி அவெனியூ,
கொழும்பு 06.

உரிமை : ஆசிரியருக்கே

பதிப்பு : ஏப்ரல் 2012

அச்சிட்போர் : லக்ஷ்மி அச்சகம்,
103A, விவேகானந்த மேடு,
கொழும்பு 13.

விலை : 200/-

Title : Kaalamaam Vanam (Short Stories)

Author : Vasanthi Thayabaran
40, Lily Avenue, Colombo - 6.

Copy Right : Author

Publication : April 2012

Printed By : Lakshmi Printers,
103A, Vivekananda Hill,
Colombo 13.

Price : 200/-

ISBN : 978-955-54233-0-4

சுமர்ப்பணம்

என்னுள் வாழும்
என் அப்பாவுக்கு...

அணிநூல்

கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும் என்றொரு கூற்றுண்டு. இக்கூற்றை வசந்தி தயாபரனின் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் நிதர்சனமாக்குகின்றன.

வசந்தியின் தந்தை, ஆசான் இராசையா மாஸ்ரர் அவர்கள், ஓர் அற்புதமான கலை இலக்கியவாதி. இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர். அவர் மென்மையான கலை இலக்கிய ரசனைத் தன்மையுடையவர். அவரது கலை இலக்கிய அடிச்சுவட்டில்தான் வசந்தி என்ற இலக்கியப் படைப்பாளியும்.

கவி உள்ளம் என்பார்களே, அது தூய்மையானது. மென்மையான நீலவானம் போன்றது. இந்த இனிய வானத்தில்தான் நாம் அழகைத் தரிசிக்கின்றோம். அதேபோல்தான் தூய்மையான மென்மையான கவி உள்ளத்தில்தான் நாம் அழகைத் தரிசிக்க முடியும். அங்குதான் ஜீவசத்துள்ள கலைப்படைப்புக்கள் ஜனிக்கின்றன. இந்நூலாசிரியரான வசந்தி அத்தகைய இனிய உள்ளம் கொண்டவர். எனவேதான், அவரது இந்தப் படைப்புக்கள் உயிரோட்ட முள்ளனவாகவும், கலைத்துவமானவையாகவும் இருக்கின்றன.

சமகால நிகழ்வுகள், போரின் தாக்கங்கள், இடப்பெயர்வுகள், புலப் பெயர்வுகள், மனித அவலங்கள் எல்லாம் இந்நூலாசிரியரது மென்மையான உள்ளத்தில் பெரும் தாக்கங்களையும், அதிர்வுகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளன. இவற்றின் உந்துதலினால்தான் ஆசிரியர் இப்படைப்புக்களைப் புனைந்துள்ளார். அதனால்தான் இந்தச் சிருஷ்டிகள் சுயமானவையாக, தனித்தன்மை வாய்ந்தவையாக, உயிரோட்டமுள்ளவையாக இருக்கின்றன.

சிறந்த, உயிரோட்டமுள்ள கலைப்படைப்புகளுக்கு கருவும் உருவும் அவசியம். கரு, உருச் சங்கமத்தில்தான் சிறந்த, ஜீவச்சத்துள்ள, உள்ளத்தை நெகிழ்ச் செய்யும் கலைப்படைப்புகள் ஜனிக்கின்றன. இத்தகைய படைப்புகளை, பாடல்களை நாம் பக்தி இலக்கியத்தில் நிறையக் காண்கின்றோம். அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர், மணிவாசகர், ஆண்டாள் முதலியோரின் பாடல்களை, மனதை நெகிழ வைக்கும் உயிரோட்டமுள்ள, சாஸ்வதமான பாடல்களாக நாம் காண்கின்றோம். 'திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்' என்று ஒரு கூற்றுண்டு. அதை நாம் அனுபவரீதியாகக் கண்டுள்ளோம். இந்நூலாசிரியரது படைப்புக்களும் இத்தகையனவே.

இந்நூலாசிரியரின் படைப்புக்களின் கருக்கள் அவரது உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினால், அதன் உந்துதலால்தான் அவர் இந்தச் சிறந்த ஆக்கங்களைப் புனைய முடிந்தது. இத்தகைய புனைவிற்கு மொழிவளம் அவசியம். நூலாசிரியரின் மொழிவளம், கரு உரு சங்கமத்திற்கும், கதையை நகர்த்திச் சென்று உச்சத்தைத் தொடுவதற்கும் அவருக்குக் கைகொடுக்கின்றது.

ஆசிரியர், தமது கதைகளையும், பாத்திரங்களையும் இலாவகமாக நகர்த்திச் செல்கிறார். கதையுடனே வாசகனையும் இழுத்துச் செல்கிறார், ஆசிரியர். இது அனுபவம் மிக்க, ஆற்றலுள்ள ஒரு படைப்பாளியால்தான் முடியும்.

கதை சொல்லும் விதத்தில் ஆசிரியர் பல்வேறு பாணிகளை, உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளார். ஆசிரியரே ஒரு பாத்திரமாகிச் சில படைப்புக்களில் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார். வேறு சில கதைகளில், பாத்திரங்களை வைத்துக் கதையை நகர்த்துகிறார். சில கதைகளில், பின்நோக்கிக் கதையை நகர்த்தும் உத்தியைக் கையாண்டுள்ளார். இது ஆசிரியரது சிறப்பம்சமாக உள்ளது. இது அனுபவமிக்க ஒரு படைப்பாளிக்குத்தான் சாத்தியப்படும்.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் அனைத்துமே ஆசிரியரது சுயதரிசனங்கள். மத்திய தர வர்க்க மக்களது துன்ப துயரங்கள், ஆசாபாசங்கள் அனைத்தையும் ஆசிரியர் உய்த்துணர்ந்து, அனுபவித்து இக்கதைகளில் வெற்றிகரமாக வெளிப்படுத்தி

யுள்ளார். இப்பாத்திரங்கள் அனைத்தும் நாம் தினசரி பார்க்கின்ற பாத்திரங்கள்தான். ஆனால், இவற்றின் அசைவாக்கம், எமது இதயங்களில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய வகையில் ஆசிரியர் உருவாக்கி உள்ளார். எமது உள்ளத்திலிருந்து இவற்றை இலகுவில் அகற்றி விட முடியாது. உயிர்க்கூடு கதையில் வரும் சித்தங் கலங்கிய றொபேட்டும், பார்வையில் வருகின்ற அம்மம்மாவும் எமது இதயத்தில் நிரந்தர இடத்தைப் பிடித்துவிட்டனர். கனவு மெய்ப்பட என்ற ஆக்கத்தில் வெளிநாட்டில் படித்துப் பட்டம் பெற்றாலும், எமது கலாசாரப் பாரம்பரியத்தைப் பற்றுறுதியுடன் கடைப்பிடிக்கும் விநோத்தையும் எம்மால் மறக்க முடியுமா?

இத்தொகுதியின் ஆசிரியர் வசந்தி, சிறுகதைகளை உருவாக்குவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது, கலை இலக்கியத் துறைகளிலும் தடம்பதித்துள்ளார். நவீன நோக்குடனான சிறுவர் இலக்கிய நூல்கள் நான்கினை வெளியிட்டுள்ளார். அத்துடன் நூல் விமர்சனம், நூல் ஆய்வு முதலிய துறைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகிறார். வசந்தியின் தந்தை இராசையா மாஸ்ரர், ஈழத்துச் சிறுகதை மேம்பாட்டுக்கான தகவம் அமைப்பின் ஆணியேவராக இயங்கியவர். வசந்தியும் தமது தந்தையின் இலக்கியச் செயற்பாட்டைத் தொடரும் வகையில் தகவம் அமைப்பை இயக்கி, ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு உரமூட்டி வருகின்றார்.

வசந்தி தயாபரனின் காலமாம் வனம் என்ற இந்தத் தொகுதி, ஆசிரியரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி. அப்படியிருந்தும் இது, அனுபவமும் ஆற்றலும் முதிர்ச்சியும் பெற்ற படைப்பாளியால் புனையப் பட்ட சிறுகதைகளைக் கொண்ட ஒரு தொகுதியாக விளங்குகிறது. வசந்தி மேலும் பல சிறுகதைத் தொகுதிகளைக் கொண்டு வந்து ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையை செழுமைப்படுத்த வேண்டும் என்பது தான், ஈழத்துக் கலை இலக்கிய உலகின் எதிர்பார்ப்பு.

நீர்வை பெரன்னையன்

முன்னுரை

கதை சொல்லுதல், கதை கட்டுதல், கதை கேட்டல் என்ற விஷயங்கள் நமது பண்பாட்டின் மூலவேர்கள். இந்தப் பண்பாட்டைத் தேர்ந்த கதை சொல்லிகளான நம் மூதாதையர் பாரம்பரியமாக நமக்குக் கையளித்து வந்துள்ளனர். எனினும் தமிழ்ச் சூழலில் பிற பண்பாடுகளின் தாக்கம், நவீன சங்கதிகளின் வருகை முதலியன நம் பாரம்பரியத் தளங்களில் பல மாறுதல்களை ஏற்படுத்தின. அவ்வாறான ஒரு மாற்றத்தின் வெளிப்பாடே தமிழில் சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவம் எனலாம்.

தமிழில் சிறுகதை என்ற சொல்லாடல் இன்று பல தளங்களில் பேசப்படுகின்றது. கருத்தியல் நிலை, காலச் சூழல், பிராந்தியச் சூழல், சமூகச் சூழல் எனப் பல தளங்களில் இது வேர் கொண்டுள்ளது. மேலாகத் தனிமனிதன், அவனது உள்ளுணர்வுத் தளம் என்ற உளவியல் தளத்திலும் அது ஆழமாகக் காலூன்றியுள்ளது. இவ்வாறான பின்புலம் ஒன்றில் நின்றுகொண்டு ஈழத்துச் சிறுகதைத் தளங்கள் என்று நுண்பார்வை செய்கின்றபோது அதுவும் பலபட விரிவதற்கான சாத்தியங்கள் உண்டு. ஈழத்துச் சிறுகதையாளர்கள் மிகுந்த சமூக நல நாட்டங் கொண்டவர்கள் என்பது இன்று (சகல படைப்பாளிகளும்தான்) பொதுச் சொல்லாக அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளது.

மேற்குறித்த பின்னணியில் நின்றுகொண்டுதான் திருமதி. வசந்தி தயாபரனின் காலமாம் வனம் என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பை நோக்க வேண்டியுள்ளது. இந்தத் தொகுதியில் அவர் 2003ம் ஆண்டு தொடக்கம் 2011ம் ஆண்டு வரையில் மல்லிகை, ஞானம் ஆகிய

சிற்றிலக்கிய ஏடுகளிலும், தினக்குரல் முதலான நாளிதழ்களிலும் எழுதிய பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. வசந்தி தயாபரன் அவர்கள் நீண்டகால இலக்கியப் பண்பாட்டுடன் இணைந்த குடும்பத்திலிருந்து மேற்கிளம்பிய எழுத்தாளர். பிறந்த, புகந்த சூழல், ஊடாட்டம், செயற்பாடுகள் என்பவை அவரைத் தொடர்ந்தும் இலக்கியச் சூழலுள் இன்றுவரை நிலைபெறச் செய்துள்ளன. மேலாக பெண், பெண்ணிலை சார்ந்த கருத்தியலில் அமைதியான பற்றாளரும், செயற்பாட்டாளருமாக விளங்குபவர்.

எனவே, அவர் கண்டு, கேட்டு, உய்த்து, உணர்ந்த அனுபவங்களைச் 'சிறுகதை' என்ற வடிவத்தினூடாகத் தந்துள்ளார் எனலாம்.

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள அனைத்துச் சிறுகதைகளையும் பொதுமை நிலை நின்று நோக்குகின்ற போது, அவை சமூக நல நாட்டம் கொண்டவை என்ற ஒற்றைச் சொல்லில் குறிப்பிடலாம். எனினும் அவற்றை வகைப்படுத்துகின்றபோதுதான் அவற்றின் பல் பரிமாணத் தன்மை புலப்படுகின்றது. உள்நாட்டுப் போரின் அவலம், புலம்பெயர் வாழ்வின் அவலங்கள், அவசங்கள், மனச்சிதைவுகள் என்பனவும், தனிமனித இருப்புகளும் இழப்புகளும், பெண் மீதான வன்முறைகள் முதலானவற்றைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு அவர் எழுதியுள்ளார் என்பது புலனாகின்றது. இவருடைய கதைகளுக்கான பிராந்திய அடையாளம் என்பது இல்லாதுவிடினும் நாதியற்று, பாத்திரமறிந்து என்ற கதைகள் நீங்கலாக ஏனையவை ஏதோவொரு வகையில் (நிகழ்வுகள், உரையாடல்) வடபுலத்துச் சாயல் கொண்டன வாக அமைந்துள்ளன.

'நாதியற்று' என்ற கதை மலையகத்தில் பெரு நோய் போல் பீடித்திருக்கும் கொழும்பு வீடுகளில் வேலைக்காரிகளாக வேலை செய்தல் பற்றிய சமூக அவலத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. பாத்திரமறிந்து - என்ற கதை வேலைத்தளம் ஒன்றில் பெண் ஆண்களால் அனுபவிக்கும் வன்முறைப் பற்றிப் பேசுகிறது. எனினும், அதையும் ஏற்கும் மனோபாவம் உடைய பெண்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றைத் தவிர்த்துப் பார்க்கின்ற போது தமிழ்ச் சூழலில் நிலவிய போர், அதன் உடனடி விளைவான புலம்பெயர் வாழ்வு, அதன்

அவலங்கள், போரின் பின்னான அவலங்களும், சோகங்களும் எனப் பல கதைகள் பல்வேறு தளங்களை விபரிக்கின்றன.

அம்மாவை வெளிநாட்டில் தொலைத்துவிட்டு அன்றியிடம் வதை பட்டு மனநோயாளியாகும் சிறுவன் (எந்தையும் தாயும்), புலம்பெயர் நாட்டில் கணவனால் ஏமாற்றப்பட்ட அபலைப் பெண் (புதிய முகம்), புலம்பெயர்வில் பழையனவற்றை மறந்த பெண் (பார்வை), மனச் சிதைவுக்குள்ளான இளைஞர்கள் (உயிர்க்கூடு), பிள்ளைகள் புலம் பெயர அநாதரவாக்கப்பட்ட முதியோர் (புகலிடம் பிறிதொன்றில்லை), வெளிநாட்டு மோகத்தால் நிலைமாறும் இளைஞர்கள் (கூர்ப்பு), போரினால் பாழ்வெளியான தாய் நிலங்களின் தவிப்பு (காலமாம் வனம்), போர் தந்த அவலத்தால் நிலை தவறிய பெண் வாழ்வு (புதிய தோர் உலகு செய்வோம்), போர் ஏற்படுத்திய அவலத்தால் நிலமும், மக்களும் அந்நியமாகிப் போனமை (காலம் தொலைத்த கனவு), புலம்பெயரினும் தன் பண்பாடு மறக்காத இளைஞர் (கனவு மெய்ப்பட) எனப் பல்வகையான விடயங்கள் பற்றி அவை பேசுகின்றன.

கதைகளின் போக்கினை ஒட்டி இவ்வாறு பாகுபாடு செய்த போதும், அவற்றுக்கு இட்ட தலைப்புகள் மூலம் வெவ்வேறு சங்கதி களையும், அவர் அவற்றுள் புகுத்தியுள்ளார். எனவே, புலம்பெயர்வு, அவலம் என்ற தளங்களைத் தாண்டி அவை வேறும் பல முகங் களைக் கொண்டுள்ளன என்பதை நுனித்து நோக்கும் போது புரிய வரும். உதாரணமாக 'பார்வை' என்ற கதையில் புலம்பெயர் பெண் ணின் மனோநிலை மாற்றத்தைச் சரியாக உள்வாங்கிக் கொள்ளும் அம்மம்மா என்ற மூதாட்டி குறித்த கருத்தே முதன்மைப்படுகின்றது. கண் பார்வை போனால் என்ன, அவரவர் நடத்தைக் கோலங்களை வைத்தே அவர்களைப் புரிந்துகொள்ளும் அந்தப் பாட்டியின் பார்வையே கதையின் உயிர்நாடியாக அமைந்துள்ளது. வசந்தி யினுடைய படைப்பாளுமை அவற்றினூடாக முகங்காட்டியுள்ளது.

வசந்தியினுடைய கதைகளை மிக நுணுக்கமாக நோக்கும்போது அவருக்கான இன்னொர் வெளி நூலிழைகளாகக் கதை முழுவதும் பரவியுள்ளமை புலப்படும். அதுதான் அவரது பெண்ணிலை சார்ந்த நோக்கு. அவர் படைத்த பல பாத்திரங்கள் பெண்மன வெளிப்பாடு

களாகவே தோற்றங் கொள்கின்றன. தனது பிள்ளையும், தானும் கொழும்பு வீடுகளில் வேலை செய்து அவலப்படும் பெண் தொடங்கி, அலுவலகத்தில் வன்முறைக்குள்ளாகும் பெண்ணில் தொடர்ந்து, காலமாம் வனம் வரையிலான பெண் வரையில், பெண் என்ற படைப்பு எதிர்கொள்ளும் பல்வேறு பிரச்சினைகளும் அலசப்படுகின்றன. அது இளம்பெண்களாக இருக்கலாம். அல்லது முதிர் பெண்களாக இருக்கலாம். அவர்கள் ஏதோ ஒருவகையில் ஆனால், அல்லது சமூகப் பிரதிநிதிகளால் வன்முறைக்குள்ளாகும் நிலையை மிகவும் நிதானமாகக் கதைகளினூடு புகுத்தியுள்ளார். எனினும் அவர்கள் தமக்கான நியாயம் கேட்கவும் தயங்கார். என்பதையும் ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“ஏண்டா... பெண்ணாப் பொறந்தா எளப்பமாயிடிச்சோ? கங்காணி, தொரைன்னு பயந்து பயந்தே எங்க ஆத்தா காலம் முடிஞ்சு போச்சு. வாயை மூடுன்னு என்னை அடக்கி அடக்கி வைச்சு எம் புருசன் அநியாயமா உசிர விட்டாரு. இப்ப எந்தம்பி நீ... நீயும் என்னை ஏமாத்திபுட்டே. காலம் பூரா ஏமாத்துவீங்க இல்ல...”

என்ற அங்கம்மாவின் குரல் (நாதியற்று...) வெறும் கோபத்தால் ஏற்பட்டதல்ல. காலங் காலமாக அடக்கப்பட்ட பெண்ணின் குரல்.

“பொம்பிளைகள் என்றால் உடனே, எதுவும் கதைக்கலாம். மோசமாக வர்ணிக்கலாம்... என்ன! ஏன்தான் இப்படிச் செய்யிறீங்கள்...”

என்று வேலைத்தளத்தில் சீறும் அலுவலகப் பெண் (பாத்திரமறிந்து).

“எல்லாம் அம்மாவின் சாயல் என்று சொல்வார்கள். அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. என் பொறுமைகூட அம்மாவைப் போலவே... இவ்வளவு நாளும் இருந்தது... ஆனால், இனி... இந்த முகம் மாறிவிடும். தேவாவின் உண்மையான முகத்தை நான் கண்டிட்டன். இனிமேல் என்ற புதிய முகத்தை எல்லோரும் காணப்போகினம். நான் பொறுமை காக்க அவன்... இனியும் கொஞ்சம் பெண்களை, இன்னும் கொஞ்சம் குழந்தைகளை ஏமாற்றி ஏமாற்றி அழவிட்டு...”

என்று - தன்னை ஏமாற்றிய கணவனுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி தூக்கத் தயாராகும் நளாயினி முதலான பாத்திரங்கள் மூலம் தமது எதிர்க்குரலை மிக நிதானமாகப் பதிவு செய்கின்றார்.

வசந்தியினுடைய படைப்பாளுமை என்ற விடயமும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். நமது சிறுகதைகள் பல கருத்து ஒன்றையே பிரதானப்படுத்துகின்றபோது, அவை அழகியலில் கவனம் செலுத்துவதே இல்லை. நமது ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் பலரிடம் காணப்படும் பெருங் குறைபாடு அதுவாகும். படைப்பாளிகள் மட்டும் அதற்குப் பொறுப்பாகமாட்டார். நமது விமர்சன முறையியல் அவ்வாறு அவர்களை மடை மாற்றியுள்ளது என்றே குறிப்பிட வேண்டும். வசந்தியும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. எனினும் அவரது கதைகள் பல அந்த உருவச் செழுமையைத் தொட முனைந்துள்ளன. கதைகளின் தொடக்கம், முடிவு என்பவற்றைப் பல்வேறு வகைகளில் வெளிக்கொணர்கிறார். கதைகளைப் பல தளங்களில் விளிக்கும் போது காட்சி மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி அவற்றிடையே தொடர்புகளை ஏற்படுத்த முயற்சித்திருக்கிறார். கதாபாத்திரங்களை முடியுமான வரையில் மனதில் நிலைக்குமளவிற்கு நிலைக்கச் செய்கின்றார். கூர்ப்பு என்ற கதையில் வரும் சஞ்சீவன் என்ற கதாபாத்திரம் பின்னால் எவ்வாறு மாறப்போகிறது என்பதை ஆரம்பச் செயற்பாடுகளில் அவர் விவரிக்கும் விதத்தில் பாத்திர வார்ப்பு என்ற தளத்தில் வசந்தி தேர்ந்து விடுவார் என்ற நம்பிக்கை பிறக்கின்றது. சில கதைகளின் முடிவுகளில் அவர் பிரயோகிக்கும் வார்த்தைகள் கதை முழுவதையும் ஒரு வார்த்தையில் விபரித்து விடுகின்றது.

“சமிந்தவும் சுமணாவும் மெரிஸ்டாவும் அவளும் விளையாடிய அந்தப் பாடசாலையைத் தாண்டிக் கார் விரைந்தது. இப்போது அதைச் சுற்றி உயரமான மதில் எழும்பியிருக்கின்றது.”

இந்த வார்த்தைகள் குறிப்பிடும் அர்த்தங்கள் வாசகரிடத்தே பல சிந்தனைகளைத் தூண்ட வல்லன. அவருடைய கதைகளின் உரையாடல் பாணியும் மிகவும் நிதானமானவை. ஆடம்பரமற்றவை. வாசகரை மயக்கத்துக்கு உள்ளாக்காதவை.

இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெறும் காலமாம் வனம் என்ற சிறுகதை நல்ல ஒரு படைப்பின் வெளிப்பாடு போல எனக்குத் தோன்றுகின்றது. போரினால் பாழ்வெளியான நிலமும், அந்த நிலத்தில் குடிகொண்ட தெய்வமும், அந்தத் தெய்வத்தின் குறியீடாக வரும் அந்த மூதாட்டியும் என்று கதை முழுக்கப் பரவியிருக்கும் வெறுமையும், இழப்பும், சோகமும், அந்தப் பாழ்வெளி கொண்டுள்ள மௌனமும் எனக் கதை நகர்கிறது. அந்தக் கதை இன்னமும் ஆழங்கால் பட்டிருப்பின் ஒரு தேர்ந்த அழகியல் சார் படைப்பாளியையும் இனங்கண்டிருக்கலாம் போலத் தோன்றுகின்றது.

நிறைவாக... படைப்பு என்பது ஒரு கலை. அதனைப் படைக்கும் கலைஞனைக் காலம்தான் உருவாக்குகின்றது. அந்தக் கலையில் கால் வைத்தவர் பலர் எனில் கால் கொண்டவர் சிலரே. பாடு பொருள்களில் ஈடுபடும், அதனைத் தேடும் திறனும், அதை வெளிப்படுத்தும் திறனும் ஒருங்கே அமையும்போது கலைஞன் உருவாவான். வசந்தியில் அதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. அவை மேலும் மேலும் மெய்ப்படும் போது, வசந்தி தயாபரன் என்ற ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளனுமையை காலம் பிரசனிக்கக் காத்திருக்கின்றது.

சுலாந்தீ. வ.சகேஸ்வரன்

தமிழ்த்துறை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

27.07.2011

செனாரை

காலம் எப்போதும் கைவீசி நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. இடையறாத அந்த இயக்கத்தில், ஓயாத பல மாற்றங்கள். மனிதருக்கு உள்ளேயும் புறத்தேயும், புதிது புதிதாக அவை நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. சமூகத்தை உயிர்ப்புடனும் வைத்திருக்கின்றன. அவை குறித்துச் சிந்திப்பதில் எனக்கு என்றுமே சலிப்பேற்பட்ட தில்லை. கடலலைகள் போன்ற தொடர்ச்சியான ஆர்ப்பரிப்பு, அது.

சமூகம் ஏன் இப்படி இருக்கின்றது என்றும், ஏன் இப்படி இல்லை என்றும் பல சந்தர்ப்பங்களில் மனம் அங்கலாய்ப்பதுண்டு. அப்போ தெல்லாம் எழுத்து என்னை ஆசுவாசப்படுத்துகிறது.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ ஒருவகையில் தனித்துவமானவன். அவனது உணர்வுகள் பவித்திரமானவை, நுட்பமானவை. அந்த நுட்பமான உணர்வு நிலைகள் மொழிக்குள் முழுமையாக வசப்பட்டு விடுவதில்லையே! சொல்ல விரும்புகின்ற - ஆனால் சொல்லப்படாத செய்திகள், எக்காலத்திலும் எஞ்சி நிற்கத்தான் செய்கின்றன.

காலத்துக்கும் எழுத்துக்குமான தொடர்புகூட மிகவும் நுட்பமானது. ஒரு காலகட்டத்து எழுத்துக்கள், அக்காலத்துக்குரிய பதிவுகளாகின்றன. அதேசமயம், நின்று நிலைப்பனவும், நீர்த்துப் போகின்றனவுமாக காலச் சுழற்சியோடு அந்த எழுத்துக்களின் தலைவிதியும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

நான் ஏராளமான சிறுகதைகள் எழுதிக் குவித்தவன் அல்லள். மனதில் கருக்கொண்ட சில சிறுகதைகளைப் பெற்றெடுக்க, எனக்குச் சில வருடங்கள் கூடத் தேவைப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை ஒரு தொகுதியாக வெளியிடுமாறு, சளைக்காமல் அன்புத் தொல்லை கொடுத்தவர்களில் ஒருவர், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள். மற்றையவர், எனது தந்தையின் நெருங்கிய நண்பர், மூத்த இலக்கியவாதி திரு. நீர்வை பொன்னையன் அவர்கள். இந்த இரண்டு

இலக்கியத் தந்தைகளினதும் அன்பான உத்தரவுகள் என்னை இப் பணியில் ஈடுபடுத்தின. இந்தக் காலமாம் வனத்தில் என்னைக் கைப் பிடித்து அழைத்து வந்தவர், என் துணைவர், இம்மூவருக்கும் நான் என்றும் நன்றியுடையேன்.

தனது ஓயாத வேலைப்பளுவினிடையேயும் இந்நூலுக்கான முன்னுரையை உவந்தளித்த கலாநிதி வ.மகேஸ்வரன் அவர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அணிந்துரையை வழங்கியுள்ள மூத்த எழுத்தாளர் திரு. நீர்வை பொன்னையன் அவர்களுக்கு எனது மரியாதை கலந்த வணக்கங்கள். புகழ்பூத்த படைப்பாளி, திருமதி. கோகிலா மகேந்திரன், தோழமையின் விகசிப்புடன் எழுதியுள்ள பெறுமதி மிக்க குறிப்பை நன்றியுடன் பின் அட்டையில் பிரசுரித்துள்ளேன்.

நூல்களை எனது நண்பராக்கி, வாசிப்பின் சுவையை ஊட்டி வளர்த்த என்னருமைத் தந்தைக்கு நான் எப்படி நன்றி சொல்வேன்! அவரது நினைவுகள், வாசிப்பு - எழுத்து இவற்றுடன் பின்னிப் பிணைந்தவையாகவே என்னுள் புதைந்து கிடக்கின்றன. எனக்குள் அமரராய் வாழ்ந்து என்னை வழிநடத்தும் அப்பாவுக்கு எனது மானசீக மான வணக்கங்கள்.

எனது வாசிப்புக்கும் எழுத்துக்கும் என்றும் வழிசமைத்துத் தந்து, பெருமையும், மனநிறைவும் கொள்கின்ற என் அன்புத் தாயாரும் என் போற்றுதலுக்கும் வணக்கத்துக்குமுரியவர்.

எனது ஆக்கங்களுக்குத் தமது பக்கங்களை ஒதுக்கித் தந்த பத்திரிகை, சஞ்சிகை ஆசிரியர்கட்கும், அட்டைப் படத்தைக் கவிதையாக்கிய சகோதரர் மேமன்கவிக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி. கணினி யில் அச்சுப்பதித்துத் தந்த சகோதரி றோசி ஸ்ரீபன் அவர்களுக்கும், நூலை அழகுறப் பதிப்பித்த லக்ஷ்மி அச்சகத்திற்கும் நன்றி கூறுதல் எனது கடமையாகும்.

வசந்த் தயாஸரன்

40, லில்லி அவெனியூ

கொழும்பு - 6.

தொலைபேசி - 2508170

04.04.2012

xiii

புதியதோர் உலகு செய்வோம்

யன்னல் ஓரத்திலே வைத்திருந்த பவுடர் ரின்னைக் காணாமல் தேடினாள் மல்லிகா. இரவு நடந்த வதையில் அது உருண்டு கீழே விழுந்திருந்தது. நிலத்தில் சிந்தியிருந்த பவுடரைத் தொட்டு முகத்தில் தடவிக் கொண்டாள், அவள். பவுடரின் வாசத்தை மிஞ்சிக் கொண்டு 'குப்'பென்று பீடியின் மணம். சுனில் கையில் வாளியுடன் போய்க்கொண்டிருந்தான். பொதுக் கழிவறைக்குப் போகும் அந்தக் குறுகலான சந்தில்தான் மல்லிகாவின் வீடு. அதை வீடு என்று சொல்வதற்கு, மேலே தகரக் கூரையும், சுற்றி வர நான்கு சுவர்களும் போதுமாக இருந்தன! அடித்தட்டு மக்களின் 'மாளிகை' கள் பத்துப் பன்னிரண்டு... நெருக்கமாக! ஒரு வீட்டின் கதவும், பக்கத்து வீட்டின் யன்னலும் முத்தமிடுமளவு நெருக்கம். ஏச்சுப் பேச்சுகள், கொஞ்சல் குலாவல்கள் எதுவுமே அந்தரங்கமில்லாத ஏழைகளின் குடியிருப்பு அது. அகதி முத்திரையுடன் ஒண்ட வந்த மல்லிகாவுக்கோ அது ஒரு சொர்க்க பூமி!

கலைந்திருந்த தலையை ஒழுங்குபடுத்தும் போது, வெறி முறியாமல் பாயொரு புறமும், தானொரு புறமமாகக் கிடந்த கணவனை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தாள்.

'என்னை அடிச்சதில் அவருக்குக் களைப்பாக்கும்!' விரக்தியுடன் முணுமுணுத்தபடி அவனில் கால்படாமல் தாண்டினாள்.

வெளியே காலை வெய்யில் முகத்தில் அறைந்தது. நேரமாகி விட்டதென்ற தவிப்பில் அவள் கால்களை எட்டி வைத்தாள். பேபி நோனா தன் வீட்டுப் படியில் இருந்து பரட்டைத் தலையில் பேன் உணாவிக் கொண்டிருந்தாள். வேலைக்குப் போகும் மல்லிகாவைக் கண்டதும் புறுபுறுத்தாள்.

“பெரிய இஸ்டைலா பொறப்பட்டுப் போறாளுவ. ராத்திரி பூரா அடியும் உதையும்....!”

அவள் அதனைக் கேட்டும் கேளாதவளாய், சில்லறையைத் தேடி எடுத்தபடி நடந்தாள். அடி உதையுடன் கணவனின் கடமை முடிந்து விட்டது. ஆனால் அவள் பஸ்ஸைப் பிடித்து வேலைக்குப் போக வேண்டுமே!

பஸ்ஸிற்காய் காத்திருக்கையில் கால் ‘சுள் சுள்’என்று வலித்தது. காத்திருப்புகளும் வலிகளும், காத்திருப்புகளும்... எப் போதுமே தொடர்கதைகள்தானே! மல்லிகா கால்களை மாற்றி மாற்றி ஊன்றிக் கொண்டாள். காலை நேரம். பஸ் வண்டிகள் மனிதர்களால் பிதுங்கின. அவளைச் சுற்றி எல்லாமே அந்நிய முகங்கள். அலுங்காமல் நலுங்காமல் உடையணிந்து நிற்கும் பெரிய உத்தியோகத்தர்கள், அடிக்கடி கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடி...! துறைமுகத்தில் இரவு வேலை முடிந்து அலுத்துப் போய் வீடு திரும்பும் கூலித் தொழிலாளிகள், புத்தக மூட்டை சுமக்கும் மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், மல்லிகாவைப் போன்ற அன்றாடங் காய்ச்சிகள், மனிதர்கள்... கொழும்பு நகரின் பல்வேறு திசை களுக்கும் ஓடும் மனிதர்கள்...

மல்லிகாவின் அருகே யுனிபோமுடன் சிறுமி ஒருத்தி. வெண் பூரா போன்று நின்றிருந்த அவளை, ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள் மல்லிகா.

‘என்ற பிள்ளை... இப்ப ஒரு வருசமாய்ப் படிப்பில்லாமல் இருக்குது. உம்... எப்படியாவது அவனைப் பள்ளியில சேர்த்துப் போட வேணும்’

வரவுப் பதிவேட்டில் கையெழுத்து வைக்கையில் நேரம் எட்டரையை இன்னும் தொடவில்லை. பதற்றம் குறைந்தவளாய் மெல்ல நூலகப் படிகளில் ஏறினாள்.

‘என்ன இந்தக் கால், இண்டைக்கு இப்பிடி நோகுது...?’

கண்ணாடிக் கதவினைத் தள்ளித் திறந்து உள்ளே போனாள். அவள் கடந்த மூன்று மாதங்களாக வேலை செய்யும் இடமது. நூலகச் சிற்றாழியராக வேலை கிடைத்ததே பெரிய விடயம். அவளின் வெறும் வயிறு, சுருதி பேதங்களோடு இரைந்தது. வேகமாக நடந்து வந்த களைப்பு வேறு!

‘ஒன்பதரைக்குப் பால் தேத்தண்ணி வரும். குடிச்சா எல்லாம் சரியாப்போம்’ மல்லிகா தும்புத்தடியை எடுத்துக் கூட்டத் தொடங்கினாள்.

நூலகர் திருமதி சிவம் கைப்பையை வைக்கையில் மேசையின் தூய்மையை ஒரு கணம் இரசித்தார். மல்லிகாவைப் பார்த்து முறுவலித்தார்.

“மல்லிகாவின்ரை கைபட்டாக் கைலாயந்தான் என்ன!”

எதுவும் பேசாமல், குப்பைக் கூடையைக் காலி செய்வதில் கவனமாயிருந்தாள் மல்லிகா. ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போகும் மல்லிகாவைப் பார்வையால் தொடர்ந்தார் நூலகர். நல்ல கறுப்பு நிறம், நேர்த்தியாக முடிந்த கொண்டை, நிலம் கூட்டும் பாவாடை, நிரந்தரமாகவே சோகக்கறை படிந்த கண்கள்! அந்தக் கண்கள்... நூலகரின் மனத்தை என்னவோ செய்தன.

‘வாய் திறந்து ஒன்றும் பேசறாளில்லை. தானும் தன்ர வேலையும். பாவம்... அவளுக்கும் என்னென்ன பிரச்சினைகளோ?’

அன்றைய தினசரியை மேலோட்டமாகப் பார்த்தார் நூலகர். ‘க.பொ.த. உயர்தரத்தில் ஏழை மாணவன் சாதனை!’... வாசிக்க வாசிக்க மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் நெஞ்சை நிறைத்தன.

“இந்தப் பெடியன் எவ்வளவு முயற்சி செய்திருப்பான்! எங்கையோ பின்தங்கிய பிரதேசத்தில் அடிப்படை வசதியும் இல்லா

மல் அல்லாஹு பிள்ளைகள்! இரவல் புத்தகம், கைவிளக்கு, அரைப் படடினி. ஆபிரகாம் லிங்கனுக்கும் இந்த மாணவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? சே...! பாடப் புத்தகத்திலயெண்டா ஏகப்பட்ட பிழைகள். அதுவும் பள்ளிகளுக்குப் போய்ச் சேரமுதல் சோதனையே வந்திடும்! எத்தனை சவால்கள்... எத்தனை பிள்ளைகள் படிக்க வழியில்லாமல் மண்ணாகுதுகளோ... பாவம்!

மல்லிகா மௌனமாக நின்றாள். கண்கள் நிலத்தைப் பார்க்க, கைவிரல்கள் மட்டும் சோற்றை அளைந்தபடி...! நூலகரின் கேள்விக்குப் பதிலாக, அவள் முன் விரிந்து கிடந்த பாச்சலில் வெறும் சோறு... பொரித்த மிளகாய்கள் இரண்டு!

“ஓவ்வொரு நாளும் தனிய ஒளிச்சு வைச்சுச் சாப்பிடுறது இது தானோ? ஏன் மல்லிகா, எங்களோட சேர்ந்து சந்தோஷமாகச் சாப்பிடலாமே. என்ன வெக்கம்... இந்தாரும் இந்தக் கறிகளையும் போட்டுச் சாப்பிடும்”

அந்தக் குரலில் இருந்த பரிவு, மல்லிகாவின் கண்களைக் குளமாக்கியது.

‘சந்தோஷமாச் சாப்பிடுறதா? அதையெல்லாம் மறந்து கனகாலம். அம்மா குழைச்சுத் தந்த பழஞ்சோறும் கறியும்... ஒவ்வொரு உருளைக்கும் அக்காவும் நானும் போட்டி போட்டு! அம்மாவின்ர கைமணம்!’ மனத்திரையில் காட்சிகள் விரிந்தன. பருவத்தின் வேகத்தில் அவனோடு ஓடிப்போன பின்பு...

காதல்...? அதற்குத்தான் கண்ணில்லையாமே! ஆனால் கண்ணீரைப் பெருக வைக்கும் சக்தி மட்டும் அதற்கு இருந்ததே! அந்த அமிலக் கண்ணீர், முதலில் கனவுகளைக் கரைத்தது... நாளாக நாளாக அவளது சுயத்தையே கரைத்தது. வறுமை, போர், இடப்பெயர்வு... முடிவேயில்லாத இடப்பெயர்வு. இன்று மல்லிகா சுமைகள் ஏற்றிய பொதிமாடு!

“என்ன மல்லிகா, காலமையில் இருந்து பாக்கிறன், காலைக்

கெந்திக் கொண்டு திரிபிறீர். சுகமில்லையெண்டா வீட்ட டோமன்”

“இல்லை அம்மா!” அவசரமாக மறுத்தாள், மல்லிகா. வீட்டுக்குப் போவதை அவளால் நினைத்துப் பார்க்கத்தான் முடியுமா? ஏழைகளுக்கு சுகவீன லீவு என்பது பெரிய வார்த்தையல்லவா! மனேஜர், சம்பளத்தில் வெட்டி விட்டால்...?

“அப்ப என்ன காலிலை?”

“அது... ஒண்டுமில்லையம்மா... ஒரு புண்”

“புண்ணோ? எங்க காட்டும் பாப்பம்?”

மல்லிகா சங்கடப்பட்டாள். “அது... அதம்மா... கனநாளா இருக்குது. பெரிய புண்...! நீங்க பாக்கமாட்டியளம்மா.”

“சரி சரி. ஒழுங்கா மருந்தைப் போட்டு மாத்தும். நாட்பட விடக் கூடாது”

சரியென்று தலையை ஆட்டுகையில் கணவனின் உதைகள் நினைவில் வந்தன. ‘அந்தப் பாவி குடிவெறியில் எத்தனை தரம் இந்தக் காலிலை உதைஞ்சிருப்பான்’ தொண்டையை அடைத்த துக்கத்தைச் சோற்றுடன் மென்று விழுங்கினாள் மல்லிகா.

‘எவ்வளவு புத்தகங்கள்! என்ன வடிவா அடுக்கி வைச்சிருக்கினம்!’ வழுவழுப்பான அந்த அட்டையைத் தடவி கொடுத்தாள் மல்லிகா. ஒவ்வொரு புத்தகத்தையும் துடைத்துத் துடைத்து வைக்கையில் அவற்றுடன் சொந்தம் கொண்டாடும் ஓர் அனுபவம்.

நூலகத்தில் அங்குமிங்குமாகச் சிலர். ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர் ஒருவர் புத்தகங்களை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தினமும் வருகின்ற அந்தப் பெண்மணி, நூல் ஒன்றிலிருந்து குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். சஞ்சிகைகளில் மூழ்கியிருந்த குடும்பப் பெண்கள் ஓரிருவர். சுடிதாரிலே பட்டாம்பூச்சிகளாகச் சில இளம் பெண்கள். அபூர்வமாகச் சில பையன்கள்! மல்லிகா ஓசையெழுத படி தனது பணிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

‘அந்த ஐயா, அம்மா அடிக்கடி வாறவை. நிறையப் படிக்கினம்.

இங்க உள்ள புத்தகத்தை எல்லாம் படிச்ச முடிக்க வாணாள் காணாது... அப்பாடி!' புத்தகங்களைத் துடைக்கையில், மனம் மட்டும் அலை பாய்ந்தது.

'அம்மா எத்தனை தரம் சொன்னா... நல்லாய் படிக்கக் கூடியனி. விட்டிடாமல் படியடி எண்டு. எல்லாம் நான் தேடின வினை!' வாழ்வின் அவலமான பக்கங்களை எல்லாம் தரிசித்து, கேளாத வசையெல்லாம் கேட்டு, உடம்பாலும் மனதாலும் கிழிந்து கந்தையாகிப் போன தன் வாழ்வைத் தானே நொந்து கொண்டாள் மல்லிகா.

கால் 'விண் விண்' என்று கடுமையாக வலிக்கத் தொடங்கியது. 'மருந்து கட்டிச் சரி வராது. வார்ட்டில் வந்து அட்மிட் பண்ண வேணும்' என்று டொக்டர் எச்சரித்தது நினைவுக்கு வந்தது.

'ஆ... அம்மா!' சிறுவர் பகுதியில் வெறுமையாகக் கிடந்த நாற்காலிகளில் ஒன்றில் அமர்ந்தாள். காலை மெதுவாக நீட்டி ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டாள். புண்ணின் எரிச்சல் தாளாமல் 'உஸ் உஸ்' ஸென்று முனகினாள். கொஞ்சம் நோ குறையுமாற்போல இருந்தது.

பாடசாலை நேரம் என்பதால் வெறிச் சோடிக் கிடந்தது சிறுவர் பிரிவு. கண்ணைக் கவரும் வண்ணப் படங்களுடன் உயர்ரகத் தாளில் அச்சடித்த புத்தகங்கள். உட்கார்ந்து வாசிக்க வசதியாக சொகுசு மெத்தைகள்... சுவர்களில் அழகான ஓவியங்கள்.

'குடுத்து வைச்ச பிள்ளைகள். படிச்சுப் பெரிய உத்தியோகம் பாக்குங்கள். என்றை பிள்ளை...? குந்தியிருக்க இடமில்லையாம்... சீவியமே சில்லம் பொல்லமாப் போச்சு..... பிள்ளையிட படிப்பும்...'

சிறுவர்கள் சிலர் வரத் தொடங்கியிருந்தனர். இம்மை மறுமை தெரியாத குளுகுளு முகங்கள்! செல்வச் செழிப்பின் சின்னங்கள்! எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகள் ஒளிரும் கண்கள்!

மல்லிகா அவர்களுக்கு இடம்விட்டு எழுந்தாள். 'ஆ...!' காலை ஊன்ற முடியாமல் தடுமாறினாள்.

கண்கள் இருண்டு, தலை சுற்றியது. உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவும் பற்றி எரிந்தது. கண்களை அகல விரித்துப் பார்க்க

முயன்றாள் மல்லிகா. அவள் மகன் குமார்... அதோ அந்த சொகுசுக் கதிரையிலிருந்து படிக்கிறான்! செந்தளிப்பான முகத்தோடு... அழகான புதுச் சேட் போட்டுக் கொண்டு...! அதோ...

நீண்ட விடுமுறை... கிட்டத்தட்ட மூன்று வாரங்களின் பின்பு அன்று கடமைக்கு வந்தார், நூலகர். நூலகத்தில் புதிதாக ஒரு பையனைச் சிற்றூழியராகச் சேர்த்திருந்தனர். வளரிளம் பருவம்... அரும்பத் துடிக்கும் மீசை...! சுறுசுறுப்பு, வேலையில் சுத்தம்! ஏவிய குரலுக்கு உடனே வந்து நின்றான்.

“நல்ல பெடியனாய் வேலைக்கு எடுத்திருக்கிறீங்கள்... வெரிசூட்! எங்கத்தைப் பெடியன்?” நூலகர் தனது திருப்தியை மனேஜரிடம் பகிர்ந்து கொண்டார்.

“உங்களுக்குத் தெரியாதா மேடம்? இவன் மல்லிகாவின்ரை மகன், குமார்! தகப்பன்தான் கூட்டிக் கொண்டு வந்து, கெஞ்சி மன்றாடினான். மல்லிகாவை நினைச்சுத்தான்... பாவம் எண்டு சேர்த்தனான்”

நூலகர் திகைத்துப் போனார். மல்லிகாவின் நினைவில் சில நிமிடங்கள் கழிந்தன. தாயைப் போலவே ஓசைப்படாமல் வளைய வரும் மகன்! 'பாவம், மல்லிகா... அநியாயமாகச் செத்துப் போனான். தாய் செத்து ஒரு மாதமாகேல்லை... பிள்ளையைக் கொண்டு உழைப்பிக்கிற தகப்பன்!'

நீண்ட நாட்களாகக் கிடப்பில் போட்டிருந்த அறிக்கை ஒன்றைத் தயாரிக்க நேரம் கிடைத்திருந்தது. சாவிக் கொத்தை எடுத்துக் கொண்டு, நூலகத்தின் மறுகோடியில் இருந்த அலுமாரியை நோக்கி நடந்தார், நூலகர்.

‘இவன் என்ன செய்யிறான்?’ துடைப்பம் ஒருபுறம் கிடக்க, அந்தக் குட்டிக் கதிரையில் அமர்ந்திருந்தான் குமார். சூழலை மறந்த தீவிரமான வாசிப்பில் அவனது கண்கள் குவிந்திருந்தன.

அவனது தோளின் மேலால் எட்டிப் பார்த்தார், திருமதி சிவம்.
'ஆண்டு பத்து- தமிழ்' அவன் கையிலிருந்தது!

நூலகரின் நெஞ்சு கனத்தது. சிந்தனை வசப்பட்டவராய், விழி களைத் தன்னைச் சுற்றிலும் ஓடவிட்டார். அலுமாரிகளில் நிரம்பி வழியும் நூல்கள்! கசங்காமல், கிழியாமல், புதிதே போலப் பக்குவமாகப் பேணப்படுபவை! கொடை வள்ளல்களின் நிதியுதவியில் வாங்கியவை. சான்றோர் பெருமக்கள் உவந்தளித்தவை...! எதற்காக? யாருக்காக?

"குமார்!" திடீர் அழைப்பில் தடுமாறிப் போனான் குமார். புத்தகம் கைதவறிக் கீழே விழுந்தது. பதை பதைத்தவனாய் அவன் நூலகரை ஏறிட்டான்.

அந்தக் கண்களில் பளபளப்பு... அழுது விடுவான் போல...! அவற்றில் ஆழப் புதைத்திருந்த ஏக்கம்... ஏனோ மல்லிகாவை நினைவூட்டியது. ஏதோ யோசனையுடன் குமாரைப் பார்த்தார் நூலகர்.

"நீ... கடைசியாய் பத்தாம் ஆண்டா படிச்சனி?"

'ஆம்' என்று குமாரின் தலை அசைந்தது.

"உனக்கு மேலே படிக்க ஆசையிருக்கா?"

"விருப்பந்தான். ஆனா, அப்பா..." கையைக் காட்டி அவனது பேச்சை நிறுத்தினார், நூலகர்.

"விருப்பமோ எண்டுதானே கேட்டன். பள்ளியில சேர்த்துப் படிக்க வைச்சா கவனமாப் படிப்பியோ?" பயம் நீங்காமலே, அவசர அவசரமாக ஒப்புக்கொண்ட குமாரைக் கனிவுடன் பார்த்தார், நூலகர்.

அவனது கண்கள்... மல்லிகாவின் கண்கள்... அவரிடம் எதையோ யாசித்தன.

"புத்தகம் கீழே கிடக்குது. எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கு!"
மென்மையாக, ஆனால் உறுதியாகக் கூறினார், திருமதி சிவம்.

மல்லிகை 44ஆவது ஆண்டுமலர்

ஜனவரி 2009

உயிரீக் கை

அவன் றப்பர் செருப்புக்களைத் தேய்த்துத் தேய்த்து நடந்து கொண்டிருந்தான். நடந்தபடியே சுற்றுமுற்றும் மிரள மிரளப் பார்த்தான். இடைக்கிடை திடீரென்று நின்றான். பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தான். யாருக்கோ பயந்து ஓடுபவன் போல... யாரையோ தேடிப் போகின்றனவன் போல... அவனது முகபாவங்கள் மாறி மாறித் தோன்றின! ஆனால், அவனது கால்கள்... அவை மட்டும், உறுதியாக விரைவாக நடந்து கொண்டிருந்தன.

அவன் எங்கேதான் போகிறான்? அவன் யாராக இருப்பான்? அவனது தோற்றத்தைக் கொண்டு எதையுமே முடிவு செய்ய இயல வில்லை. மாநிறம்... நடுத்தர உயரம்... மெல்லிய சுருள்முடி... அவனுக்கு ஒரு நாற்பது வயதிருக்கலாமோ! ஒருவேளை அவன் ஒரு போதைப் பிரியனோ? ஆனால்... அந்தக் கண்கள்! அவற்றின் ஆழத்தில் ஓர் சோகம் ஒளிந்திருந்தது! அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

சந்தியிலிருந்து சற்றே மேடாகச் சென்ற வீதியில் திரும்பி நடந்தான். முன்னால், கம்பீரமாக எழுந்து நின்றது மாதா கோவில்! அவன் முகத்தில் ஒளி! தேவாலயத்தின் படிக்கட்டுகளில் விறு விடுவென்று ஏறினான்... ஏன் நின்று விட்டான்? ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல மீண்டும் கீழே இறங்கினான். இடப்புற வீதியில்

நடக்க ஆரம்பித்தான். நடையின் வேகம் சற்றே குறைந்தது. அங்கிருந்த கல்லூரியின் பெரிய கேற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு வகுப்பறைக் கட்டிடங்களை, கிழட்டு ஆலமரத்தை... வெறித்தபடி நின்றான்! முகம் சோகத்தால் கனத்தது. உடுகள் துடித்தன. ஒரு நிமிடந்தான்... மீண்டும் பழைய வேகத்தில் நடக்க ஆரம்பித்தான். கல்லூரியை ஓடினாற் போல இருந்த அந்த வீதியில் நடந்தான்!

காலை பதினொரு மணியிருக்கும். வெய்யில் சுள்ளென்று எரித்துக் கொண்டிருந்தது. வீதியில் சனநட மாட்டம் அதிகமாக இல்லை. கல்லூரிக்குப் பிள்ளைகளை ஏற்றிவந்த வாகனங்கள்... அவற்றுள் கோழித்தூக்கம் போடும் சாரதிகள்! தேவாலயத்துக்கும் மார்க்கட்டுக்கும் சென்று திரும்பும் பெண்கள்! இவர்கள் நடுவே, அவன் புதியவனாக இருந்தான். அவனது தோற்றமும், வெறித்த பார்வையும் அவனை அந்நியமாக்கிக் காட்டின. சனங்கள் தன்னை விசித்திரமாகப் பார்ப்பதைப் பற்றி எவ்வித பிரக்ஞையுமின்றி அவன் நடந்தான். முச்சந்தியில் மீண்டும் நிதானித்தான். அவன் முகத்தில் பரபரப்பு! இடப்புற வீதியில் இருந்த ஒரு வீட்டின் முன்னால் அவன் நின்றான்.

'வீட்டுக்குப் போவம்... கனதூரம் நடந்திட்டன்!' என்று முணுமுணுத்தபடி பிலோமினா திரும்பி நடந்தான். 'வீட்டுக்குப் போய் என்ன செய்யப் போறாய்... அங்க யார் இருக்கினம்...?' மனதின் கேள்வியைப் புறக்கணித்தவளாய் அவள் மெதுவாக நடந்தாள். கொஞ்ச நாட்களாகவே இப்படித்தான்! மனம் சண்டித்தனம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டது.

இருபது நீண்ட வருடங்களின் முன்பு... எல்லோரும் அள்ளுப் பட்டு, இந்த நாட்டில் கால் வைத்தபோது... சொர்க்கத்தின் வாசலை மிதித்ததாக இதே மனந்தான் துள்ளியது! இனிமேல் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடத்தேவையில்லை... சொத்துக்கள் கண் முன்னாலேயே அடித்து நொருக்கப்படுவதைக் கண்டு மௌனமாக அலறத் தேவையில்லை! பிறந்த மண்ணை கால்களிலிருந்து

சுத்தமாகத் துடைத்துவிட்டு... புதிய நாடு... புதிய வாழ்வு... மனம் சிறகடித்துப் பறந்தது.

ஆனால், அவளே அறியாமல்... மனதுக்குள்ளே அது புகுந்து உட்கார்ந்து விட்டது. வெளிநாட்டு வாழ்க்கையில் நீ கண்ட மிச்சம் என்ன...? என்ற குரூரமானதொரு கேள்வியை அது அடிக்கடி எழுப்புகிறது! அவளது நித்திரையை... நிம்மதியை.. நாசமாக்குகிறது! அதன் குரலை எப்படி நசக்குவது என்று அவள் நினைக்க... அது பெரிய குரலெடுத்துப் பேசுகிறது. அவள் களைத்துப் போனாள். அது பேசப் பேச அவள், மௌனத்தைத் தன் மொழியாக்கிக் கொண்டாள்.

இருபறமும் புதிதாக எழும்பியிருந்த அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பு களின் நடுவே சிறைப்பட்டிருந்தது, அந்தப் பழைய வீடு. ஒழுங்காக வெட்டப்பட்டிருந்த போகன்வில்லாக்கள், குரோட்டன்கள்... ஒரு மாமரங் கூட நிறையப் பிஞ்சுகளுடன் சடைத்து நின்றது! பல நாள் பழகியவன் போல், கேற்றின் கொளுக்கியைத் தட்டித் திறந்து கொண்டு அவன் உள்ளே போனான். அவன் முகத்தில் இனம் புரியாத நிம்மதி. சிறுவன் ஒருவனைப் போன்ற துள்ளல்... நடையில்! ஒருவேளை... இதுதான் அவன் தேடிவந்த இடமோ?

வீட்டின் கதவு உட்புறமாகப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அவனோ எவ் விதத் தயக்கமும் இல்லாமல், வீட்டைச் சுற்றிக்கொண்டு பின்புறமாகப் போனான். சமையலறை வழியே நுழைந்தவனைக் கண்டு, அங்கு நின்ற பெண் திடுக்கிட்டு அலறினாள். “யாரது...? யாரது...?” என்று கத்தினாள். அவன் அவளை வினோதமாகப் பார்த்தான். வீட்டுக்குள் போனான். ஹோலில் நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். யாரையோ தேடுபவன் போல அறைகளுக்குள் எட்டி எட்டிப் பார்த்தான். உதடுகள் ஏதோ முணுமுணுத்தன.

அந்தப் பெண் எட்ட நின்று பயத்துடன் அவனை நோட்டமிட்டாள். “பைத்தியந்தான்...!” அவள் கதவைத் திறந்துகொண்டு தெருவுக்கு ஓடினாள். அவன் நிலை கொள்ளாமல் ஹோலில்

உலாவித் திரிந்தான்... ஹோலின் ஒரு மூலையில் தூசு படிந்து கிடந்த பியானோவைக் கண்டதும்... மிரண்டு குழம்பித் திகைத்த அவனது பார்வையில், சடுதியாக ஒரு மாற்றம்! தாயைப் பிரிந்திருந்த குழந்தை போல... அவன் அந்தப் பியானோவை இரு கைகளாலும் வருடினான்! அந்தக் கண்களின் ஓரத்தில் இரண்டு முத்துக்கள்! அவனது முனகல்... 'மம்மி... மம்மி...' என்று குளறலாக ஒலித்தது.

பிலோமினாவுக்கு மம்மியின் நினைவு வந்தது. அவள் உயிருடன் இருக்கும்வரை, அங்கொடையில் சித்தம் கலங்கிய நிலையில் விட்டு விட்டு வந்த ஒரே மகனைப் பற்றிப் புலம்பியபடி...! தனது வீட்டைப் பற்றி, பியானோவைப் பற்றிய நினைவுகளின் பிடியிலிருந்து அவளால் விடுபடவே முடியவில்லை. உருவமில்லாத ஓர் எதிரியுடன் அவள் நித்தமும் போரிட்டாள். அந்த எதிரி, தன் சதிகளால் குடும்பங்களின் நிம்மதியை, சந்தோஷத்தை எல்லாம் நாசமாக்கி விட்டதாகத் திட்டித் தீர்த்தாள். அந்த வீடு... பியானோவை மம்மி இசைக்க, பிலோமினாவும் றொபேட்டும் பாட... அந்த வீட்டில் ஜீவன் இருந்தது... வாழ்க்கை இருந்தது.

பிலோமினா சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடி வீட்டுக் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தாள். இத்தனை வருடத்தில் ஓடி ஓடி உழைத்துச் சேர்த்த சொத்துக்களால் வீடு நிறைந்திருந்தது. ஆனால், மனதுக் குள்ளே இருக்கும் அதுவோ கைகொட்டிச் சிரித்தது. இந்த நாட்டில் காலூன்றி... காதலித்து... களித்து வாழ்ந்ததில் பெற்ற விலை மதிப்பற்ற சொத்து... ஒரே மகன்! அவன் அங்கில்லை!

அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பின் காவலாளியுடன் ஓடி வந்தாள் அந்தப் பெண்! அவன் பியானோவில் விரல்களை வைத்து அழுத்திக் கொண்டிருந்தான். அதன் ஒலியைக் கேட்டதும் அவனது முகம் பூரித்தது. சிரிக்குமாற் போல் உடடுகள் இழுபட்டன. வெறி கொண்டவன் போல மீண்டும் மீண்டும் பியானோவை அழுத்தி

னான். இல்லை... ஓங்கி அறைந்து கொண்டிருந்தான். குழம்பி, சீரற்று ஒலித்த அந்தச் சத்தம் அவனது சித்தத்தின் பிரதிபலிப்போ? வீட்டின் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு அபசுரமாய்ப் பியானோவின் ஒலி. அதற்குள் மூழ்கிவிட விரும்புவனாக அவன் விடாமல் பியானோவை அழுத்தினான்!

இன்னும் இரண்டு பேர் வீட்டுக்குள் வந்தனர். ஒருவன் அவனருகே போய், தோளில் தட்டினான். "டேய்! யாரடா நீ...?" என்று அதட்டிக் கேட்டான். அவன் பியானோவில் இருந்து கையை எடுக்காமலே திரும்பி முறைத்தான். இரண்டு, மூன்று பேராக அவனை வெளியே தள்ள இழுத்தனர். அவனோ சினங்கொண்ட விலங்கு போல எதிர்த்தான். பைத்தியம் என்ன செய்யுமோ... அவர்கள் எட்ட நின்றார்கள். அவன் ஹோலுக்குள் தாறுமாறாக அலைந்து திரிந்தான். எல்லையற்ற சந்தோஷம் அவன் முகத்தில் மண்டிக் கிடந்தது! இடையிடையே வந்து பியானோவை முரட்டுத் தனமாக இசைத்தான்.

திடீரென்று மகன் அதை அறிவித்தபோது, பிலோமினா திடுக்கிட்டாள். தனக்குச் சிறகுகள் முளைத்து விட்டதாக... வேறொரு கூட்டுக்குப் போக இருப்பதாக அவன் கூறியபோது பிலோமினா ஏங்கினாள்... அழுதாள்! தனது மனக்கூட்டைப் பிய்த்துக் காட்டினாள்.

'மகனே! இங்கு நிறைய இடமிருக்கிறதே'

அவன் சிரித்தான். "மாம், நீ அசட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்கிறாய்... எனக்குத் தனியே வாழும் வயது வந்து விட்டது." அவன் போயே விட்டான். பிலோமினாவின் மனக்கூடு மெல்ல மெல்லப் பாரையாய் இறுகியது. மகன் வரமாட்டானா என்ற அவளது ஆசைக்கும் இன்று வயதாகி விட்டது.

பிலோமினா யன்னலூடாக வெளியே வெறித்தாள். தம்பி றொபேட்! மம்மி... அக்கா... என்று செல்லம் பொழியும் அவனும்

ஒருநாள் வீட்டை விட்டுப் போனான். இல்லை, அழைத்துச் செல்லப் பட்டான். சித்திரவதைக்குள்ளான இளைஞனாக அவனை மீட்டு வந்தார் அப்பா. அவன் வந்தான்... ஆனால் பழைய றொப்பேட்டாக அல்ல. மனநோயாளியாக அவனை விட்டு வந்ததுமே மம்மி பாதி செத்துப் போனாளே! பிலோமினாவின் கண்கள் கசிந்தன!

கதவருகே பல தலைகள்! இப்படியொரு அபூர்வமான சந்தர்ப் பத்தைத் தவறவிடாமல்... புதினம் பார்த்த படி ஆண்களும் பெண் களுமாக.

“விசரன் போல நடிப்பான்... நம்பேலாது... பச்சைக் கள்ளனாய் இருப்பான்!”

“ஓவ்... ஓவ்...! திரஸ்தவாதியோ சொல்லேலா!” ஒருவரை ஒருவர் எந்நேரமும் சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்க்கும் சமூகங்களின் பிரதி நிதிகள்... சட்டென்று ஒட்டிக் கொண்டார்கள். கருத்துக்களுந்தான்!

கூட்டத்தில் ஒருவன் தடியொன்றைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். அவனருகில் விறுவிறென்று போனான்... ஒருகணம் தயங்கினான். அவன் தமிழனா? சிங்களவனா? எந்த மொழியில் கதைப்பது? “அடேய்... வாடா இங்க...” தடியைக் காட்டி மிரட்டினான். அவனும் போக்குக் காட்டியபடி அங்குமிங்கும் ஓடினான். கூட்டத்துக்குச் சுவாரசியம் குறைந்து அது கலையத் தொடங்குகையில் ஜீப் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது.

வெளிநாட்டுக்கு வந்து... இயந்திரமாய் உழைத்து, வீடு வாங்கி, வாகனம் வாங்கி... தேர் இருப்புக்கு வந்த போது... திரும்பி மகனைப் பார்த்தபோது? மேலைநாட்டு விநோதங்களும், விபரீதங்களும் அவனை வளர்த்திருந்தன. அவனது காதிலும் மூக்கிலும் ஏறியிருந்த வளையங்கள்! வெறியூட்டும் இசையில் உடல் சுழல.... கண் கள் கிறங்க... அவனது உலகம் உல்லாச உலகம்! பிலோமினா

காலத்தின் மூப்பை உணர்ந்தாள். கட்டி அணைத்து முத்தமிட, சோறூட்ட... எப்போதோ காலம் கடந்துவிட்டிருந்தது! மகன் வருவானா? இன்று... நாளை... நத்தாருக்கு...? மனதுக்குள் அது இன்னும் நன்றாக உட்கார்ந்து கொண்டு பேசத் தொடங்கியது. பிலோமினாவைப் பார்த்து நையாண்டி செய்தது, சிரித்தது.

வீட்டுக்காரப் பெண் கூட்டத்தை விலக்கி வழி ஏற்படுத்த, காக்கிச் சட்டைக்காரர்கள் மிடுக்காக அவள் பின்னால் வந்தனர். அவள் தீவிரவாதியாக இருப்பானோ என்ற சந்தேகம் அவர்களுக்கு. கிறுக்குத்தனமாக ஓடித் திரிந்தவன்... அவர்களைக் கண்டதும் ஏனோ சட்டென்று நின்றான்... அவனது முகம் இருண்டது. துள்ளல் நின்றது. செய்வதறியாது திகைத்தவன் ஓடிப்போய் ஹோலின் இருண்ட மூலைக்குள் உட்கார்ந்தான். அவனது உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. தலையைக் கால்களுக்குள் புதைத்துக் கொண்டான். எழும்புமாறு விடுக்கப்பட்ட உத்தரவுக்குப் பணிய மறுத்தான். ஓரிரு அடிகள் விழுந்த போது, தீனமாக “மம்மி... மம்மி...” என்று அலறினான். கூட்டத்தில் பலரின் மனதுக்குள் ஏதோ செய்தது!

திடீரென்று ஒரு பெண்குரல் வீரிட்டது. “ஐயோ! அவரை அடிக் காதீங்க... அடிக்காதீங்க...” காக்கிச்சட்டைகள் மொழி புரியாமல் “மொகத?” என்று அதட்டின. அவளின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. “அவர் இந்த வீட்டுப் பிள்ளை. றொபேட் அண்ணன்! முந்தி இதுதான் அவங்கட வீடு! மூளை சரியில்லை... அங்கொடையில விட்டிட்டு அக்கா, அம்மா எல்லாம் போயிட்டாங்க! எப்படித் தப்பிச்ச வந்தாரோ தெரியல்லை! பாவம்... நல்லவரு... அடிக்காதீங்க!” அவள் கெஞ்சினாள். கூட்டம் அவனை இரக்கத்தோடு பார்த்தது! காக்கிச்சட்டைக் காரருக்கு எல்லாம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதை நம்பலாமா, கூடாதா? என்று அவர்கள் யோசிக்கையில்... மனநோய் வைத்திய சாலையின் வாகனம் முச்சந்தியை நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

பனியில் குளித்த மொட்டை மரங்கள், பேய்களைப் போல் கைகால்கள் நீட்டி பிலோமினாவைப் பார்த்து நகைத்தன. நீண்ட சத்தமான வீதிகளில்... உயர்ந்த கட்டிடங்களில்... எதிலும் உயிரில்லை. வாழ்வின் அஸ்தமனத்தில் தனியே நடைபயிலும் முதியவர்கள்... அவர்களிலும் உயிரில்லை! வீசும் காற்றில், வானில், மண்ணில், மனிதரில் எதிரிலும் உயிரில்லை.

பிலோமினாவின் மனதுக்குள் அது கூக்குரல் இட்டது. தாய் நாட்டில் சாவுக்குள்ளும் வாழ்ந்தோம். இதயங்கள் பின்னிக் கிடந்தன. கூடுகளில் சிரிப்பு அழகை எல்லாம் இருந்தன. அந்தக் கூடுகளைக் குலைத்து... குடும்பங்களைப் பிடுங்கி எறிந்த அந்த எதிரி...! மம்மியின் எதிரி... தம்பியின் எதிரி... அதே எதிரிதான் இன்று தனக்கும் எதிரியென்று அவள் தெளிந்தாள். நாசமாய்ப் போகட்டும்! அந்த முகந்தெரியாத எதிரியை அவள் சபித்தாள். மன மார்ச் சபித்தாள். கோபமும் குமுறலும் இயலாமையும் ஒன்று திரண்டு தொண்டைக்குள் அடைத்துக் கொண்டது. பிலோ மினாவின் கால்கள் பியானோவை நோக்கி நடந்தன. அடங்காத தவிப்புடன் அவள் பியானோ வாசித்தாள். தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்ட ஏதோ ஒன்று மெல்ல... மெல்ல... உருகிக் கரைந்து, கண்களின் வழியே வெளியேறியது.

மல்லிகை 42ஆவது ஆண்டுமலர்
ஜனவரி 2007

பாத்திரமறிஞ்சு...

கூடந்த பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களாகவே அவன் என் மேசையின் முன்னாலுள்ள கதிரையில் உட்கார்ந்து இருந்தான். இடைவிடாமல் தொலைபேசியில் எண்களை அழுத்துவதும், துண்டிப்பதுமாகப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்து மேசை சிறிசேனவுடன் சமரசிங்க அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள், எனக்கும் சிறிசேனவுக்கும் இடையில் நின்று கொண்டிருந்தாள். அறிக்கை ஒன்று தயாரிப்பது தொடர்பாக ஒரு முக்கியமான கோப்பினை நாங்கள் படித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அவன், அவளைச் சீண்டுவதும் வம்புக்கிழுப்பதுமாக...! சமரேயும் இதை ரசித்தவனாகத் துணைக்கு! காலையிலே வேலைகள் குவிந்து கிடக்கின்றன! 'இவங்களுக்கு வேலையில்லையாக்கும்...' மனதுக்குள் புறுபுறுத்துக் கொண்டேன்.

அவனது தொந்தரவு ஓய்ந்தபாடாக இல்லை. அவனது கவனத்தை ஈர்ப்பதே அவனது நோக்கம் என்று பட்டது. இடையிலே அவன், சிறிசேன, சமரே மூன்று பேருமாக ஏதோ குசுகுசுத்தார்கள். தொடர்ந்து ஒரு வெடிச் சிரிப்பு. எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். தற்செயலாக... அவன் பார்வை... என் கண்களில் பட்டது... சீச்சீ... அது அவளில் எங்கெங்கோ மொய்த்தபடி... அருவருப்பில் என் உடல் கூசியது.

மீண்டும் குபீர் சிரிப்பு! அப்போதுதான் அவன் அந்த மோசமான வர்ணனையைச் சொன்னான். குளிரூட்டப்பட்டிருந்த அந்தக் காரியாலயத்தில்.... எனக்குத் தலை கொதித்தது! 'சுள்' என்று கோபம் ஏறியது... இவனுக்கு என்ன கொழுப்பு! நான் அவனை உறுத்துப் பார்த்தேன்... கைகள் தொலைபேசியில்... முகத்திலோ ஒரு கேவலமான சிரிப்பு...! அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவள் பேசாமல்... ஒரு ஜடம்போல நின்றாள்.

“பொம்பிளைகள் என்றால் உடனே எதுவும் கதைக்கலாம்... மோசமாக வர்ணிக்கலாம்... என்ன! ஏன்தான் இப்படிச் செய்யி நீங்கள்?... சீ! இப்ப நீங்கள் சொன்ன கதைக்காக... உங்களுக்கு கொஞ்சமாவது வெட்கம் இல்லையா...? இனி இப்படி ஏதும் கீழ்த்தரமான கதைகள் சொன்னா... அவ்விட கைதான் பேசும்... கவனம்!”

என்ன சொன்னேன்... எந்தத் தொனியில் சொன்னேன்... எதுவுமே எனக்குத் தெரியாது... சொல்லி முடித்ததும் நெஞ்சுப் படபடப்பு கொஞ்சம் அடங்கியது. என் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தியதால் ஒரு ஆசவாசம்...! இப்போது கூட அவள் வாயைத் திறக்கிற தாயில்லை...

திடீரென்று பேச்சுச் சத்தம் நின்றது. மூன்று பேரும் சிரிப்பதும் நின்றது! அவன் தொலைபேசியை 'டக்'கென்று வைத்தான். சூழலே இறுக்கமாகி... அவனது முகம் சிறுத்துப் போயிருந்தது. ஓ... சுட்டுவிட்டது போல! சமரே சத்தமாகக் கதிரையைத் தள்ளி விட்டு எழும்பித் தன் மேசைக்குப் போனான். அவள் விறுவிறென்று பைல்களை அள்ளிக் கொண்டு நழுவினாள்.

அவன் என்னைக் கண்டபடி ஏசத் தொடங்கினான்... ஓரளவு சத்தமாகவே! மூன்றாவது மேசையில் இருந்து குசும் எட்டிப் பார்த்தான். 'என்ன?' என்று சைகையினால் கேட்டான்.

அவன் எழும்பிப் போய் சிறிசேனவின் முன்னால் உட்கார்ந்து கொண்டான். அவனது சுருதி கூடிவிட்டிருந்தது... விடாமல் ஏசிக் கொண்டே இருந்தான். குசும் எழும்பி வந்தாள்.

“என்ன நடந்தது?... எதுவெண்டாலும் மெதுவாக் கதையும். கஸ்டமர்ஸ் வாற இடம்.”

உடனே அவன் குசமைப் பிடித்துக் கொண்டான். சிங்களத்தில் திட்டினான். ‘பொம்பிளை என்றால் இவ்வளவு வாய் இருக்கக் கூடாது... தலைவீங்கி... இவவுக்கு என்ன தேவையில்லாத வேலை...’ ஒரு பாட்டம் திட்டித் தீர்த்தான்.

எனக்கு விளங்கியது. இந்த விமர்சனங்களைக் கேட்டுப் பெண்கள் நாணிக் கோண வேணும்... அல்லது பொய்யாகக் கோபித்து நடிக்க வேணும். அதுவுமில்லாவிட்டால் காதில் விழாதது போல இருக்கவேணும்...! அதை விட்டுவிட்டு நான் எப்படி? அவன் தனது மன வக்கிரத்துக்குத் தீனி போடுவதை நாங்கள் தடுக்கக் கூடாதாம்... ம்!

ஜெயராஜ் அப்போதுதான் ஷோடலீவில் வந்தான். “என்னடா மச்சான்... என்ன பிரச்சினை? ஏன்டா சும்மா சத்தம் போடுறாய்...” அவனின் தோளைத் தட்டியபடியே என்னைப் பார்த்து ஒரு விஷமப் புன்னகை! இனி இந்த விஷயத்தைப் பூதாகரமாக்காமல் விடவே மாட்டான்.

“டேய்... மச்சான் ஜெயா உனக்குத் தெரியுமாடா? இங்க சில தலைவீங்கின பொம்பிளைகள் இருக்கிறாங்க மச்சான்...” அவன் நீட்டி முழக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான். சரி... இன்றைக்கு ஜெய ராஜுக்கு வேறு ஒன்றுமே தேவையில்லை... சும்மாவே மெல்லுற வாய்... இப்போ அவலும் கிடைத்துவிட்டது!

நான் வேலையில் கவனம் செலுத்த முயன்றேன். முடிய வில்லை.

“கூல்டவுன் மச்சான்” என்று ஒப்புக்குச் சொன்னபடியே ஜெயராஜ் கதை கேட்டான். திறந்த வாய் மூடவில்லை! “இப்பிடித்தாண்டா... போன கிழமையும் என்னை மரியாதையில்லாம...” பச்சைப் பொய் களைத் தாராளமாக... கண் மூக்கு ஒட்டி...”

எனக்குத் தலை வலித்தது. இங்கே இருந்தால் விபரீதமாகி விடும் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வில், எழும்பி அப்பால் சென்றேன்.

சாப்பாட்டு நேரம். பலருடைய கதிரைகள் வெறுமையாய் இருந்தன. காலையில் மீதம் வைத்த வேலைகளை விறுவிறென்று செய்து கொண்டிருந்தேன். முன்னால் யாரோ... ஓ! ஜெயராஜ்.

“மிஸ் நீங்க யோசிக்காதீங்கோ. அவனைத் தெரியாதா? இப்பிடித் தான் கத்துவான்...! நான் ஆளைச் சமாதானப்படுத்திட்டன்... கந்தோர்களில இடெல்லாம் வழக்கமா நடக்கிறதுதானே...!”

எனக்கு இவனைத் தெரியும். இவன்தான் மிகவும் ஆபத்தான வன்! பிள்ளையையும் கிள்ளி, தொட்டிலையும் ஆட்டுவன்... பெரிய சண்டையில் எல்லோரையும் கொளுவிவிடுவான். நேரத்தைப் பார்த்தேன்.

“ஓ! ஒரு மணியாச்சுதா... சாப்பிட்டுட்டு வாறன்”

சாப்பாட்டு மேசையில் கைவிரல்கள் சோற்றை அளைந்துக் கொண்டிருந்தன. மனமோ காலையில் நடந்த சம்பவத்தை இரை மீட்டு... அலைக்கழிந்தபடி! நான் ஏன்தான் இப்படி இருக்கிறேன்... அவள் என்ன, எனது நெருங்கிய தோழியா... அல்லது சொந்தமா? ஏன் அவளுக்காக நான் இவ்வளவு காயப்பட்டு நிற்கிறேன்? அவளே பேசாமல் போகிற போது! ஏன் அவர்களது கொச்சையான விமர்சனங்களை, பெண்களை இழிவாக நோக்கும் புன்மையை, என்னால் சகிக்க முடியாமல் இருக்கிறது? அவள் பயந்து விட்டாளோ... அல்லது இதெல்லாம் பழகிப்போய் விட்டதோ? அவளது நவநாகரிக உடைகளும், அடிக்கடி அவள் ‘டச்சப்’ செய்து கொள்ளும் முகப் பூச்சுகளும்! அப்போ வெளித் தோற்றத்தில் மட்டுந்தான் நாகரிக நங்கையோ? நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நன்னடை... பாரதி, நீ பாடிய புதுமைப் பெண்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? எனக்குச் சிரிப்பும் கோபமும் கலந்து குழம்பி...

வேலையில் என் கவனம் ஒன்றியிருந்தது. ஜெயராஜ் கணினி யில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். அவன், கையில் அன்றைய தினசரியுடன் வந்தான். கணினியின் அருகே ஒரு கதிரையை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தான். காலையில் விட்ட இடத்திலிருந்து ஆரம்பித்தான்.

“பொம்பிளை எண்டா வாயை மூடிக் கொண்டு இருக்க வேணும். அவ அதிகாரி எண்டா... எனக்கு என்ன பயமா? இந்த விஷயம் மட்டும் வெளியில் வச்ச நடந்திருந்தா... நான் வேறமாதிரி ஹண்டில் பண்ணியிருப்பன். கந்தோர் எண்டபடியா விட்டுட்டு இருக்கிறன்”

என்னால் அவனது கதைகளைக் காது கொடுத்துக் கேட்க முடியவில்லை. சிங்கள நண்பர்களுக்குப் புரியாது என்ற தைரியத்தில் அவன் பேசிக்கொண்டே போனான்! இயலாமையில்... எனக்குக் கண்ணீர் பொங்கியது.

ஜெயராஜ் சுவாரசியமாகக் கதை கேட்டான். இடைக்கிடை ஓரக் கண்ணால் என்னையும் பார்த்துக் கொண்டான். திருப்திப்பட்டான்! சே! இன்றைய நாளே வீணாய்ப் போய்விட்டது.

குசும் வந்தாள். “என்ன... இண்டைக்கு முழுக்க முகம் வாடிக் கிடக்கு. வாறும், கன்டினுக்குப் போவம்” பேர்ச்சைக் கூட எடுக்க விடாமல் என்னை இழுத்துக் கொண்டு போனாள்.

“நீர் என்ன அவளுக்கு வக்காலத்து? சும்மா இருக்காம... இப்ப பாறும்... வீண் பிரச்சினை!” தேநீரை உறிஞ்சியபடி குசும் கதைத்தாள்.

“என்ன குசும்... நீரும் இப்படியா கதைக்கிறீர்? நான் ஒன்றும் அவளுக்காகக் கதைக்கேல்லை. அவள் ஒரு பெண் எண்டதுக்காக! என்னைப் போல... உம்மைப் போல... அவளும் ஒரு பெண்! பெண் களை கீழ்த்தரமா இழிவாப் பேசுறான்... என்னால இப்படியான விஷயங்களைப் பார்த்திட்டுச் சும்மா இருக்கேலாது”

“சரி, சரி... நீர் இப்படியே போனால்... உலகத்தில் நடக்கிற எல்லாக் கூத்துக்களுக்கும் சண்டை பிடிக்கப் போறீரா? பெரிய வீராங்கனை... நீர்தான் கடைசில வாங்கிக் கட்டினீர். உமக்குச் சப்போட் பண்ண ஒரு குருவியுமில்லை.” குசும் சிரித்தாள். அவளது பேச்சில் இருந்த உண்மை எனக்கு உறைத்தது.

ஆறிவிட்டிருந்த தேநீரைக் குடித்தேன். மனது மட்டும் உலைப் பானையாய் கொதித்தபடி...

குசும் நானும் 'லிட்ட'டுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தோம். திடீரென குசும் என் கையில் சுரண்டினாள். அவள் கண்களால் சுட்டிய திசையைப் பார்த்தேன். அங்கே கன்டனின் மறுமுனையில் மூன்று ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். தலையை ஆட்டியபடி..., கையால் வாயைப் பொத்திய படி... அவன் சொல்வதை ரசித்துச் சிரித்தவள்... அவள்! ஆம் அவளேதான்! காலையில் நான் கண்ட அதே கள்ளப் பார்வை... அவன் கண்களில் மின்னியது.

நான் திரும்பிக் குசுமைப் பார்த்தேன். அவள் என் கையை ஆதர வாகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

மல்லிகை
பெப்ரவரி 2004

கனவு மெய்ப்பட...

அந்தச் சிரிப்பு அவனைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது. விநோத்! புகுபுகுபுகு என்று அடர்ந்த புருவங்களும் பெரிய கண்களுமாக வாலிபம் வரைந்துவிட்ட வசீகரத்துடன் அவன் நின்றான்.

அவனது கன்னங்களை வாஞ்சையுடன் வருடினேன். மீண்டும் சிரித்தான்.

“சாந்தி, நீங்க மெலிஞ்சிடடங்கள்” என்றான்.

நான் அவனை விடப் பத்து வயது மூத்தவள். ஆனால், ‘அக்கா’ இல்லை, வெறுமனே ‘சாந்தி’தான். அதிலொரு நெருக்கம்! பதினைந்து வயதில் கண்ட பையனுடன், முப்பதைத் தொட்ட இந்த இளைஞனை ஒட்டிப் பார்த்தேன். சந்தோஷமாக இருந்தது.

“ஜோசப் மாஸ்டர் எப்படி இருக்கிறார் விநோத்?”

“டடியா? போன வருஷம் பைபாஸ் ஒபரேசன் செய்தார். இப்ப சுகமா இருக்கிறார்.”

அவருக்கும் ஒரு இதயம்! ஒபரேசன்! ஆச்சரியந்தான்! விநோத்தை அப்பாவிடம் அழைத்து வந்த ஜோசப் மாஸ்டர் என் நினைவில் வந்து போனார்.

“சேர் இவன் ‘தமில்’ படிக்கப் போறானாம்.... ஸ்கூலில் ஒரு பாடலாம். எனக்கெண்டா ‘தமில்’ சரிவராது.... தெரியுந்தானே” என்று

சின்னப் பெருமையோடு அவர் சலித்துக் கொண்டதை நான் மறக்க வில்லை.

விநோத்துக்கு அப்போது பத்து வயதுதான் இருக்கும். தாயில் லாப் பிள்ளை.... தனிப்பிள்ளை. எங்கள் வீட்டில் ஒரு மூலையில் கையில் ஒரு புத்தகத்துடன் எதையாவது வாசித்தபடி, அவன் இருப்பான்.

“தாயைத் தின்னி... தனிச்சப் போச்சுது... பாவம்” என்று செல்லம் கொஞ்ச அம்மம்மா, ருசியாகச் சமைத்துப் போட அம்மா, தமிழ் கற்பிக்க அப்பா... எங்கள் சகோதரனாக அவன்! மெல்ல மெல்ல... விநோத்தின் பல பொழுதுகள் எமது வீட்டில் கழியத் தொடங்கின.

கறுவாக்காட்டு அன்றிகளின் கேக்கும் புடிங்கும், எங்கள் வீட்டுப் பிட்டுக்கும் கோழிக்கறிக்கும் முன்னால் மண்கவ்வின. தோசை, வடை எல்லாம் அவனது ஆசைப் பண்டங்களாயின.

கொஞ்சம் சீண்டினால் போதும், அவனுக்குப் பொசுக்கென்று கோபம் வந்துவிடும். ஆங்கிலத்தில் பொரியத் தொடங்கி விடுவான். தமிழிலே மட்டுந்தான் பேசலாம் என்று நாம் சட்டம் கொண்டுவர அவன் முறைக்க ஒரே களேபரந்தான். இதமான நினைவுகள்..... மீட்டுப் பார்ப்பதில்தான் எத்தனை ஆனந்தம்!

விநோத் போய் வெகுநேரமாகி விட்டது. ஜோசப் மாஸ்டரின் நினைவுகள் மட்டும் போனபாடில்லை.

கறுவாக்காட்டுக் கனவானின் மிடுக்கு, தோற்றம்! அதற்குத் துளியும் சம்பந்தமில்லாத மனது... பேச்சு. நுனிநாக்கு ஆங்கிலம்.... யாரையாவது மட்டந்தட்டுவதே வேலை!

சமூகத்தில் 'பெரிய மனிதர்'களோடுதானாம் அவருக்கு நட்பு. போனால் போகிறது என்று எங்களுடனும் பழகுவதாக ஒரு நட்பு. 'இந்த யாழ்ப்பாணத்தாங்கள்' என்று கிண்டல் கேலி. ஆனால் கொழுத்த சீதனத்தோடு அங்கிருந்து வந்த மனைவியை மட்டும் வேண்டாம் என்று அவர் சொல்லவே இல்லையாம்.

சாதி, சீதனம், பணம், அந்தஸ்து இன்னும் எத்தனை விடயங்களைத்தான் கனமான கோட்டுச் சூட்டுக்குள் மூடிக்கொண்டு திரிந்தாரோ!

எங்கள் மாலா ரீச்சரை... அந்த வடிவான ரீச்சரை ஜோசப் மாஸ்டருக்கு இரண்டாந் தாரமாகக் கல்யாணம் பேசியதும், அவர் எக்கச்சக்கச் சீதனம் கேட்டதும், பேச்சுக் குழம்பியதும் என் நினைவில் இடறின.

தமிழனாய்ப் பிறந்தது ஒரு சாபக்கேடு! விநோத்தை ஆங்கிலத்தில் படிக்க வைத்து... சாப் விமோசனம் தேடப் பார்த்தார். "தமிழைப் படிச்ச என்ன செய்யிறது" என்ற அவரது புலம்பலின் நடுவே விநோத் மட்டும் ஆசையோடு தமிழ் படித்தான். 'அவன் இயல்பாகவே புத்திசாலிப் பையன்' என்று சந்தோஷப்பட்டார் அப்பா!

அந்தப் 'புத்திசாலிப் பையன்'... ஒலெவலில் மிகச் சிறந்த சித்தி களுடன் கடல்கடந்து போனான். இன்று பெயரின் பின்னால் பல பட்டங்களாம்... சொன்னான்! கேட்ட என் மனம் நிறைந்தது.

செழிப்பான நாடு... பஸ்தேசியக் கம்பனி... அவனது வாழ்வும் வேர்விட்டுச் செழித்திருக்கிறது. ஜோசப் மாஸ்டர் பூரித்துப் போயிருப்பார். அவரது கனவு வாழ்க்கை அல்லவா அது.

இந்த மண்ணின் சாபங்கள், சோகங்கள் எதுவுமே விநோத்தைத் தீண்டாதபடி பக்குவமாகப் பிடுங்கி புதிய மண்ணில் ஊன்றி வளர விட்டவர் அவர். அங்கு நீர் சோரும் விழிகளும், நெடிய அனல் மூச்சுக் களும் இல்லை. ஓடஓட விரட்டுவதும்... முடிவில்லாமல் ஓடுவதும்... புதைமணலான வாழ்க்கையும் இங்கு மட்டுந்தான்.

வாழ்வின் சொகுசுகளைத் தேடி ஓடிய ஜோசப் மாஸ்டர் எங்கே! உயிரைக் காக்க ஓடினாலும் ஓடியற் கூழிலும் செம்பாட்டு மண்ணிலும் ஆத்மாவை விட்டு வைத்து... வாழும் சீவன்கள் எங்கே!

வேரறுந்து துடிப்பனவும், வேரோடிக் களிப்பனவும்... ஓரிடத்தில், ஒன்றாய் புதுவாழ்வில் சங்கமிக்க... அங்கு முகிழ்க்கும் நாளைய தலைமுறை? அது என்னவாகும்? எப்படியெல்லாம் சிந்திக்கும்?

முந்தைய சந்ததியிடமிருந்து அது பெற்றுக் கொள்ளும் முதுசொம் எது? அதன் அடையாளமாக எஞ்சப் போவது எது? வேற்றுக் கலா சாரத்தில் விளைந்ததால் முகவரி தொலைத்து நிற்குமோ அது?

ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகப் பிரசவிக்கும் கேள்விகள். எப்போதும் என்னைக் குடையும் கேள்விகள். விநோத்தை எண்ண மனம் சோர்ந்தது. அவன் படித்த தமிழும் அவனில் சுவறிய தமிழும் எதி லெல்லாம் கலந்து... கரைந்து... நீர்த்து!

ஜீன்கடன் நின்ற அந்தப் பெண்ணையும் பார்த்து விட்டு, விநோத்தையும் பார்த்தேன்.

“இவதான் பவானி... நான் கல்யாணம் கட்டப் போறவ... எப்படி என் செலக்ஷன் சாந்தி?”

நான் நினைத்தது சரிதான். கணினிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு வேலை பார்ப்பதாகச் சொன்னாள்.

“அப்ப கல்யாணத்தோட வேலைக்கு ‘குடபை’யா?”

புன்முறுவலைப் பதிலாகத் தந்தாள்.

“அவ நல்லாப் பாடுவா சாந்தி... வீணையும் வாசிப்பா”

“சங்கீதம் பாடும் பெண்ணைப் பிடிக்குமோ...? பரவாயில்லை உன் இரசனை, விநோத்.” சிறிதாய் நம்பிக்கை துளிர்ந்தது.

அந்தப் பெண்ணை மீண்டும் பார்த்தேன். ஜீன்கடன் சங்கீதத் தைப் பொருத்திப் பார்க்கும் அளவுக்கு என் பார்வை இன்னமும் அகலிக்கவில்லையே.... நொந்து கொண்டேன். சேலை, சுடி தாருடன் அல்லவா அதனை நான் முடிச்சுப் போட்டிருக்கிறேன்.

பேச்சவாக்கில் பவானியின் சித்தி என் அலுவலகத் தோழி என்று அறிந்து நெருக்கமானோம். அதில் விநோத்துக்கும் மகிழ்ச்சி.

“சாந்தி எனக்கு ஒரு உதவி தேவை”

“சொல்லும் விநோத்.”

“பவானி ஒரு இந்து. அதால் தமிழ் முறைப்படியும் கல்யாணம் செய்யப் போறாம். எங்கட திருமண நடைமுறைகள் பற்றியெல்லாம் அறிய... ஒரு கையேடு அடித்துக் கொடுக்க... இப்படிச் சில விருப்பங்கள் இருக்கு. நீங்கள் கொஞ்சம் உதவ வேணும். மற்றது எனக்குச் சகோதரியா... பொம்பிளைத் தோழியா நீங்கதான்.”

ஆச்சரியத்தில் உறைந்து, சந்தோஷத்தில் கிளர்ந்தேன் நான்! ஜோசப் மாஸ்டர் என் மனக்கண் முன் நின்று முறைத்தார். ஆங்கிலத்தில் திட்டினார். தலையை உலுப்பிக் கொண்டேன்.

“நான் ரெடி விநோத்! ஒரு சந்தேகம் உமது டடி எப்படி இந்தக் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கொண்டார்?”

“சாந்தி, நான் டடிக்கு ஒரே பிள்ளை”

விநோத் என்றைக்குமே புத்திசாவிதான்!

அவன் அடுத்த வாரமும் வந்தான். நிறையவே பேசினோம். மனந் திறந்து ஆழமாகப் பேசினோம். விநோத்தின் அறிவின் விசாலம் புரிந்தது. செம்மையான சிந்தனைத் தடம் தெரிந்தது.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தை, அதன் வரலாற்றை, இன்றைய அவலத்தை அலசினான். அதில் இழையோடிய உணர்வு... ஆதங்கம்... கரிசனை.

“சாந்தி... இப்ப நீங்க பாடுறதில்லையா?”

“ஏன் முந்தி என்னைப் பகிடி பண்ணிய ஞாபகம் வந்திட்டுதோ?”

“இல்லை சாந்தி... நான் அங்கே நடக்கிற ஒரு கச்சேரியையும் தவற விடுறதில்லை. ராஜ்குமார் பாரதி, நித்யஸ்ரீ.., இப்படி நிறையக் கேட்டிருக்கிறேன். இரவில்... சங்கீதம் கேட்டுட்டுத்தான் நித்திரை கொள்வது என்று வழக்கமாகப் போச்சு.”

என் காதுகளை என்னாலே நம்பமுடியவில்லை. ஜோசப் மாஸ்டரின் மகனிடம்... இதை நான் எப்படி எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்?

"விநோத்... வெளிநாட்டில வேறே மாதிரிச் சிந்தனையோட வளர்ந்திருப்பீர் என்று நினைச்சன்."

"ஏன் சாந்தி எங்க வளர்ந்தால் என்ன.....?"

"இல்லை சின்னவயதிலேயே போயிட்டீர்."

"சாந்தி... அங்க கட்டுப்பாடில்லை, கருத்துத் திணிப்பில்லை. எங்களுக்கு வேண்டியதை நாங்கள் தேடிப் பெறலாம். உள்ளதை உள்ளபடி அறியலாம். எதை அறிகிறோம் என்பது எங்களைப் பொறுத்தது. சின்ன வயதில் சேர் ஆர்வத்தைத் தூண்டி விட்டார். இப்ப அதையெல்லாம் தேடிப் படித்தேன். உண்மையில் சாந்தி... தமிழன் என்றதில் எனக்கு இப்ப பெருமை."

அவனது குரல் அசரீரி போல என் செவிகளில் அறைந்தது. வியப்பில் என் கண்கள் விரிந்தன. சிந்தனையுந்தான். நெஞ்சின் ஆழத்தில் ஒரு ஊற்று உடைப்பெடுத்தது. வறண்டு கிடந்த என் உள்ளங் குளிர அது பொங்கிப் பாய்ந்தது.

என்முன் இருக்கும் இவன் யார்? தேம்ஸ் நதிக்கரையே சொர்க்கம் என்று செபிக்கின்ற ஜோசப் மாஸ்டரின் மகனா? எங்கே அந்த அடிமை மனோபாவம்?

இந்த இளைஞன்... பதினைந்து வயதிலேயே பிறந்த மண்ணைப் பிரிந்து சென்ற தமிழனா? காலம் இவனில் கீறிப் பார்த்த கோலங்கள் எங்கே?

இவன் தவழ்ந்த மண் எது? வாலிபனாய் வளர்ந்த மண் எது? விழுமியங்களை இவனில் கலந்துவிட்ட நாடெது? அறிவை, அநுபவத்தை ஊட்டிவிட்ட நாடெது?

ஓ! இவன் புதிய வார்ப்பு... சுதந்திரமான மானுடன். மாறுகின்ற காற்றும் மண்ணும் இவன் சிந்தையைக் குலைக்கவில்லை.

கிழக்கோ, மேற்கோ, தனக்கு வேண்டுவன பற்றிய தெளிவுள்ளவன் இவன்.

விநோத் என் கருத்தினில் நிறைந்தான். புத்துலகு படைக்கப் போகும் புதுயுக புருஷனாக, புதிய பார்வையும் விசையும் கொண்ட இளைஞனாக!

எனக்கு இனிக் குழப்பமில்லை. பயங்கள் இல்லை. எம்மவரின் இருப்புப் பற்றிய கேள்வி களில்லை. எனது கேள்விகளுக்கான பதில்கள் விநோத்களின் வடிவில் இருக்கின்றன. வாழ்க்கை, தனக்கான தேடல்களோடும் தீர்வுகளோடும் வாழப்படும்.

எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது.

திருமண மண்டபம் அடக்கமான அலங்காரத்தில் நிறைந்திருந்தது. நாதசுர இசை செவிகளை நிறைத்தது.

அன்று காலைதான் வந்திறங்கிய ஜோசப் மாஸ்டரைக் காண, என் கண்கள் காத்துக் கிடந்தன. பருமனாக, கோட்கூட்டுடன், பந்தாவாக எவராவது தெரிகிறாரா என்று தேடினேன். காணவில்லை.

அதோ காரிலிருந்து இறங்கும் அந்த மனிதர் ஜோசப் மாஸ்டரா? வயதும் நோயும் அவர் தோற்றத்தில் பாதியைத் தின்று விட்டிருந்தன. வேட்டி கால்களைத் தடுக்க மெதுவாக நடந்து வந்தார். பல்லுப் பிடுங்கிய சிங்கம் போல, அந்த உடையில் அவர் அவராகவே இல்லை.

அந்தச் சூழல்... நடப்புக்கள்... அவருக்கு இருந்த சங்கடங்கள்... எனக்குப் புரிந்தன. கொஞ்சநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். ஏதோ நினைத்தவராய், திடீரென்று...

“உமக்குத் தெரியுமா? பவானியிட அம்மா ஒரு பிராமண லேடி!” என்றார், ஜோசப் மாஸ்டர்.

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. பவானியின் சித்தி என் தோழி, அவர் களது குடும்பத்தை நான் நன்கறிவேன் என்றெல்லாம் சொல்லிவிட என் நா உன்னியது.

ஜோசப் மாஸ்டரின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். மூப்பு... வெறுமனே வயதால், தோற்றத்தால் மட்டும் முதிர்ந்திருந்தார். பாவம்! மாறவே மாறாத மனிதர். என் மனம் குமைந்தது.

என் நெஞ்சக் கொதிப்புக்கு மேளச் சத்தம் தாளம் போட்டது. மணவறையைப் பார்த்தேன். மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் விநோத அவனது முகத்தில்... அந்தச் சிரிப்பு! அது எதிர்காலத்தின் சிறப்புக்குக் கட்டியங் கூறியது.

இருண்டிருந்த என் மன அரங்கில் ஒளியைப் பாய்ச்சி மின்னியது அது!

மல்விகை 43 ஆவது ஆண்டுமலர்
ஜனவரி 2008

பார்வை

முருங்கைக்காய் துண்டுதுண்டாக அந்தப் பாத்திரத்தில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. எல்லாம் ஒரே அளவான துண்டுகள். அம்மம்மா என்ன வடிவா விரலை வைத்து அளந்து அளந்து வெட்டுகிறா! “பிள்ளை சோத்தைக் குழைய விட்டிடாதையம்மா. பேந்து அவனுக்குப் பிடியாது” என்று ஒரு குரலும் கொடுக்கிறா. சாந்தி சிரித்துக் கொண்டாள். கற்றாக்ற்- கண் தெரியாது! ஆனால், அம்மம்மா என்னவோ எப்பவும் போலத்தான் இருக்கிறா, இயங்கிறா! எல்லாரையும் இயக்கிக் கொண்டும் இருக்கிறா!

இன்றைக்கு வழமையை விட உசார் கூடத்தான். ஏழெட்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு பேரன் குடும்பத்தோட வாறான் என்றால் சும்மாவா? உற்சாகமாக இருக்கிறா. காலையிலேயே சுடுதண்ணி வைப்பிச்சக் குளித்து, பேரனுக்குப் பிடித்த சமையல் செய்வித்து... அம்மம்மா ஆயத்தமாயிட்டா! தடியை ஊன்றிக் கொண்டு வேறாலுக் குள்ளே நடந்து திரிகிறா. ‘டொக் டொக்’ சத்தத்தின் சீரற்ற ஓசையில் அவ பொறுமையிழந்து விட்டது தெரிகிறது.

எல்லாம் நேற்றுப் போல! காலத்துக்கு எப்போதுமே அவசரந் தான். செட்டை கட்டிக் கொண்டு பறந்து விடுகிறது. சாந்தியும் தம்பியும் கொழும்பில்... அம்மம்மாவின் கைகளில் தொங்கிக் கொண்டு திரிந்தது! அவவின் பாசத்தில் தோய்ந்து வளர்ந்தது!

எல்லாவற்றுக்கும் 'அம்மம்மா அம்மம்மா' என்று சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. ஓ... அது ஓர் இனிமையான காலம்! இனக்கலவரம் வந்தது. எல்லோரையும் அள்ளிச் சுருட்டி, சொந்த மண்ணில் கொண்டு வந்து ஏறிந்து விட்டுப் போனது.

அம்மம்மாவுக்கு வயதாகி விட்டது. குடுகுடு என்று ஓடித் திரிந்த அவ, வீட்டுக்குள்ளே முடங்கிவிட்டா. அப்பு செத்தவுடன் ஏழு பிள்ளைகளோட, 'நல்லதங்காள்' போல தான் அந்தரித்த கதையை அவ சொல்லக் கேட்டால், அழுகைதான் வரும். எவ்வளவு கஷ்டம்! அதற்குள்ளேயும் எவ்வளவு மனவுறுதி - வைராக்கியம்! பிள்ளைகளைப் படிப்பித்து உத்தியோகமாக்கி... அவ கெட்டிக்காரிதான்!

'டொக் டொக்' சத்தத்துக்கு மேலால் கார்ச் சத்தம்! அம்மம்மா கதவடியில் நின்று கொண்டு, நெற்றியில் கையைக் கூரை போலப் பிடித்துக் கொண்டு, கண்களை வெட்டி வெட்டிப் பார்க்கிறா. 'ஓரே புகைச்சலாகத் தெரிகிற கண்ணால்... சாடையாகவென்றாலும் பேரனைப் பார்க்கலாமோ. நப்பாசைதான்!

தம்பி கண்ணால் துளாவுகிறான்... எங்கே அம்மம்மா? "அம்மம்மா!" தம்பியின் தழுவலில், முதிர்ந்து தளர்ந்து விட்ட அந்தத் தேகம் சிலிர்த்து நடுங்குகிறது. உணர்வின் கொந்தளிப்பில் உடடுகள் அழுகையில் கோணுகின்றன! "அப்பு... மோனே...! எப்பிடியப்பு இருக்கிறாய்? உன்ரை பெண்டிலும் பிள்ளையும் எங்கையப்பு?" தம்பியின் ஏக்கந் தீர்க்கும் மருந்து அம்மம்மாவின் காய்ந்து உலர்ந்த கைகளில் இருந்தது!

அம்மம்மாவின் சாய்மனைக் கதிரை ஒரு சிம்மாசனம்! கைத்தடி, வெத்திலைத் தட்டம், கைவிசிறி... எல்லாம் பக்கத்திலே. அதிலே உட்கார்ந்து கதைப்பதற்கும் நிறையவே விஷயம் இருக்கிறது.

"அக்கா! கண் தெரியாமல்... அம்மம்மாவைப் பார்க்க, பெரிய பாவமாக் கிடக்குது. கண் ஒபரேஷன் செய்தா என்னக்கா? டொக்டர் என்னவாம்?" தம்பி வாய்மூடவில்லை.

“ஐயோ மோனே! வேண்டாம் மோனே! அது இம்மளவும் காணும். நான் என்ற அலுவல்களைப் பாப்பன்தானே அப்பு. கூடக் கொக்காவும் இருக்கிறாள்”

அம்மம்மா என்ன சொல்வா என்று தெரியுந்தானே! சாந்தியும் சொல்லிக் களைச்சுப் போனாள். டொக்டருந்தான். என்னவோ... ஒபரேஷன் என்றால் அப்படி ஒரு பயம்.... வேண்டாம் என்று மன்றாடுகிறா. இப்ப அந்தக் கதையே கதைக்கிறது இல்லை.

“அம்மம்மா! பனங்கிழங்கு நல்லாயிருக்குது. மணமும் நல்லாயிருக்குது. என்ன இருந்தாலும், இந்த மண்ணுக்கு எண்டு ஒரு தனி ருசியும் மணமும் இருக்குதுதான்...!” தம்பி சுவைத்துச் சாப்பிட, அம்மம்மாவுக்கு ஒரே புளுகு!

தம்பியின் குழந்தை மெள்ள மெள்ள அம்மம்மாவுக்குக் கிட்டப் போய், கைத்தடியைப் பற்றி இழுத்தது. அதற்கு, கைத்தடி ஒரு வினோதமான விளையாட்டுச் சாமான்! தம்பி, குழந்தையை அப்படியே அம்மம்மாவின் கைகளுக்குள் பிடித்துவிட்டான். சுருக்கம் நிறைந்த தனது பாசக் கரங்களால், அம்மம்மா குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டா. முற்றத்து ரோஜாவுக்கும், அந்தப் பட்டுத் தேகத்துக்கும் ஏது வேற்றுமை? அந்தப் பிஞ்சினை உச்சி முகர்ந்து-தடவி, தன் அன்பையெல்லாம் கொட்டிவிடத் துடிக்கும் அம்மம்மா! குழந்தை எட்டி கையை நீட்டி விசிறியையும் எடுத்து விளையாடியது.

“இஞ்சால வாங்கோ... ஆச்சிக்குக் கரச்சல் கொடாம...” வெகு சாமர்த்தியமாகக் குழந்தையை விலத்திக் கொண்டு போனாள் ரூபி. தம்பியின் மனைவி! சாந்தி, ரூபியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கல்யாணம் முடிந்து வெளிநாடு போகும் போது, நாற்போல செம் பட்டையாய்க் கிடந்த கூந்தல்... இன்று சுகவாழ்வின் அறிகுறியாக அடர்த்தியாக - பளபளத்தது! அதை வேண்டுமென்றே சிலுப்பி விட்டதால், முகத்திலும் தோளிலும் அது விழுந்து கிடந்தது. கண்ணில்கர்வக் கீற்று! அம்மம்மாவால இதையெல்லாம் பார்க்க ஏலாததும்... ஒருவகையில நல்லதுதான்.

“அம்மம்மா பாத்தியளே! உந்தக் கண் ஒப்பரேஷனைச் செய்திருந்தா, இப்ப பூட்டியைப் பார்த்திருக்கலாந்தானே?” தம்பி பொருமினான்.

“ஒப்பரேஷனுக்கு ஒம்படேல்லை எண்டு என்னில கோவமே” அம்மம்மா பொக்கை வாயால் சிரித்தா.

“களைச்சுப் போயிருப்பியள் - சாப்பிடுங்கோவன்” அம்மம்மா விற்கு எப்போதும் பிள்ளைகளின் வயிற்றைப் பற்றியே கவலை.

“அதுக்கென்ன அம்மம்மா, சாப்பிடுவம்” தம்பி தானே ஒரு தட்டில் உணவைப் பரிமாறிக் கொண்டு வந்தான்.

“தீத்திவிடுநீங்களே அம்மம்மா?”

அம்மம்மா இரண்டு வாய் சோறாட்டினாள். குழிவிழுந்த அந்தக் கண்களில் இரண்டு நீர்த்துளிகள் உற்பத்தியாகி, கன்னங்களில் உருண்டன. நினைவும் கால்நூற்றாண்டு பின்னோக்கிச் சென்றது.

குழந்தை அழும் சத்தம். ரூபியின் கையில் இழுபட்டபடி அது வந்தது. அதன் கைகால்களில் ஒட்டியிருந்த மண்ணை, புறுபுறுத்த படியே ரூபி தட்டிவிட்டாள்.

“ஏன் பிள்ளை, குழந்தை அழுகுது? என்னவாம்?”

“இந்த ஊத்தை மண்ணையெல்லாம் அளைஞ்சு பிரட்டிக் கொண்டு நிக்ருது. அந்தக் கோழியொண்டு முத்தத்தில... அதையும் கலைச்சுத் திரியுது. உள்ளே வரமாட்டுதாம்”... ரூபி சிடுசிடுத்தாள்.

“பாவம் அதுக்கென்ன தெரியும்... அதைப் பேசாத பிள்ளை” அம்மம்மாவால் தாங்க முடியவில்லை.

“உங்களுக்குத் தெரியாது. இந்த மண்ணில நிறையக் கிருமிகள் இருக்கு! கைகாலில புண், சிரங்கு வந்தாப் போல என்ன செய்யிறது?”

அம்மம்மா ஒன்றும் பேசவில்லை. ரூபி தவழ்ந்த மண் இந்த மண் தான் என்றதை நினைத்தாள். இந்த மண், மாவும், பலாவும், பனை யும் தந்து தங்களை வளர்த்ததை மறப்பது எப்படி?

குழந்தை கதவுக்கு வெளியே இருந்த விந்தை உலகை கண்கள் விரிய ஆவலுடன் பார்த்தது. முற்றத்து விலாட்டும், தென்னையும், வாழையும் வா, வா என்று ஆடி அசைந்து.... தன்னை அழைப்பது அதற்குத் தெரிந்தது. கேற்றோடு பூத்துக் கிடந்த பெரிய சிவப்புச் செவ்வரத்தைப் பூக்கள்... கொத்தித் திரிந்த கோழிக் குஞ்சுகள்... முற்றத்து மண்... எல்லாமே ஆசையைத் தூண்டின! அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து விம்மியது குழந்தை.

கேற்றைத் திறந்து யாரோ வந்தார்கள். “என்ன ஆச்சி! பேரனைக் கண்ட புளுகில இருக்கிறியளோ?” அயலில் இருக்கிற ராணி அக்கா. கசங்கின நூல் சேலை, வெறுமையான கழுத்து அவளின் கஷ்டப்பட்ட சீவியத்தைச் சொல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டு...!

“ராணியே! வா, வா! தம்பி, உவள்தான் எங்களுக்கு ஏதும் அந்தரம் ஆபத்தென்றால் ஓடிவாறவள்” அம்மம்மா வரவேற்றா.

தம்பி மரியாதையாகச் சிரித்தான். “ஓம், அக்கா சொன்னவ! வாங்கோ!”

ராணி அக்கா பலதும் பத்தும் கதைச்சாலும், ஓரக் கண்ணால் ரூபியையும் பார்த்துக் கொண்டா. ரூபி வேறெங்கோ பார்க்குமாற் போல் பேசாமல் இருந்தாள்.

கதை சுழன்று, ராணி அக்காவின் ஒன்றுவிட்ட மாமா என்பது வயதில் கண் ஒப்பரேஷன் செய்ததில் நின்றது. தம்பிக்குச் சரியான கவலை.

“பாருங்கோ அம்மம்மா! நீங்கள் மட்டும் உப்பிடியே இருக்கப் போறீங்களே! மனிசர்ர முகமும் பாராமல்... என்ன இல்லாட்டியும் கண் தெரியாமல் இருக்கலாமே”

அம்மம்மா வழமையான சிரிப்பினால் எல்லாவற்றையும் மழுப்பி விட்டா.

ரூபி மடியில் பிள்ளையுடனும் முகத்தில் எரிச்சலுடனும்

இருந்தாள். அந்தரப்பட்டாள். “நேரம் போகுது- வெளிக்கிடுவமோ?”

அம்மம்மா திடுக்கிட்டாள். “என்ன மோனே... சாப்பிடாமல் எங்கை வெளிக்கிடுறீங்கள்? சாப்பிட்டிட்டு வெய்யில் தாழப் போங்கோவன்”

“நாங்கள் தங்கச்சி வீட்ட போறம். நான் அங்க சாப்பிடுறன்.”

தம்பி சங்கடப்பட்டான். வேறுபுறம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

ராணி அக்கா மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள். “எட! மகன் பள்ளி யால வாற நேரமாப் போச்சு. அப்ப ஆச்சி, நான் போட்டு வரட்டே?” என்றபடி ரூபிக்குக் கிட்டப் போனாள். “எங்கே... பபாவை ஒருக்காத் தூக்கிப் போட்டுப் போவம்.... வா குஞ்சு!” ராணி அக்கா குனிந்து கைகள் இரண்டையும் நீட்டினாள்.

குழந்தை தனது குருணிப் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தது. தாயின் கைகளுக்குள் இருந்து வெளியே வர உன்னியது. ரூபி, ‘வெடுக்’ கென்று குழந்தையைப் பின்னால் இழுத்து இறுக்கிக் கொண்டாள்.

ராணி அக்கா செய்வதறியாமல் ஒருநிமிடம் திகைத்துப் போனா! அவவின் நீட்டிய கைகள் தளர்ந்தன.

சாந்தி சங்கடத்துடன் ராணி அக்காவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இப்ப என்ன செய்வது? ராணி அக்கா சமாளித்துக் கொண்டாள். சேலைத் தலைப்பால் முகத்தை ஒரு தடவை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள். “அப்ப.... சாந்தி! நான் போட்டு வாற னம்மா. தம்பி! வாறன்”

ராணி அக்கா போய் சில கணங்கள், மௌனமே நிறையப் பேசியது. நல்லவேளை, அம்மம்மாவுக்கு நடந்தது தெரியாது.

அம்மம்மாதான் நிசப்தத்தைக் கலைத்தாள். “மோனே! நேரம் போகுது. உனர் மனிசி பசி கிடக்குதல்லே! வெளிக்கிடுங்கோவன்”

தம்பி, குழந்தையை அம்மம்மாவின் முன்னால் நீட்டினான். “ஆச்சியைக் கொஞ்சிவிடுங்கோ!”

அம்மம்மாவின் முகம் வாடியிருந்தது. “எங்கை எண்டாலும் நல்லா இருங்கோ அப்பு!”... குரலில் நடுக்கம்!

தம்பி, பிள்ளையைக் கீழே இறக்கிவிட்டான். தன்னைத் தூக்கி வளர்த்த அந்தக் கைகளைப் பிடித்துக் கன்னத்தில் அமுத்தினான். அது, பாசத்தின் செய்தியைப் பரிமாறியது.

“அம்மம்மா தேத்தண்ணி குடிக்கேல்லையே?”

“குடிப்பம் சாந்தி... கொஞ்சம் ஆறட்டும். உதிலை வை! சொன்னாப் போல... பிள்ளை சாந்தி, நான் கேக்க வேணும் என்று இருந்தான். உன்ர மச்சாள் எப்பிடயம்மா ஆள்?”

அம்மம்மா, எதிர்பாராத வேளையில் கேள்விக் கணையைத் தொடுக்க சாந்தி தடுமாறிப் போனான். என்னவென்று... எதை யென்று சொல்வது?

“ஏன் அம்மம்மா புதிசாக் கேக்கிறியள்? ரூபி நல்ல பெட்டை தானே!” அம்மம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டு இப்படிப் பொய் பேச முடியவில்லை.

அம்மம்மா சிரித்தா வேதனையோடு. “சாந்தி... உன்ர தம்பி பெண்சாதி என்று சமாளிக்காதேயம்மா! எனக்கு எல்லாம் விளங்கும்! உம்... பழசெல்லாம் மறந்திட்டதுகள். இங்க இருக்கிற சனமெல்லாம் மனிசரில்லையே... வெளிநாட்டில மட்டுந்தானே மனிசர் சீவிக்கினம்? என்ன புதினம் இது? தான் பிறந்த மண் ஊத்தையாம்... மனிசர் ஊத்தையாம்!”

சாந்திக்கு ஒன்றுமட்டும் புரிந்தது. இந்த அம்மம்மா கண் ஒப்ப ரேஷன் செய்யிறா இல்லை என்று கவலைப்படுவது வீண். மனிதர் களின் முகம் தெரியாதுதான்... ஆனால் அதற்கென்ன!

மல்ஸிகை
ஏப்ரல் 2006

கூர்ப்பு

சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு ஓரக் கண்ணால் இன்னுமொரு தரம் பார்த்தேன். ஓம்! சஞ்சீவனின் தலைமயிர் வெட்டு ஒரு புது ஸ்டைலில்தான் இருக்குது. ஆளின்ட தோற்றமே வேறவிதமாய் மாறிட்டுது. தோசையைப் பிரட்டிப் போட்ட எனக்குச் சிரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை.

“சஞ்சீவன்! ஏன்டா தலையைக் கொண்டு போய் யாரிடம் கொடுத்தாய்? ஆபிரிக்கா ஸ்டைலில் வெட்டியிருக்கிறான்!”

அவன் வெட்கத்துடன் நெளிந்துவிட்டு அடுத்த தோசையை ஒரு கை பார்க்கிறான். ஹொஸ்டல் சாப்பாட்டில நாக்குச் செத்துப் போயிருக்குது... பாவம்! இப்படித்தான் அடிக்கடி ரெலிபோன் பண்ணிட்டு ஓடி வந்துவிடுவான், சாப்பாட்டுக்கு! பிரச்சினைகள் கவலைகள் நெருக்கிற நேரத்தில திடீரென்று வருவான். எனக்கு விளங்கிடும். மனந்திறந்து பேச, ஆறிப் போகத்தான் இந்தத் திடீர் விசிட் என்று!

சஞ்சீவன் எனக்கு மாமாவின்ட மகன். அவனைக் காணும் போதெல்லாம் மாமாவிட ஞாபகமும் தவிர்க்க முடியாமல்...! ஐம்பது வயதைத் தொட முதலே அவர் அநியாயமாகச் செத்துப் போனார்!

சின்ன வயசில அப்பிள் தாற மாமாவாக, தூக்கியெறிந்து பிடிச்ச விளையாடுற மாமாவாக... அவரிட நினைவு நெஞ்சில புதைஞ்சு கிடக்குது.

மாமா சாகேக்கை சஞ்சீவனுக்கு என்ன ஒரு... பன்னிரண்டு வயசிருக்கும்! இண்டைக்கு... கம்பசில... வருங்கால எஞ்சினியர்! கொழும்பில அவனுக்கு ஒரே சொந்தம் நான்தான். 'அக்கா' என்றபடி அடிக்கடி வருவான்.

“அக்கா! இந்த வெட்டோட என்னைப் பார்க்க அசல் சிங்களப் பொடியன் போல இல்லையோ?” வயிறு நிறைஞ்சாப் பிறகுதான் கதை வருகுது! எனக்குச் சஞ்சீவனைப் பார்க்க இரக்கமாக இருந்தது. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு படிக்கிறான், என்னில எவ்வளவு பாசமா இருக்கிறான்! மாமா இருந்திருந்தால் சந்தோஷப்பட்டிருப்பார்.

“என்னக்கா ஒண்டும் சொல்லுறீங்களில்லை?”

“ஓமோம். அப்பிடித்தான் இருக்குது! நீ வேணுமெண்டுதான் இப்பிடி வெட்டுவிச்சியோ?” நான் அவன் வாயைக் கிளறினன்.

“ஓமக்கா... இது எவ்வளவோ வசதி. அன்டைக்கு ஒரு சிங்கள லெக்சரர், என்னை அப்பிடி நினைச்சுத்தான் கனநேரம் கதைச்சவர்”

வசதியோ... எனக்குள் ஏதோ இடறுப்படுகிறது போல!

“பெயரில பிடிச்சிடுவினமேயடா” என்று நான் சொல்ல... அவனுக்குக் கொடுப்புக்குள்ள ஒரு சிரிப்பு.

“அக்கா! என்ற பெயர் இப்ப சஞ்சீவ... சஞ்சீவனில்லை! இடத்துக்குத் தக்கமாதிரி...! பிரச்சினை குறைவு அக்கா.”

எனக்குள்ளே நெருப்புக் கொழுந்தொன்று சின்னதாக... இதென்ன கள்ளத்தனம்! அப்பா அம்மா வைச்ச நல்ல தமிழ்ப் பேரை... கொத்திக் குறுக்கி... நல்ல வசதிதான், சே! கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டேன்.

“வெரிகுட்! நீ பிழைச்சுக் கொள்வாய்” என்று நான் மனங்கசந்து சொன்னதை அவன் பாராட்டாகவே எடுத்துக் கொண்டான் என்று பட்டது.

விடிந்து கொண்டிருக்கிறது. சமையல், குளியல், வேலைக்கு ஓடுதல், எதிலும் அவசரத்தின் சாயல்! அதுவே வாழ்க்கையின் நியதி என்றாகிவிட்டது! ஆனால், மனம் மட்டும், அதுக்கென்ன தான் நினைச்சபடி சாவகாசமாக எதையும் அசை போட்டபடி.

இப்ப நிதானமாக யோசிக்க, நேற்று சஞ்சீவனில் நான் ஆத்திரப் பட்டதுக்கு அது ஒன்றும் பாரதூரமான விஷயம் இல்லையோ? தகப்பனில்லாத பிள்ளை பாவம், என்று இயல்பாக அவனிலுள்ள பாசமும் இரக்கமும் புத்தியைத் தடுமாறச் செய்கிறது! கொழும்பில் தனியச் சீவியம். தன்னை அதுக்கேத்தபடி மாற்றிக் கொள்கிறான். இல்லையில்லை தன் நிறத்தை மாற்றுகிறான்! பச்சோந்தித் தனந்தான், வேறென்ன! இப்படியே போனால் இடத்துக்குத் தகுந்த படி எதையுமே மாற்றக் கூசமாட்டானோ!

அண்ணா, குடும்பத்தோட லீவில் வந்திருக்கிறார். ஐந்து வருடமாக வெளிநாட்டில் கண்காணாமல் இருந்த அண்ணாவைப் பார்த்ததும் தொண்டையில் ஏதோ இறுகிப் பேச முடியவில்லை! பிள்ளைகளும் வளர்ந்து விட்டார்கள்! அண்ணியின் நடையுடை பாவனை எல்லாத்திலும் மேல்நாட்டுப் பூச்சு! அண்ணா, வளவள என்று கதைக்கிறார். என் மருமக்கள் எனது குட்டிப் பயலைத் தூக்கி விளையாடுவதைப் பார்க்க... மனசு லேசாகிறது! அவர்களது கொஞ்ச தமிழை என் மகன் 'ஆ'வென்று கேட்டு ரசிக்கிறான்.

அண்ணா கதைக்குள்ள கதையாக சஞ்சீவனைப் பற்றி விசாரிக்கிறார். அவனுக்கு இப்ப என்ன வயசு என்றும் கேட்டு அறிகிறார். அவனைப் பற்றிய தகவல்களை நான் சொல்ல தலையாட்டியபடி அண்ணா சாப்பிடுறார்.

அண்ணா சஞ்சீவனைச் சந்திக்க வேணுமாம். போன் நம்பரைக் கேக்கிறார்.

“நானும் அவனைக் கண்டு கனகாலமாச்சுது அண்ணா! அண்டைக்கு றோட்டில் கண்டன். ஆளை அடையாளமே தெரிய தில்லை. நல்லா மாறிட்டான்! இப்ப எஞ்சினியர் அல்லோ, அளவாத் தான் பேச்சு. பறந்திட்டான்! ஏனடா வீட்ட வாறதில்லை என்டா பிசியெண்டு சொல்லுறான்”

பெருமையும் பகிடியுமாய் நான் சொல்ல, அண்ணா சிரிக்கிறார்.

கோலிங்பெல் சத்தங்கேக்குது. அடே! சஞ்சீவன் இண்டைக்கு வாறன் எண்டவனாம். அவனாத்தான் இருக்கும். கதவடிக்கு விரைகிறேன். அட என்ன இது? யார் அண்ணியா... அவவா ஓடிப் போய்க் கதவைத் திறக்கிறா? என்னால நம்பவே முடியவில்லை! அண்ணாவும் விறுவிறெண்டு சேட்டை மாட்டிக் கொண்டு போறார். வந்தது சஞ்சீவன்தான்! அண்ணாவும் அவனும் கைகுலுக்கிக் கொள்ளுகினம். அண்ணா அவன்ட தோளில் கையைப் போட்டு, “வாடா, வா” என்று கூட்டிக் கொண்டு வாறார். அண்ணியை இப்பிடி ஒரு மலர்ச்சியான முகத்தோட நான் கண்டதே இல்லை. இண்டைக்கு மழைதான் பெய்யப் போகுது!

சஞ்சீவன் சப்பாத்தைக் கழற்றிவிட்டு உள்ளே வாறான். “டேய் சஞ்சீவன்... நல்லா வளந்துட்டாய் என்ன!” என்ற அண்ணாவுடன் செற்றியில் இருந்து கதைக்கிறான், அவன். நானும் போய் மற்றக் கதிரைல இருக்கிறன். நேரம் போய்க் கொண்டிருக்குது. சஞ்சீவனர் கண்கள், மாறி மாறி அண்ணா- அண்ணியிடமே நிலைத்திருக்குது. எல்லோரும் கலகலப்பாகக் கதைக்கினம். நான் திடீரென்று அந்நிய மான ஒருத்தியாக... உணர்கிறேன்! சத்தம் போடாமல் எழும்பி அடுப்படிக்குப் போறன்!

ஹோலில் சிரிப்பும் பேச்சுமாக உற்சாகம் கரைபுரண்டோடுது! பரவாயில்லையே, உறவுகளைப் பேண வேண்டும் என்ற மரபை இன்னும் மறக்கவில்லை அண்ணி. அவ ஏதோ கேட்க சஞ்சீவன் மிகவும் பவ்வியமாகப் பதில் சொல்லுறது கேக்குது. ஒரு காலத்தில்

மாமாவிட செத்த வீட்டுக்கும் எட்டிப் பாராத அண்ணி வீட்டார்.... யார் யாரோட சொந்தம் கொண்டாடுகினம்... கலகலப்பாய்க் கதைக் கினம்! ம்... இதுகளை நினைக்க... தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்குச் சிரிப்பு வருகுது!

நான் எல்லாருக்கும் தேத்தண்ணி கொடுக்கிறன். சஞ்சீவனது வாய் 'தாங்ஸ்' என்று முணுமுணுக்குது. 'அக்கா அக்கா' என்று கூப்பிட்டு அந்தக் குரல் அண்டைக்கு எழும்பேல்லை! குரல் மட்டுமில்லை.... தலைசூட நிமிரவில்லை. என்ன நடந்தது இவனுக்கு? எனக்குத் தாங்கேலாத ஆச்சரியம்! இருந்தாப் போல 'சுள்'என்று கோபம் ஏறுகிறது. சஞ்சீவனைத் திரும்பிப் பார்க்கிறன். அவன் அண்ணாவையே பார்த்தபடி...! ஏதோ மீட்பரைக் கண்ட ஆட்டுக்குட்டி போல! அவன்ர வெளிநாட்டுக் கனவு கதையில தெரியுது! ஸ்கொலர்ஷிப்... படிப்பு... வேலை... இப்படிப் பலதுறைகள் அலசப் படுது. என்ற நெஞ்சில ஏதோ வலி. நான் திரும்பவும் நழுவுறன்!

முகங் கழுவேக்கை தனிமையில் கண்ணீர் வருகுது. காரணந் தெரியாத கண்ணீர்.

ஓ நேரமாச்சு. என்ற சின்னமகனுக்குச் சாப்பாடு தீத்தவேணும்.

வாயில சாப்பாட்டை அதக்கியபடி அவன் குறுக்கும் நெடுக்கு மாக ஓடுறான், கதிரையில ஏறிக் குதிக்கிறான்! சஞ்சீவன் மாமா வின்ர கவனத்தை ஈர்க்கப் படாதபாடு படுகிறான். பாவம்... அதுக்கு என்ன விளங்கும்? வழக்கம் போல மாமா தன்னைத் தூக்குவார் கொஞ்சுவார் என்று நினைக்குதோ, என்னவோ!

அங்க பேச்சு, கலியாணத்துக்குத் திரும்பிவிட்டுது. அண்ணியின் தங்கைமார் மூண்டுபேரிட பயோடேட்டாக்களும் சாடைமாதையாகச் சொல்லுப்படுகுது. இரண்டு பக்கத்துக்கும் பல முக்கியமான விஷயங்கள் இருக்குது கதைக்க! அதுசரி, என்னட்ட ஒரு தேவையும் இப்ப இல்லை. பேச்சுத் தொடருது. உலகநாடுகளில எது நல்ல எதிர்காலத்தைத் தரக் காத்திருக்குது என்று ஒரு குட்டிப் பட்டி மன்றம்! சஞ்சீவனின் கண்களில் ஒரு கனவின் மினுக்கம்! அவன்

அமெரிக்காவிலோ... அவுஸ்திரேலியாவிலோ... சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்! யாரறிவார்? அண்ணிக்கும் இரண்டு, மூண்டு தங்கச்சிமார் கலியாணத்துக்குக் காத்திருக்கினம். அதுகளில் ஒருத்தி சஞ்சீவனினர் வாழ்க்கைத் துணை என்ற அந்தஸ்தைப் பெறக் கூடும்! வசதியும் வாய்ப்பும் கிடைக்குமெண்டால் பழைய கதைகள் எதுக்கு? இல்லை, எதைத்தான் செய்யக் கூடாது? புதிய உறவு ஒப்பந்தங்கள் உருவாகலாம். பழையதுகளைக் கழிக்கலாம். அல்லது... கிழிச்சும் போடலாம்.

சஞ்சீவனர கையில் ஒரு பெரிய பேப்பர்கட்டு. பயோடேட்டா, சேர்டிபிகட், விண்ணப்பங்களிட போட்டோ கொப்பிகள்...! பயபக்தி யோட அண்ணாட்ட அதை நீட்டுறான். அண்ணியும் தங்கட தொடர்பு இலக்கங்கள் சகலதையும் குறிச்சக் குடுக்கிறா! தங்களை எத்தனை மணிக்கு வீட்டில பிடிக்கலாம்... என்று நிதானமா விளங்கப்படுத்துறா! சாமியே இறங்கி வந்து வரந் தருவது போல.... சஞ்சீவன் நிற்கிறான்!

வெளிக்கிடுறானோ? பிரியாவிடை பெறுகிற ஆரவாரம் கேக்குது. போகேக்கை எண்டாலும்... சிலவேளை என்னை ஞாபகம் வருமோ? திரும்பிப் பார்க்கிறன். சஞ்சீவன், அண்ணா அண்ணி புடைகுழ, கேற்றை நோக்கி நடக்கிறான். அண்ணி தந்த பேப்பரைப் பத்திர மாகப் பொக்கற்றில் வைக்கிறான். தன்ர எதிர்காலத்தையே ஒப் படைச்சுட்டுப் போறவன் போல.... மீண்டும் சொல்லிக் கொள்கிறான்!

வானம் கறுத்து..... மழைக்கு இருட்டுது! என்ர மனசைப் போல! வெறுமையும், சலிப்பும், சுயபச்சாத்தாபமும்... அதில அப்பி.... அப்பி! டி.விபிட இரைச்சலில் உள்ளே எட்டிப் பாக்கிறன். என்ர மருமகள் எல்லாச் சனல்களையும் மாத்தி மாத்திப் போடுறாள். விருப்பமான ஒன்றில மூழ்கிட்டாள். சஞ்சீவனைப் போல... அவனும் தன்ர ஊடகங்களை மாத்துறான்... தேவைகளுக்கேற்றபடி! அவ்வளவு தான்!

இரவு நித்திரை கொள்ளப் போனால்... மனசில ஏதோ இடியப்பச் சிக்கல். சோகமான இழைகள் பின்னுப்பட்டு உறுத்துது! மனம் என்ற சுழல் சஞ்சீவனையே மையமாகக் கொண்டு சுழலுது! பெயரை வெட்டிச் சுருக்கலாம் எண்டா... உறவுகளையும் வெட்டினா என்ன? சந்தர்ப்பவாதம், போலித்தனமான உறவுகள்... உணர்வுகள், எல்லாமே குழப்பமா இருக்குது.

இருந்தாப் போல... மங்களா ரீச்சரிடம் படித்த உயிரியல் பாடம் ஞாபகம் வருகுது! டார்வினின் கூர்ப்புக் கொள்கை! உயிரினங்கள் குழலுக்கேற்றபடி இசைவாக்கம் அடையுமாம்! அந்த வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில், தக்கவை தழைக்குமாம்!

பாடம் என்னவோ பழையதுதான்!

தினக்குரல்
டிசம்பர் 2003

காலமாம் வனம்

அசரீரி போல எழுந்தது அந்தப் பாட்டு. அது மிதந்து வந்த பாதையில் எந்தத் தடைகளும் இல்லை. மனிதர்களில்லை... மரஞ் செடிகளும் இல்லை. வெளி! ஏகாந்தப் பெருவெளி! காற்றைக் கிழித்த படி வந்த பாட்டுடன் கூடவே இழைந்தது, ஆர்மோனியத்தின் ஒலி. விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமாக வியாபித்த அந்தப் பாட்டு, மேகலாவை ஏதோ செய்தது. அவள் உயிருக்குள் புகுந்து எதையோ தேடியது... தேடித் தேடி... தேடித் தேடி!

கண்ணீர்த் துளிகள் இரண்டு, கட்டுடைத்து உருண்டு புறங்கையில் விழுந்தன. மேகலா திடுக்கிட்டு உணர்வு பெற்றாள். பாட்டு நின்று போயிருந்தது. யார் அதை நிறுத்தியது? எங்கே... எங்கே அந்தப் பாட்டு? அதை மேகலாவிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொண்டு போனது எது? எல்லாம் கணநேரப் பிரமைதானா? இமெறியாச் சோகச் சமையுடன் மேகலா குவாட்டசை நோக்கி மெல்ல நடந்தாள். அபாக்கியசாலிகளின் தலைவிதியைத் திருத்த முனையும் இந்தப் பணி மேகலாவுக்குப் புதியதல்ல. இது என்ன புதிதாக... ஏனிந்தத் தடுமாற்றம்?

'ஆனால் அம்மம்மா... இது உங்கட மண்' மேகலாவின் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. இந்த ஊரைப் பற்றி வாய் ஓயாமல் சொன்ன அம்மம்மா, மேகலா கேட்ட சில கேள்விகளுக்கு விடை

யாக, கண்ணீரை மட்டுந்தான் வடித்திருக்கிறாள். மேகலா அன்று சிறுமி. ஆனால் அந்தக் கேள்விகளுக்கான விடைகள் இன்றைய மேகலாவுக்குத் தெரியும். அவை விசித்திரமானவை! விபரீதமானவை! அந்த விடைகளைப் போலவேதான், காற்றில் கட்டி யெழுப்பப்படும் இம்மக்களது கனவு வாழ்க்கையும்!

“மேகலா! இவ்வளவு நேரமும் எங்கே போயிருந்தாய்?” சூசன் அவளை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான். வாசலில் காத்திருந்த சூசனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள், மேகலா. நீல விழிகளும், காற்றில் அலைபாயும் பழுப்பு நிறக் கூந்தலுமாகச் சூசன் நின்றாள். அவளைப் போலவே மேகலாவும் மாடசிமைமிகு ஐரோப்பிய நாடொன்றின் பிரஜைதான்! ஆனால், மேகலாவின் பரம்பரை அலகுகளில் இந்த மண் இன்னும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதே! இன்று கட்டாந்தரையாகக் கிடக்கும் இந்த மண்... அதன் ஆழத்தில் மெள்ளச் சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கும் வேர்கள்... அவற்றிலிருந்து மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்பு பிடுங்கி எறியப்பட்ட கொடி அவள்.

மேகலாவும் சூசனும் உணவுச்சாலையில் ஜோனூடன் சேர்ந்து கொண்டனர். ஆபிரிக்காவில் இருக்கும் காதலியின் நினைவில் அவள் பாடிக்கொண்டிருந்தான். பிரிவுத் துயர் கொப்பளிக்கும் வரிகள். மனிதர்களை... மண்ணை... எதைப் பிரிந்தாலும் துயர் தானோ! காலங்காலமாக மனிதர்கள் பிறப்பதும், எழுவதும், கூடுவதும், பிரிவதும் எல்லாமே இந்த மண்ணின் மீதல்லவா! மண்ணுக்கு மட்டும் பிரிவுத் துயர் இருக்காதா? பாழ்பட்டுக் கிடக்கின்ற இந்தப் பெருவெளியும் பிரிவின் துயரால் புளுங்கிக் கிடக்கிறது.

உதவித் திட்டங்களால் புதிதாக முளைக்கின்ற சில குடிசைகள். அவற்றுள் முடங்கிக் கிடக்கும் சில மனிதர்கள்! சீரழிந்த, சிதறுண்ட தமது வாழ்க்கையை வெற்றுக் கரங்களால் கூட்டி அள்ளத் துடிக்கும், ஏமாந்த இதயங்கள்! தூரத்தே, இருளடைந்து கிடக்கும் கோயில்! மேகலாவின் உள்ளும் புறமும் உணர்வின் கொந்தளிப்பு! யன்னல் வழியே சூனியத்தைத் துளாவியது அவள் பார்வை.

மில் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் குள்ள மான மனிதர், 'மில்லர்' என்று அழைக்கப்படுகின்ற சுப்பிரமணியத்தார், அட்டகாசமாக வீற்றிருந்தார். சின்ன உசார் ஏற்றியிருந்ததால் உற்சாகமாகப் பேசிப் பறைந்து கொண்டிருந்தார். மில்லரின் பிள்ளைகளும், அண்ணாவியாரின் பிள்ளைகளும் வீதியில் விளையாடி, மண்ணில் புரண்டு கொண்டிருந்தன. பெரிய பிள்ளைகள் சைவப் பள்ளியிலும், வேதப் பள்ளிக்கூடத்திலும் படிக்கப் போயிருந்தனர்.

பொங்கல் வரப் போகிறது. ஊரே களை கட்டியிருந்தது. நாலா புறத்திலுமிருந்தும் வரப்போகும் சனக் கூட்டத்தை வரவேற்கத் தயாராகியது கிராமம். உறவினர், நண்பர், அறிந்தவர், அறியாதவர் என்று வண்டில் கட்டிக் கொண்டு சனங்கள் வந்து கொட்டுப்படப் போகிறார்கள். அருவிக்கரைப் பிள்ளையார் கோவிலடி அமளிப் பட்டது. இளவட்டங்கள் கூத்துப் பழகுவதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். அதை வேடிக்கை பார்க்கக் குஞ்சுகுருமான்கள் கூட்டம்! பலாப் பழங்களின் மணமோ ஊர் முழுவதும் 'கும்'மென்று நிரம்பியிருந்தது. வீடுகளின் கொம்பறைகளில் நெல் குவிந்து கிடந்தது. சீவி அடுக்கப்பட்டிருந்தன நுங்குகள். எங்கும் செழிப்பின் தெறிப்பு.

அந்த வீட்டின் பட்டி நிறைய மாடுகள். தாயின் சேலைத் தலைப் பைப் பிடித்தபடி வந்த சிறுமி, "கமலம்!" என்று செல்லமாக அழைத்தாள். 'கமலம்', "அம்மா" என்று பதில் குரல் கொடுத்தது. வீட்டினுள் ஆர்மோனியத்தின் அடக்கமான ஒலி. கூத்துப் பாடல்களைப் பாடி ஆர்மோனியத்தை இசைத்தபடி சிறுமியின் அப்பா. அவருடைய உடுக்கும் கையுமாக இன்னொருவர். வீட்டின் இன்னொரு புறத்தில், பெரிய எழுத்து நல்ல தங்காள் கதையை வாசித்தபடி பெத்தாச்சிக்கிழிவி. பாட்டுக் கணீரென எழுந்தது.

'பூவிலுமோ நீயழகி தாயே தாயே- எங்கள் பூபாலன் தங்கையரே தாயே தாயே!'

உடுக்கு ஒலி நாடி நரம்புகளைச் சுண்டிச் சுண்டி இழுத்தது. சிறுமி உள்ளே ஒடிவந்து கிழவியின் மடியில் விழுந்து புரண்டாள். அவளது கால்கள் தன்னிச்சையாகத் தாளம் போட்டன. வாய், தந்தையின் பாட்டைப் பின்பற்றிப் பாடியது.

'மலரிலுமோ நீயழகி தாயே தாயே- எங்கள்
மாயன் சகோதரியே தாயே தாயே!'

'மாரியென்றால் மழைபொழியும் தாயே தாயே- எங்கள்
தேவியென்றால் தேன்சொரியும் தாயே தாயே...!'

"மேகலா... சாப்பிடாமல் என்ன செய்கிறாய்?" சூசன் உலுப்பினான். பாட்டும் ஆர்மோனியமும், உடுக்கொலியும், அந்தகாரத்தில் ஒடுங்கின. அம்மம்மா சொல்லித் தந்த அந்தப் பாட்டும்... இந்த ஊரைப் பற்றி அவள் மனதில் எழுப்பி விட்டிருந்த சித்திரமும்...! கனவு கலைந்தவளாய் மேகலா திகைத்தாள்.

"மேகலா... உனக்கு உடம்பு சுகமில்லையா? டொக்டரிடம் போவோமா?" சூசனுக்கு மேகலாவின் பார்வை கவலையளித்தது.

"நோ... நோ...! அப்படி ஒன்றுமில்லை!"

ஜோனின் பாட்டில் மனதைச் செலுத்த முயன்றாள் மேகலா. மனம் சற்றே இலேசாகியது. அவள் சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

மாலை வெய்யில் சுள்ளென்று உறைத்தது. அந்த அத்துவானக் காட்டில் வெய்யிலின் தகிப்பையும் பொருட்படுத்தாது, கோவிலை நோக்கி மேகலா நடந்தாள். தோட்டமும் வயலும் அருவியுமாகச் செழித்திருந்த பூமியா இது? மேகலாவால் நம்பவே முடியவில்லை. வயல் வரப்புகளில் காத்திருக்குமாமே கண்ணாடி விரியனும், புடையனும். அவை கூடவா இடம் பெயர்ந்து விட்டன! இந்த நிலமே ஒரு யாககுண்டமாகி, தனது நெருப்பு நாக்குகளைச் சுழற்றி எறிந்து... எல்லாவற்றையும் தின்று தீர்த்திருக்கிறது. எங்கும் சுடுகாட்டு அமைதி! முன்னோரின் பெரு மூச்சுக்கள், காற்றின் வெம்மையாகக் கலந்து சுட்டன.

கோவில் வாசலில் நின்று உள்ளே பார்த்தாள். கருப்பக் கிருகத்தில் இருள். காலங்காலமாக... கல்லாகவே சமைந்திருக்கும் அம்மன்! 'கருணாகரி, எம்மை ஈன்ற தாய், என்றெல்லாம் அம்மம்மா சொல்வது... அவள் நீதானா? யாருக்காக இப்படி நிற்கிறாய்? எத்தனை காலத்துக்குத்தான் இப்படி நிற்கப் போகிறாய்?'

உள்ளே போகத் தோன்றாதவளாய் மேகலா நடந்தாள். தன்னத் தனியாக நின்றது, அந்த மாமரம். மேகலா மரநிழலை நாடி நடந்தாள்.

மரத்தின் கீழ் ஓர் உருவம்! மனித நடமாட்டமே அருகிவிட்ட இந்த இடத்திலே... யாராய் இருக்கும்? மரத்தடியில் கிழக்குக் கடலை நோக்கியபடி ஒரு கல்லில் அந்தக் கிழவி உட்கார்ந்திருந்தாள். ஆளரவம் கேட்டுத் திரும்பிய அவளது முகம், மாலைச் சூரியனின் கதிர் பட்டு மஞ்சளாய் ஒளிர்ந்தது. காதிலும் மூக்கிலும் பழங்காலத்து நகைகள் ஒன்றிரண்டு. முகத்தில் அருள் ஒழுகும் புன்னகை.

மேகலாவுக்கு புதுத்தெம்பு வந்தாற் போல! கிழவியோ மீண்டும் கடலைப் பார்க்கத் திரும்பினாள்.

“யாரம்மா நீங்கள்?”

மேகலா பதிலுக்காகக் காத்திருந்தாள். நிமிடங்கள் பதிலே யின்றிக் கழிந்தன. மேகலா சற்று உரக்கவே கேட்டாள்.

“ஏனம்மா இங்க இருக்கிறீங்கள்?”

கிழவி திரும்பிப் பார்த்தாள். அவளது பஞ்சடைந்த கண்கள் மேகலாவின் விழிகளை ஊடுருவின.

“என்ற பேர்புள்ளையள் வருமட்டும் காவலிருக்கிறன்...” அருகே யிருந்த கல்லொன்றில் மேகலா உட்கார்ந்தாள். நடந்து களைத்த கால்களை நீட்டிக் கொண்டாள்.

“கனநேரமா இருக்கிறியளோ?”

கிழவி மேகலாவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். வெற்றிலைக் காவி படிந்த பற்கள்! பதில் வரவில்லை. இது என்ன? சிரிப்பே பதிலா...

அல்லது இது என்ன கேள்வி என்று சிரிக்கிறாளா...?

இருள் கவியத் தொடங்கியது. வானமும் பூமியும் ஒன்றை யொன்று கட்டித் தழுவ முயன்றன.

“உங்கட வீடு கிட்டடியிலோ?”

கிழவி சுட்டிய திசையில் கோவிலும், பின்னணியில் சில குடிசை களும் தெரிந்தன.

கடலைப் பார்த்தபடி கிழவியும் மேகலாவுமும் பேசாமல் இருந்தனர். கடலிலே அலைகள் இடைவிடாமல் ஆர்ப்பரிப்பதும்... அடங்கிப் போவதும்! ஏதோ நியதிப்படி இயங்கிக் கொண்டிருந்தது இயற்கை.

கிழவி இடைக்கிடை தலையைச் சொறிந்து கொண்டாள். அள்ளி முடிந்திருந்த கூந்தலை அவிழ்த்துவிட்டாள். பேன்களைத் தேடி எடுத்துக் குத்தினாள். நரைத்த கூந்தல்... ஆனால், இடுப்பு வரை நீண்டு கிடந்தது.

“ஆச்சி... ஏதும் சாப்பிடலங்களோ?” மீண்டும் மேகலாவே பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

“ஓ... உந்த மாடு மேய்க்கிற பெடியள் ஏதோ தந்தவங்கள்.....” கிழவி அசுவாரசியமாய்ப் பதிலளித்தாள்.

மேகலாவுக்குக் கிழவியைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

“ஏன் ஆச்சி தனியக் கிடந்து கஷ்டப் படவேணுமோ? பேசாமப் பேரன் பேத்தியோட போயிருக்கலாமே.....”

விருட்டென்று நிமிர்ந்தாள் கிழவி! கண்ணில் தெறித்த கோபமும், அவிழ்ந்து கிடந்த கூந்தலும்... கிழவி கண்ணகியாய்க் கோலங் காட்டினாள்.

“போறதோ...? என்ன கதைக்கிறாய் பொடிச்சி?”

மேகலா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“இல்லை ஆச்சி... இந்த வனாந்தரத்தில... தனியே...” கிழவி யின் குழி விழுந்த கண்களில் தீவிரம்... அவள் பேன் குத்துவதை

மறந்தாள். மேகலாவின் பக்கமாகத் திரும்பி, அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“நான் ஒரு இடமும் போகன்! எந்தக் காலத்திலும் இங்கதான் இருப்பன்!” வார்த்தைகள் அவற்றின் முழு வலிமையுடனும் உதிர்ந்தன. கிழவியின் முகத்தில் ஓர் அமானுஷ்யமான அமைதி... இறுக்கம்! அவள் மீண்டும் திரும்பி, கடலைப் பார்த்தபடி, விரிந்த கூந்தலுடன் வீற்றிருந்தாள். மேகலா விக்கித்துப் போனாள்.

“எந்தக் காலத்திலும் இங்கதான் இருப்பன்...” கிழவியின் வார்த்தைகளைக் காற்று பக்குவமாக ஏந்திக் கொண்டது. மேகலாவின் காதுகளில் அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் அறைந்தது!

கிழவியின் அந்த முகம்... அது யாருடைய முகம்? மேகலா ஆவலுடன் அந்த முகத்தை நோக்கினாள்.

‘அம்மம்மாவின் முகம் போல... இல்லையில்லை... அம்மம்மா விட பெத்தாச்சியினர் முகம் போல...! இவள் இன்னும் மூத்தவளோ? யாரிந்த ஆச்சி? எல்லாரையும் பெத்தவளோ? எல்லாருக்கும் பெத்தாச்சியோ...?’

மேகலாவின் தொண்டையிலிருந்து நீண்டதொரு கேவல் புறப்பட்டது.

“...ஆச்சி... பெத்தாச்சி...!”

கிழவி நிதானமாகத் திரும்பினாள்.

“அழாதே மோனை...!” கிழவியின் கை மேகலாவின் தோளில் படிந்தது. அந்தக் கரத்தினில் தனது முகத்தைப் புதைத்தாள் மேகலா. காலங் காலமான ஏக்கத்தின் கண்ணீர்... தலைமுறைகள் தேக்கி வைத்த கண்ணீர்... அழுகையாய்ப் பீறிட்டது. தாய்மடி தேடி உலகெல்லாம் அலைந்து திரியும் அபாக்கியசாலிகளை எண்ணி எண்ணி மேகலா அழுதாள்.

கிழவி மீண்டும் கடலைப் பார்த்தபடி பேசாமல் இருந்தாள். மேகலாவும் அந்தக் கடலைப் பார்த்தாள். கடல் நீரில் ஒருநூறு தீபங்கள் சுடர் விட்டு எரியுமாற் போல... இருளைப் பிளந்தெறியுமாற்

போல ஒரு தோற்றம்! மேகலாவின் மனதிலும் வெளிச்சம்! இனம் புரியாத ஆசுவாசம்! அவள் எழுந்தாள். இருள் சூழ்ந்த அந்த வெளியிடை அவள் அச்சமின்றி நடந்தாள்.

பயண ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. சூசனும் ஜோனும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். வாசலில் வாகனத்துடன் ஓட்டுநர் தயாராகக் காத்திருந்தார். மேகலா மாமரத்தடிக்குப் போய்ப் பார்த்தாள். ஆச்சியை அங்கு காணவில்லை.

கோயிலின் வாசலில் கால்கள் தாமதித்தன. 'எங்கட ஆச்சி' என்று அம்மம்மா தினமும் கையெடுத்துக் கும்பிடும் தாயல்லவா உள்ளே! மேகலா உள்ளே போனாள். காலைக் கதிர்கள், கர்ப்பக் கிருகத்தில் ஒளியை வாரியிறைத்தன. அங்கே அம்மன்... எல்லை யற்ற ஆனந்தத்தின் வடிவமாக அவள் நின்றாள்! காலங்களை வெற்றி கொண்டவளாய் அந்த மண்ணில் அவள்! அவளது கொடுப்புச் சிரிப்பில் கோடி கோடி அர்த்தங்கள்.

வாகனம் புறப்பட்டது. அந்த வெளியிலே அங்குமிங்குமாய்த் துளிர்க்கும் பழ மரங்கள்...! அருவியிலே சலசலத்து ஓடும் நீரின் தண்மை, சுட்டெரிக்கும் சூரியனின் வெம்மை, மண்ணைக் கிண்டும் மனிதர்களின் வியர்வை... உயிர்ப்பு! மீண்டும் உயிர்ப்பு! ஆறு மாதங்களின் பின்னர் மேகலாவும் மீண்டும் வருவாள், பணியைத் தொடர்!

தூரத்தில் மாமரத்தடியில் ஒரு புள்ளியாக ஆச்சி. சோர்வில்லாது, தன் சந்ததிக்காக வழிமேல் விழி வைத்துப் பார்த்திருக்கும் ஆச்சி! மேகலா ஆச்சியை நோக்கிக் கையை அசைத்தாள்.

"ஆச்சி... போயிட்டு வாறன் ஆச்சி... கட்டாயம் வருவன் ஆச்சி...!"

மாமரத்திலிருந்து ஒரு குயில் கூவத் தொடங்கியிருந்தது.

'மாரியென்றால் மழைபொழியும் தாயே தாயே- எங்கள் தேவியென்றால் தேன்சொரியும் தாயே தாயே.....'

மல்லிகை

செப்டம்பர் 2009

புதிய முகம்

“ஏன் சேகர்! அவரை நீங்கள் கிட்டடியில் சந்திக் கேல்லையா?” நளாயினி கேட்ட முதல் கேள்வியே அதுதான். வரப் போகும் பதிலுக்காக மனது படபடத்தது.

“இல்லை மிஸிஸ் தேவா! ஒருக்கா இரண்டுதரம் வந்தான். அவ்வளவுதான்!”

சேகரின் பதிலில் நளாயினியின் குழப்பம் கூடியது. தான் கேள்விப்பட்டது எல்லாமே பொய்யாக இருக்கக் கூடாதா என்ற நப்பாசை...! நாக்கு நுனியில் நின்ற மிச்சக் கேள்விகளைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டாள்.

கார் சலிஸ்நாட்டு வீதிகளில் வழக்கிக் கொண்டு போனது. தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்த பிள்ளையை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு காயத்திரி கேட்டாள், “இவள் அப்படியே தேவாவைப் போல என்னக்கா? இப்ப பிறந்தவர் எப்படி?”

நளாயினியின் கண்கள் குளமாகின. முந்தநாள் கொழும்பில்... தொடரலில்... நித்திரையாகக் கிடந்த அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தை... அதன் கள்ளமில்லாத முகம்... அவள் மனதில் நிழலாடியது.

“காயத்திரி! என்னத்தை எப்ப கதைக்கிறது எண்டு தெரியாதே?” சேகர் காரை ஓட்டியபடியே மனைவியை அடட்டினான்.

“இல்லை சேகர்! அவ கேட்டதில் ஒரு பிழையுமில்லை... என்ற தலையெழுத்துத்தான் இப்படி!”

தான் எதற்காகப் பிரசவத்துக்கு கொழும்புக்குப் போகவேண்டும் என்று நளாயினிக்குப் புரியவில்லை. மூத்த பிள்ளை இங்கேதானே பிறந்தான்! நளாயினியும் கேட்டுக் கேட்டுக் களைத்துப் போனான். என்னவோ தெரியவில்லை, தேவா விடாப்பிட்யாக நின்றான்.

“இஞ்ச நளாயினி! டிக்கற்றும் வாங்கியாச்ச... இனி வேற கதையில்லை!” தேவாவின் குரலில் அடட்டல் கூடியிருந்தது.

“இண்டைக்கும் அப்பாவிட கடிதம் வந்தது. கொழும்பில் நிலைமை சரியில்லையாம். நீங்களும் இங்க தனிய... இருந்த நல்ல வேலையையும் ரிசைன் பண்ணிட்டியள்...” நளாயினி முடிக்க வில்லை, அவள் வள்ளென்று பாய்ந்தான்.

“அது என்ற விருப்பம்! என்ற படிப்புக்கும், எக்ஸ்பீரியன்சுக்கும் இன்னும் திறமான வேலை தேடலாம். எனக்கு வேலையில்லை எண்டு மட்டும் நீர் யாருக்கும் உளறிக்கிளறி... வாயைத் திறந்து போடாதீர்” சிடுசிடுத்தான். நளாயினி எப்போது வாயைத் திறந்தான்? அவள்தான் ஒரு வாயில்லாப் பூச்சி ஆயிற்றே!

வேலையில்லை, வருமானமில்லை! பிள்ளைப் பேறு நேரத்தில் மூத்தபிள்ளையை சோஷல்காரர் வந்து கூட்டிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள் என்று என்னென்னவோ பயமுறுத்தல்கள்! சரியான இடமறிந்து தேவா ஊசியை ஏற்றினான். சுவிஸ் சட்டதிட்டங்களை பூதாகரமாக்கி, நெஞ்சிடயைக் கூட்டினான். வாயில்லாப் பூச்சி பயந்து மிரண்டு போனது!

அன்று, அப்பா அப்பா என்று வீறிட்ட மகளையும் கொண்டு,

கொழும்புக்குப் பிளேன் ஏறும்போது... ஒன்றுமே விபரீதமாகப் படவில்லை!

கொழும்பில் அந்தக் குட்டி அனெக்சையும் அம்மா கச்சிதமாக வைத்திருந்தா. நாலைந்து அறையுள்ள பெரிய வீடு வளவுடன்... செல்வாக்குடன்... எப்படி வாழ்ந்த குடும்பம்! உறவுகளுக்கெல்லாம் அந்த வீட்டின் கதவுகள் அகலத் திறந்திருந்த காலம் ஒன்றிருந்தது! எண்பத்து மூன்றோடு... அவர்களது வாழ்வே தடம்மாறிப் போனது! ஒரே இரவில் எல்லாம் தரைமட்டமானது! எதிர்காலம் கூடத்தான்! மாற்று உடுப்புக்கூட இல்லாத நிலையில் மீண்டும் உயிர்த்து... இரண்டு மகள்மாரையும் கரை சேர்க்க அந்தத் தகப்பன் பட்டபாடு.

நளாயினிக்கு முப்பத்து மூன்று வயதிலே கல்யாணம்! வெள்ளைக்காரியைக் கடடி, ஒரு பெண் பிள்ளைக்குத் தகப்பனாகி, பிறகு விவாகரத்துப் பெற்ற தேவா... சுவிசிலிருந்து வந்து தாலி கட்டினான்! அப்பாவின் சக்திக்கு அதுவே பெருங்காரியம்! கிளி போல வளர்த்த மகள்... சவிஸ் மாப்பிள்ளை... அப்பாவும் அம்மாவும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

'தேவாவின் கடந்தகாலம் எனக்குத் தேவையில்லை. நான் அவரோட நடத்தப்போற வாழ்க்கை... எங்கள் குடும்பம்... இதுதான் எனக்கு முக்கியம். நான் அவரை நம்புறன்' என்று நளாயினி சந்தோஷமாகக் கழுத்தை நீட்டினாள்.

இன்று ஒன்றரை வயது மகள் கையில், வயிற்றில் ஒன்று... அப்பாவுக்கு நல்ல சந்தோஷம் மகளைக் கண்டதில்!

'பொடிப்பயல் அப்படியே தகப்பனைப் போல' என்று வருபவர்கள் எல்லாம் சொல்லச் சொல்ல... நளாயினியின் மனச்சூடுசலம் கூடியது. ஏன் அவர் இன்னும் கோல் எடுக்கேல்லை? பிள்ளை

பிறந்ததை அறிவிச்சும்... என்னவும் சுகமில்லையோ...! டரைவ் பண்ணைக்கை ஏதாவது...!! மனம் சும்மா நூலறுந்த பட்டம் போல!

அப்பா கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு எட்டிப்பார்த்தார். “தேவா வீட்டில் இல்லையாக்கும். பிறகு டரை பண்ணுவம்... டோன்ட் வெரி பபா!”

பாவம்! அப்பாவுக்கு நளாயினி இன்னும் பபாதான். அப்படிச் செல்லமாகப் பொத்திப் பொத்தித்தானே வளர்த்தார்!

அப்பா எத்தனை தரம் எடுத்துப் பார்த்திட்டார். வீட்டில் இல்லையா? இந்த நேரத்தில் எங்கை போயிருப்பார்? என்னவோ சரியில்லை என்று மனதில் நெருடல்.

“அப்பா! சுவிசில் எங்களோட நல்ல பழக்கமான வீட்டு நம்பர் இது. சேகர் இல்லாட்டி காயத்திரி எண்டு கேளுங்கோ... ஒருக்கா கதையுங்கோ அப்பா... எனக்கு பயமாயிருக்கு!”

அப்பா மீண்டும் புறப்பட்டுப் போனார். அவரைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது நளாயினிக்கு. வெள்ளைக்கார கொம்பனியில் வேலையோட... எவ்வளவு ஸ்டேட்டஸோட இருந்த அப்பா...! இண்டைக்கு வீடு, வாசல், சொத்து ஏதுமில்லாமல்... நானும் இதுக்குள்ள பிள்ளைகளோட...

நளாயினியின் சிந்தனை ஓட்டம் தடைப்பட்டது. அப்பா இருண்டு போன முகத்தோடு வந்தார். பேச முடியாமல், கதிரையில் விறைத்துப் போய் இருந்தார். கடைசியில் பேசினார்! அது... அந்தச் செய்தி... நளாயினியின் தலையைச் சுற்ற வைத்தது!

தேவா அங்கே இல்லையாம். ‘நளாயினியையும் பிள்ளையையும் கொழும்புக்குக் கலைச்சுப் போட்டன். இனி அவளுக்கும்தான் எனக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை! இனி எங்க அவள் திரும்ப வாறது! அப்பனிடையும் ஒரு வழியுமில்லை அனுப்புறதுக்கு...!’ என்று சொல்லித் திரிந்தானாம். இப்ப ஆளையே காணக் கிடைக்கேல்லையாம்!

நளாயினிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. 'இது யாரோ கட்டுற கதை. எங்கட குடும்பத்தைப் பிரிக்கச் சதி செய்கினம்!'

கையில் கழுத்தில் போட்டதுகளை வித்துச்சட்டு, கடன் வாங்கி, மூத்த பிள்ளையை மட்டும் தூக்கிக்கொண்டு சுவிசில் வந்திறங்கிய போது... மனதிலே நம்பிக்கை நிறையவே மிச்சமிருந்தது. 'அவரைக் கண்டு கதைச்சால் எல்லாம் சரியாகப் போகும்!'

சேகரும் காயத்திரியும் நான் கேட்டதற்கு ஒத்துக்கொண்டு தனக்கு உதவி செய்து தங்கவிட்டிருக்கா விட்டால்...! நளாயினி நன்றியுடன் காயத்திரியைப் பார்த்தாள்.

சேகர் உள்ளே வந்தான். "உங்கட விபரங்கள் எல்லாம் பதிஞ்சாச்சு. தேவாவை தொடர்பு கொண்ட பிறகு உங்களைக் கூப்பிடுவினமாம்."

"ஓம் சேகர்! வீடும் பூட்டிக்கிடக்கு. அவரையும் காணேல்லை. நானும் எத்தனை நாளைக்கு உங்களை கரச்சல் படுத்துறது! இவரோட ஒருக்கா கதைச்சா எல்லாம் சரியாப் போகும்!" நளாயினி கண்களைத் திறந்தபடியே கனவு கண்டாள்.

"மிஸிஸ் தேவா! எனக்கெண்டா நம்பிக்கையில்லை. அவன் ஏதோ பெரிய பிளானோடதான் உங்களைக் கொழும்புக்கு அனுப்பினவன். அவன் ஒரு...ஒரு..." கோபத்துடன் உயர்ந்த சேகரின் குரலைக் கேட்டு ஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள் நளாயினி. முடிக்காமலே சேகர் வெளியே போய்விட்டான்.

"சேகர் என்னவாம் காயத்திரி...?"

தனக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை என்ற பாவனையில் காயத்திரி உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

“எங்கை அம்மா, அப்பாவை இன்னும் காணைல்லை...?”
 துள்ளிக் கொண்டு நின்ற மகளின் கன்னத்தில் தடவினாள்
 நளாயினி! “இப்ப வருவாரம்மா... பிள்ளையில அப்பாவுக்கு நல்ல
 விருப்பமெல்லா... இப்ப வருவார்!” அவளுக்கே திகிலும் பட
 படப்பும்...!

சோஷல் கந்தோரின் முன்பாக தேவாவின் கார் வந்து நின்றது.
 தேவா இறங்கினாள். கணவனைக் கண்டதும் அழுகை முட்டிக்
 கொண்டு வந்தது நளாயினிக்கு. இதோ பிள்ளையைத் தூக்கப்
 போறார்! இண்டையோட எல்லாம் சரியாயிடும்! கட்டாயம்
 சரியாயிடும்! நானில்லாத நேரம் நரி வெருட்டினதோ எண்டு கேக்க
 வேணும்! மனதில் ஏதேதோ உணர்வுகளின் கலவை.

தேவா கையில் இரண்டு பெரிய சூட்கேஸ்களை இழுத்தபடி
 விறுவிற்றென்று நடந்து வந்தான். அவர்களைக் காணாதவன் போல
 உள்ளே போனான். ‘அப்பாட்ட’ என்று குதித்த மகளை கையில்
 பிடித்தபடி நளாயினி வாசலுக்குக் கிட்டே போய் நின்றாள்.

தேவா இறுகிய முகத்துடன் வெளியே வந்தான். எங்கோ
 பார்த்தபடி...! எங்கட சாமான்களை, உடுப்புகளைக் கொடுத்திட்டுப்
 போறாரோ...! திகைத்துப் போய் நின்றாள் நளாயினி. தேவா
 காரினருகே.

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ... உங்களோட கதைக்க வேணும்!”
 ஓடிவந்த நளாயினிக்கு மூச்சு வாங்கியது.

“என்ன...?” தேவா அவளின் கண்களைத் தவிர்த்து
 வேறெங்கோ பார்த்தபடி கேட்டான். பைத்தியக்காரனைப் போல
 அவனது முகம் குழம்பித் தவித்தது. இக்கட்டானதொரு சூழ்நிலை
 யில் மாட்டிக் கொண்டவன் போல... தப்பித்து ஓட விரும்புவன்
 போல... அவன் அமைதியற்று நின்றான்.

“நான்... என்ன பிழைவிட்டன்? இதெல்லாம் என்ன? ஏன் இப்
 படிச் செய்கிறீங்கள்? மகளைப் பாருங்கோ... அப்பா அப்பா என்ற

படி..!” நளாயினியால் பேசமுடியவில்லை.

பதிலில்லை. தேவா மரம் போல நின்றுான். காலைக் கட்டிப் பிடித்த பிள்ளையை விலக்கினான்.

“இந்த அந்நிய நாட்டில... நான் எங்க போவன்...?” அவள் ஒரு பிச்சைக்காரி போல... நடுத்தெருவில்... கண்ணீருடன் மன்றாடினாள்.

தேவா ஒருகணம் தடுமாறினான். “நான் கெட்டவன்... நான் கெட்டவன். என்னை நம்பாதே!” முணுமுணுப்பாக வந்த பதிலை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளும்போது, கார் புறப்படும் சத்தம் கேட்டது. பிள்ளை அப்பா அப்பா என்று வீறிட்டு அழுதது. குளீர்காற்று ஊசியாகக் குத்தியது. நளாயினி விறைத்துப்போய்...!

நளாயினிக்கு இப்போது எல்லாம் தெரியும். தேவாவின் விமர்சனங்கள், பிறந்தது தனது பிள்ளையில்லை என்ற வக்கிரமான கதைகள்...! கூசியாயிற்று... பதறியாயிற்று... வேண்டுமான அளவு அழுதாயிற்று!

மனம் இறுகிப்போய்க் கிடந்தது. நடைப்பிணமான வாழ்க்கை! எல்லோரும் சொல்கிறார்கள்... குளறுவதாலோ, அழுவதாலோ பிரயோசனமில்லையாம். வழக்குப் போட்டால் நியாயம் கிடைக்குமாம். காசும் கிடைக்குமாம்! நியாயம்... எது நியாயம்? இழந்துபோன எல்லாவற்றையுமே திரும்பப் பெறமுடியுமா? நான் கெட்டவன் என்ற தேவாவின் குரல் காதுக்குள்ளே விடாமல் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது...! நளாயினி கெட்டவன் என்று அவன் ஊருக்குச் சொன்ன சொல்... மனதில் முள்ளாகக் குத்திக்கொண்டு! தன் முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் தடுமாறிய தேவாவின் கள்ளத்தனம்! எதுதான் அவனது உண்மையான முகம்? அவள் பொறுமையோடு காத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கொழும்பில்... கையைக் காலை ஆட்டிக்கொண்டு தளிர் நடை பழகும் அந்தப் பாலகனை நினைக்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி எரிந்தது! அப்பா, அம்மா என்ற வார்த்தைகளின் வடிவம் தெரியாத மழலை! அம்மாவின் வாசம் தெரியாத, அணைப்புக் கிடையாத மழலை!

ஒன்றும் புரியாத குழப்பத்தில் ஓடிமறைந்தன நாட்கள். கேள்விகள் - விடை தெரியாத எத்தனையோ கேள்விகள்! வழக்கு, விவாகரத்து... இது எல்லாம் உச்சரிக்கவோ, கேட்கவோ தகாத வார்த்தைகள் என்று பழக்கப்பட்ட மனம்! கணவனது குற்றம் காணாது பொறுமையோடு குடும்பம் நடத்தும் பண்பு! இது எல்லாமே அம்மா தந்த சீதனம்! ஊர்விட்டு வந்தாலும் இன்னும் இதையெல்லாம் மீற முடியவில்லையே. தன்மேல் களங்கம் கற்பித்தாலும் தேவாவை அவளால் உதற முடியவில்லையே!

இன்னும் அவளிடம் நம்பிக்கை மிச்சமிருந்தது. தேவா வருவான், தன் குழப்பங்களைத் தீர்த்து, நளாயினியின் கணவனாக வருவான், இந்த இரண்டு குழந்தைகளின் அப்பாவாக வருவான்!!

நளாயினி தன் அப்பாவை நினைத்தாள். என்றாவது ஒருநாள் மகளிடம் இருந்து நல்ல செய்தி வராதா என்று கிழமைக்கொரு கடிதம் போடும் அப்பா! வயது முதிர்ந்த காலத்தில், மகளின் சோகத்தையும் கூடவே, அவளுடைய குழந்தையையும் சுமக்கும் அம்மா!

அப்பா அனுப்பிய படத்தில் பிறந்தநாள் கொண்டாடும் இரண்டு வயதுப் பாலகன்! சிரிப்பு அப்படியே தகப்பனைப் போல! இந்தக் குழந்தை என்ன பாவம் செய்தான்? நளாயினி அந்தப் படத்தை நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

ரெலிபோன் அடித்தது. தன்னை அழைத்த குரல் தன்னோடு கொழும்பில் வேலை செய்த ராணியுடையது என்று தெரிந்ததும்... புதிய மலர்ச்சி நளாயினியின் முகத்தில்.

“ஓ! ராணி, என்னப்பா... நான் சலிசுக்கு வந்த பிறகு உம்மோட தொடர்பே இல்லாமல் போச்சு. சுகமா இருக்கிறீரா?”

“நளா! சுகமாத்தான் இருக்கிறன். அந்தக் கதையெல்லாம் பிறகு. நானும் மிஸ்டரும் இருக்கிறது உமக்குக் கிட்டத்தான். வேறு புறொவின்ஸ். உம்முடைய தேவாவை அடிக்கடி இங்கே காணுறனாங்கள். நல்ல சதியாத் திரியிறார்! நீர் உங்கே என்ன செய்யிறீர்?”

“ராணி... ராணி! அவரை... அவரைக் கண்மரா? கதைச்சீரா? நான் அவரைத் தேடிக்க...” குரல் தழுதழுப்பதை எப்படி நிறுத்துவது?

“நளா! நீர் இன்னும் அப்படியேதான் இருக்கிறீர்! நான் கொழும்பில் எல்லாம் அறிஞ்சன். உம்மட அம்மா எல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி அழுதவா. நளா... தேவா தனியத் திரியேல்லை! அவரோட ஒரு வெள்ளைக்காரியும் திரியுறாள்! எத்தனை நாள் கண்டிட்டன். நீர் ஒன்றும் தெரியாத பபாவாயே இரும்! உம்மட பயந்த சபாவம், பொறுமை... அவனுக்கு நல்லாவே தெரியும்பா! சே...! இந்தத் தமிழ்ப் பெண்சாதிமாரால நல்ல வசதியப்பா இவனுக்கு. இண்டைக்கு நீர்... நாளைக்கு இன்னொருத்தி...! புறொவின்ஸ் மாறி வந்து ஒளிச்சிட்டா அவை புதுக்கல்யாணமும் கட்டலமாக்கும்...! உம்மைப் போல ஒரு படிச்ச முட்டாளை...” ராணி பொரிந்து தள்ளிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஓ! புது மனைவி... புதிதாகப் பிள்ளை குட்டி. அவரினட வசதிக்காக... என்னையும் பிள்ளைகளையும் கழுட்டி விடுறதுக்காக... அவப்பெயரோட நான். நடுத்தெருவில் என்ற பிள்ளைகள். கொஞ்சக் காலத்தில்... புதுசாக் கொஞ்சம் பிள்ளைகளும் அவளும் நடுத்தெருவில். அப்பனில்லாத குழந்தைகள் இன்னும்... இன்னும்!

தன்னால் நீண்ட நாட்களின் பின் சீராக சிந்திக்க முடிகிறதை நளாயினி உணர்ந்தாள்.

மேசையில் மகனின் படம். நளாயினியைப் பார்த்து சிரித்தது. அப்பாவோ, அம்மாவோ, அக்காவோ... ஒருவரும் இல்லாமல் பேர்தேட கொண்டாடும் செல்ல மகன்! உன்னை நான் எப்போதம்மா பார்ப்பேன் என்று பென்னம் பெரிய கண்களால் கேட்கும் மகன்! அடுத்த வருடம்... இல்லை அதற்கடுத்த வருடம்... இல்லை எப்பவோ? நளாயினியின் நெஞ்சு விம்மியது. மனதின் ஆழத்தில் இருந்த அக்கினி, கண்களில் எரிந்தது.

நளாயினி எழும்பினாள். குலைந்து கிடந்த தலைமயிரை அள்ளி முடித்தாள். நீண்ட கூந்தல்... அழகான பெரிய கண்கள்... அமைதியான முகம்!

எல்லாம் அம்மாவின் சாயல் என்று சொல்வார்கள். அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. என் பொறுமை கூட அம்மாவைப் போலவே... இவ்வளவு நாளும் இருந்தது! ஆனால், இனி... இந்த முகம் மாறிவிடும். தேவாவிட உண்மையான முகத்தை நான் கண்டிடன் இனிமேல், என்ற புதிய முகத்தை எல்லோரும் காணப் போகினம்! நான் பொறுமை காக்க அவன்... இனியும் கொஞ்சம் பெண்களை, இன்னும் கொஞ்சம் குழந்தைகளை ஏமாற்றி ஏமாற்றி அழவிட்டு!

நளாயினிக்கு அம்மாவை நினைக்கப் பாவமாக இருந்தது. விஷயம் அறிந்ததும் என்ன செய்வாள்? அழுவாள்! அழட்டும். இன்னும் எத்தனையோ பேர் அழாமல் இருக்கிறதற்காக நாங்கள் அழத்தான் வேண்டும்!

நளாயினி மேசை லாச்சிக்குள் அதைத் தேடினாள்.

ஆ... நல்லவேளை கிடைத்து விட்டது! கையெழுத்தை வைத்து... நாளைக்கே லோயர் மூலமா அனுப்பிவிட்டால் சரி!

தினக்குரல்
டிசம்பர் 2002

நாதியற்று...

அருவியிலிருந்து நீர் கொட்டுகின்ற ஓசை, தாளந் தப்பாது கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. குருவிகள், அந்தத் தாளத்துக்கேற்றபடி வெவ்வேறு சுரபேதங்களுடன் கூட்டிசை பாடின. ரம்மியமான மாலைப் பொழுது!

எப்போதுமே கால்களை எட்டிவைத்து வேகவேகமாய் நடந்து வரும் அங்கம்மா... இன்று, தளர்நடை போட்டு மெதுவாக வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளின் முகம் வீங்கிப்போயிருந்தது. சேலைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். திடீரென, ஆறு மாதங்களின் முன்பு செத்துப்போன கணவனின் நினைப்பு எட்டிப் பார்த்தது.

“சங்கம் சங்கம்னு ஓடி ஓடி, போய்ச் சேர்ந்திட்டாரு. அவரு மட்டும் இருந்திருந்தா...” அழுகை இன்னும் வேகமாகப் பொங்கி வந்தது.

“ஏம்புள்ள அழுவற...” பாதையோரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த மாரியாயிக் கிழவி கேட்டாள். அங்கம்மா அவளருகே உட்கார்ந்து கொண்டாள். மூக்கைச் சீறி எறிந்து கையைப் புடவையில் தேய்த்தாள்.

“இந்தா... மொதல்ல இந்த வெத்தலய போடு”

வெற்றிலையைப் போட்டபடி அங்கம்மா தூரத்தே வெறித்துப் பார்த்தாள். மலைகளில் இருள் பரவத் தொடங்கியிருந்தது. வீடு திரும்பும் இளம்பெண்களின் கலகலவென்ற சிரிப்பொலியில், வீசும் காற்றுக்கும் உயிர் வந்தது.

அங்கம்மாவின் மனது நிலைகொள்ளாது தவித்தது. ‘நாளைக்கே போகணுமாமில்ல...’

“எதுக்கு இப்பிடி உம்முன்னு இருக்கே? வேலு சம்சாரம் திட்டிச்சா...?” கிழவி வெற்றிலைச் சாறு தெறிக்காதபடி அண்ணாந்துகொண்டு பேசினாள்.

“இல்லை... ஆயா... அவ திட்டினாலும் நாங் கண்டுக் கிறதில்லை!”

“அப்படின்னா...?”

“கொழும்புல வீட்டு வேலைக்குப் போவணுமா... பொறப் படுன்னு தம்பி கண்டிசனா சொல்லிப்பட்டான். எம் மவ... ஒண்ணே ஒண்ணு! அத விட்டுப்புட்டு நா...” மீண்டும் கண்ணீர்.

மாரியாயிக் கிழவி திரும்பி வெற்றிலையைத் துப்பினாள்.

“நம்ம எல்லாருட்டு தலவிதியும் ஒண்ணுதாண்டி. ஒருவாய் வெத்தலக்கு எம்மருமவகிட்ட நா வாங்காத ஏச்சா...?”

தம்பி சாப்பிட்டு முடிக்கும்வரை அங்கம்மா காத்திருந்தாள். அவளது செல்ல மகள் புத்தகத்தை விரித்து வைத்தபடியே தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தாள். அங்கம்மா குனிந்து அந்தப் பிஞ்சு முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“லெச்சணமா வளந்திட்டா... கண்ணு படப்போவுது!” தாய்க்கே உரிய பாசத்துடன் அங்கம்மா அவள் தலையை வருடினாள்.

“யம்மோவ்” என்ற முனகலுடன் அவள் சரிந்து தாயின் மடியில் படுத்துக் கொண்டாள்.

“ஏங்க்கா துணிமணியெல்லாம் எடுத்துக்கிடடியா? காலம் பறவே கௌம்பணும்.”

ஏப்பம் விட்டபடி தம்பி வேலு வந்து படியில் உட்கார்ந்தான். அவன் மனைவி மீனாட்சி கதவில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

“தம்பி... நா கொளும்புக்கு வரல்லடா...” அங்கம்மாவின் குரல் தயங்கித் தயங்கி ஒலித்தது.

வேலு திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான். “என்னக்கா சொல்லுற...?”

“ஆமா அவங்க நெனச்சு நெனச்சு சொல்லுவாங்க. கேளுங்க...” மீனாட்சி கழுத்தை ஒரு வெட்டு வெட்டினாள்.

அங்கம்மா வேலுவைக் கெஞ்சமாற் போலப் பார்த்தாள்.

“தம்பி... பெத்த அப்பனும் போய்ச் சேர்ந்திட்டாரு... நானும் இல்லேன்னா எம்மவ ஏங்கிப் போயிடும்பா...!”

“அது என்ன கொழந்தயா? பன்னெண்டு வயசாவுதில்ல!” வேலு வெடுக்கெனப் பாய்ந்தான்.

“ரெண்டு காசு ஒழ்ச்சி அனுப்பினா என்னவாம்? இங்கிட்டு என்ன கொட்டியா கெடக்கு...” மீனாட்சி ஒத்து ஊதினாள்.

அங்கம்மா தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். ‘எந்தலவிதி! இவகிட்ட ஏச்சுப் பேச்சு கேக்கணும்னு எழுதியிருக்கு!’

வேலு எழுந்து அங்கம்மாவின் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தான்.

“ஏங்க்கா! ஒன்னோட சம்பளம் ஒங்க சாப்பாட்டுக்கே பத்தல! நீ மட்டும் கொளும்புக்குப் போனென்னு வச்சிக்க... ஒம்புள்ளக்கு நல்ல சாப்பாடு பண்ணிப் போடலாம். வேணுங்கறத வாங்கிக் கலாம்... கழுத்தல காதில ஏதும் பண்ணிப் போடலாமில்ல!”

அங்கம்மா மடியில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மகளைப் பார்த்தாள். மலரத் துடிக்கும் வயது. தாயின் பழைய சேலையைச் சுற்றிக்கொண்டு, புழுதி படிந்த சித்திரம் போல உறங்கும் அவள்! ஓட்டுப் போட்ட சட்டை, எண்ணெய் காணாத தலை...!

“ஓம்பொண்ணை ராசாத்தியாட்டம் வளக்கலாங்கா” வேலு ஆசை காட்டினான்.

“நெசமாவா சொல்லற தம்பி?” அங்கம்மாவின் கண்கள் விரிந்தன.

வேலு மீனாட்சியைப் பார்த்து ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

சமையலறைத் தரையைத் துடைத்து நிமிர்கையில் அங்கம்மாவின் இடுப்பு விண் விண் என்று வலித்தது. பசியும் வயிற்றைக் கிள்ளியது.

“அம்மோவ்... எல்லா வேலையும் முடிச்சுப்பட்டேன்... சாப்பிட்ட டுங்களா?”

“ம்... ம்... கெதியா சாப்பிட்டுட்டு வா...” அம்மா தொலைக் காட்சியில் மூழ்கியிருந்தாள்.

ஆறிப்போன தோசையைப் பிய்த்து வாயில் போடுகையில் மகளின் ஞாபகம் வந்தது.

“அதுக்கு தோசைன்னா ரொம்பப் புடிக்குமே... எப்புடியாவது அத நல்லபடியா வளத்துப்பிடணும்!”

அன்று மாலை வேலு வந்திருந்தான். அம்மா கொடுக்கிற பழைய சேட், காற் சட்டையில் வேலுவின் தோற்றமே மாறி இருந்தது. அங்கம்மாவின் சம்பளக் காசினை மொத்தமாக வாங்கிப் பத்திரமாக பொக்கற்றுள் வைத்துக் கொண்டான்.

“தம்பி! எம்பொண்ணு எப்பிடிப்பா இருக்கு?” அங்கம்மா ஆவலோடு கேட்டாள்.

“ம்... இருக்கா இருக்கா! ஆமா நல்ல பொடவ கட்டியிருக்கியே, அம்மா குடுத்தாங்களா? ம், மீனாச்சியும் ரொம்ப நாளா பொடவ ஒண்டு கேட்டுக்கிட்டே இருக்கா. எங்க... ம்...”

அங்கம்மா உள்ளே போய் புடைவை மாற்றிக்கொண்டு வந்தாள்.

“இந்தா தம்பி... மீனாச்சி உடுத்திக்கட்டும்... எம்பொண்ண கொஞ்சம் நல்லா பாத்துக்க சொல்லுப்பா”

அந்த வீடு ஒரு கனவுலகம் போலக் காட்சி தந்தது. அங்கம்மா சற்றும் முற்றும் பார்த்து வியந்தாள். உயர்தரத் தளபாடங்கள், திரைச்சீலைகள், பளிங்குத் தரை...

“யப்பாடி! எம்புட்டு அளகா இருக்கு!”

அம்மாவின் தோழி வீட்டில் விருந்து அமர்க்களப்பட்டது. பெண்களின் ஒப்பனையும், பளிச்சிடும் நகைகளும்... அங்கம்மா ஆவென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். புன்னகை, கை குலுக்கல், தழுவல்... இவற்றின் நடுவே, அம்மாவின் குழந்தை அடிக்கடி சினுங்கியது.

“இந்தா அங்கம்மா... பபாவை வெளியில தோட்டத்தில வைச்சிரு...” அம்மாவின் உத்தரவு பிறந்தது.

தோட்டத்தைப் பார்த்த குழந்தை அழகையை மறந்தது. புற்றரையில் அங்குமிங்கும் ஓடி விளையாடியது. மரங்களில் ஏறுவதும் இறங்குவதும், மதிலில் பாய்வதுமாய் வேடிக்கை காட்டிய அணில்களைப் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரித்தது.

அங்கம்மா தரையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். இந்த ஆடம்பரமான சூழலில் அவளது மனம் ஒட்டாமல் அந்நியப்பட்டு நின்றது. சீராகக் கத்தரித்து விடப்பட்ட செடிகள், தேயிலைச் செடிகளை நினை வூட்டின. மலைச்சரிவுகளில் நடந்து, பீலியில் ஆனந்தமாகக் குளித்து, எத்தனையோ மாதங்களாகி விட்டனவே.

“தீவாளிக்கு வீட்டுக்குப் போவணும்... எம்புள்ளயப் பாத்து எம்பட்டு நாளாச்ச...!” அங்கம்மாவின் சிந்தனையை இடைமறித்து ஒரு குரல்.

“இத பபாவுக்கு ஊட்டச் சொன்னாங்க...” கையில் ஒரு தட்டுடன் நின்றாள் அந்த வேலைக்காரர் சிறுமி.

தன் மகளின் வயதையொத்த அவள் மீது இனம்புரியாத பரிவு அங்கம்மாவுக்கு!

“ஏம்மா... ஒம்பேரு என்னா?” கேக் துண்டை எடுத்தபடி அங்கம்மா கேட்டாள்.

“சரோசா” காற்றில் மிதந்து வந்த சிரிப்பொலிகள் சரோசாவின் குரலை அழக்கின.

“ஒன்னை நல்லா பாத்துக்கிறாங்களா...?”

சரோசாவின் ஏக்கந் தோய்ந்த விழிகள், கேள்விக்கெனவே காத்திருந்தாற் போல, கண்ணீரால் நிறைந்தன. அங்கம்மா சரோசாவின் நாடியைப் பிடித்து முகத்தை நிமிர்த்தினாள்.

“அடிப்பாங்களா...?”

சரோசா விம்மத் தொடங்கினாள்.

“அப்படின்னா ஏந்தாயி இங்க இருக்கே? ஒங்க அம்மாகிட்ட போயிடு...?”

சரோசாவின் விம்மல் அழுகையாய் வெடித்தது. “எனக்கு அம்மா இல்ல... செத்துப் போயிட்டாங்க!”

அங்கம்மாவின் இதயம் வலித்தது. சரோசாவைத் தேற்ற வழியறியாது திகைத்தாள்.

“நா போறேன்... திட்டுவாங்க...” கண்களைத் துடைத்தபடி சரோசா போய்விட்டாள்.

“சின்னப் புள்ளங்கள் வேலைக்கு வச்சுக்கிட்டா குத்தம்னு அம்மாவுட்டு ஐயா சொல்லிக்கிட்டிருந்தாரே! இந்தப் புள்ள பாவம்... பெத்தவ இல்லாததிலே இப்பிடி சீரழியிது!”

அங்கம்மா குழந்தைக்குக் கேக்கை ஊட்டினாள்.

பக்கத்து லயத்து லெச்சுமியின் பத்து வயது மகள் வேலைக்குப் போய் சடலமாய் வந்த காட்சியை திடீரென நினைத்து, அங்கம்மா வின் உடல் மெல்ல நடுங்கியது.

பஸ் மலைப்பாதையில் சுற்றிச் சுற்றி ஏறியது. நகரத்தின் சந்தடிகள் அடங்கி, பச்சைத் துகிலுடுத்த மலைக்கன்னியின் மயக்கும் அழகு தெரியத் தொடங்கியது. விடிந்தும் விடியாத அந்தப் பொழுதில் மலைகள் பணிப்போர்வைகளை உதறி எழில் காட்டின. மகளுடன் கொண்டாடப் போகும் தீபாவளியை நினைத்து அங்கம்மாவின் மனதில் உற்சாகம்! முகத்தை நீட்டியபடி பக்கத்து சீட்டில் இருந்த வேலுவைப் பார்த்தாள்.

“என்னாச்சு இவனுக்கு? அம்மா மறுபடி மறுபடி சொன்னப்புறம் பிரியமில்லாம கூட்டிட்டு வர்றான். மீனாச்சி கூட சண்டை போட்டானோ?” அங்கம்மா தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

லயத்து ஓரமாக நின்றிருந்த மீனாட்சி அங்கம்மாவைக் கண்டு திடுக்கிட்டாற் போல இருந்தது.

“நல்லா இருக்கியா மீனாச்சி?” சந்தோஷமாகச் சிரித்தபடி அங்கம்மா வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

கண்கள் மகளை ஆவலோடு தேடின. “ஆமா... இவ எங்கிட்டு போயிட்டா காலங்காத்தால?”

வேலுவும் மீனாட்சியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அங்கம்மாவின் அடிவயிறு கலங்கியது.

“ஏன் பேசாம இருக்கே மீனாச்சி... எம் பொண்ணுக்கு எதனாச்சும் சொகமில்லயா...?”

வேலு தொண்டையைச் செருமினான். “சும்மா கத்தாதே, அவள கொழும்பில வேலைக்குப் போட்டிடேன்.”

அங்கம்மாவின் கையிலிருந்த பெட்டி கீழே விழுந்தது. ஆசை ஆசையாய் வாங்கி நிறைத்த பொருள்கள் தரையில் உருண்டன. அங்கம்மா வேகமாக வேலுவினருகே போனாள். கோபத்தில் அவளுக்கு மூச்சிரைத்தது.

“இப்ப புரிஞ்சு போச்சுடா எல்லாம்... ஒம் பேச்ச நம்பி எம் புள்ளய தனிய விட்டுப்புட்டு இந்தப் பாவி போனேனே...!” அங்கம்மா பொத்தென்று கீழே இருந்தாள். அழுகை முட்டிக்கொண்டு வந்தது.

அவள் மனக்கண்ணில் கொழும்பில் விம்மி அழுத சரோசா வந்து போனாள்.

“எம்புள்ள யாருகிட்ட ஒதபடுதோ... என்ன நெனச்சு அழுவுதோ... ஐயோ நா என்ன செய்யேன்...” அங்கம்மாவின் புலம்பலைக் கேட்க மீனாட்சிக்கு எரிச்சலாக வந்தது. “இந்தா சும்மா ஒப்பாரி வச்சி ஊரைக் கூட்டாதே... ஒரு பொட்டப் புள்ளக்கு இந்த அழுகை அழுவுறியே”

அங்கம்மாவின் அழுகை நின்றது. மீனாட்சியை நிமிர்ந்து பார்த்தாள், அவள். மீனாட்சியின் புதுச்சேலையும், கழுத்தில் மின்னிய சங்கிலியும் அங்கம்மாவைப் பார்த்து நகைத்தன. தலை முடியை அள்ளி முடிந்துகொண்டு விருட்டென எழுந்தாள்.

“பொட்டப்புள்ளன்னா என்னடி? எம் புள்ளடி அது! டேய் இன்னிக்கே போயி எம் புள்ளய கூட்டிட்டு வந்திடு. இல்லேன்னா...”

வேலு அலட்சியமாகப் பார்த்தான். சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு வெளியே புறப்பட்டான். “இல்லேன்னா... என்ன பண்ணிப் பிடுவே? சும்மா கெடப்பியா...”

அங்கம்மாவின் உடல் பதறியது. அவளது உரமேறிய கரிய கைகள் வாசலை மறைத்தன. “என்ன பண்ணுவேனா? சின்னப் புள்ளய வேலைக்கு அனுப்பி வைச்சேன்னு போலிசுக்கிட்ட போயி சொல்லுவேன். என்னா நடக்குமின்னு தெரியுமில்ல...!”

வேலு இந்தப் புதிய அங்கம்மாவைக் கண்டு மிரண்டுபோய் நின்றான்.

“ஏண்டா... பொண்ணாப் பொறந்தா எளப்பமாயிடிச்சோ? கங்காணி, தொரன்னு பயந்து பயந்தே எங்க ஆத்தா காலம் முடிஞ்சு போச்சு. வாயை மூடுடின்னு என்னை அடக்கி அடக்கி வைச்சு எம் புருசன் அநியாயமா உசரையே விட்டாரு! இப்ப எந்தம்பி நீ... நீயும் என்னை ஏமாத்திப்புட்டே. காலம் பூரா ஏமாத்துவீங்க இல்ல...!” அங்கம்மாவின் மேல் காளியாத்தா வந்திருந்தாள்.

“போடா போயி எம்பொண்ண கூட்டிக் கிட்டு வா. அவளைப் பெத்தவ உசிரோடதா இருக்கேன். அவ நாதியத்துப் போகல. மொதல்ல போயி கூட்டிக்கிட்டு வாடா. அம்புட்டும் நா இதிலேயே ஒக்காந்திருப்பேன்...”

வாசல்படியில் குந்தியிருந்த அங்கம்மாவின் தோளில் ஆதரவாய் இருகைகள் படிந்தன. அங்கம்மா திரும்பிப் பார்த்தாள். பத்து வயது மகளை வேலைக்கனுப்பிப் பறிகொடுத்த லெச்சுமி அவளின் பின்னால் நின்றாள்.

மல்லிகை

மே 2011

புகலிடம் பிறிதொன்றில்லை

அனெக்சின் கதவைத் தட்ட அன்றியின் மனம் கூசியது. காலையில் வேலைக்குப் போகிறவர்களை, இந்த அகாலத்தில் எழுப்புவது நியாயமே இல்லை. ஆனாலும் அன்றிக்கு வேறு என்ன வழி? இருமலுடன் எவ்வளவு நேரந்தான் போராடுவது!

சுடச்சுடப் பானம் தயாரித்துக் கொடுக்கையில், அந்தப் பெண் இரக்கத்தோடு அன்றியைப் பார்த்தாள். நெஞ்சைத் தடவி ஆசுவாசப் படுத்தினாள். கூட்டிவந்து அறையில் விட்டுச் சென்றாள். 'நல்ல வேளை, அனெக்சிலாவது மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள்'... அன்றி மீண்டும் படுத்துறங்க முயன்றாள்.

உறக்கம், அவ்வளவு சுலபமாக வந்துவிடுகிறதா என்ன? இரவிலே துணைக்கு வரும் பெண்ணும் இன்று வரவில்லை. தன்னந் தனியே அநாதரவாக இருப்பதை எண்ண, அன்றியின் திடமான நெஞ்சும் ஒருகணம் கலங்கியது. இருட்டுடன், தனிமை... வெறுமை... எல்லாம் சேர்ந்து அந்த அறைக்குள் அப்பியிருந்தன.

காற்றை மூர்க்கமாகக் கிழித்தபடி கடுகதி ரயில் ஓடி மறைந்தது. 'மூன்றரை மணி! விடியறதுக்கு இன்னும் நேரமிருக்கு'

அன்றி, உறக்கமில்லாத அந்த நீள் இரவைச் சபித்தபடி சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். 'ஒரு காலத்தில் இதேவீட்டில், இரவைப் பகலாக்கியபடி நிறைந்திருந்த மனிதர்கள்... பரபரப்பாக இயங்கிய

வேலையாட்கள்... வளைய வந்த பெண்கள் எல்லோரும் எங்கே? பேச்சுக் குரல்கள், குழந்தைகளின் சினுங்கல்கள், சிரிப்பொலிகள் எல்லாம்... எப்போது நிசப்தத்தில் உறைந்தன?

‘எல்லாம் கனவு, பழங்கனவு!’ அன்ரி முணுமுணுத்தாள்.

உடல் மெல்ல நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. பலவீனம்! உடம்பில் மட்டுமா, மனதிலுமா? நடுங்கும் தனது விரல்களை முகத்திற்கு நேரே பிடித்துப் பார்த்தாள், அன்ரி.

‘நீள நீளமான விரல்கள் உனக்கு. வீணை வாசிக்கத் தோதாக!’ எப்போதோ கேட்ட குரல் நெஞ்சில் ஒலித்தது.

அன்ரி நிமிர்ந்து, சுவரிலே தொங்கும் கணவரின் படத்தைப் பார்த்தாள். வழக்கறிஞருக்கே உரிய கம்பீரத்துடன் அவர் நின்றார். அவரைத் தேடி அன்று இந்த வீட்டில் வரிசையாகக் காத்திருந்த சனக்கூட்டம்!

அருகிலே இருந்த, சற்றே மங்கியிருந்த பெரிய படத்தில் அன்ரியின் பார்வை நிலைத்தது. தலைப்பாகை, கைத்தடியுடன் அன்ரியின் தாத்தா, இராமநாதபிள்ளை! பதவிக்கான மிடுக்கோடு பண்பட்ட இதயமும் வாய்த்திருந்த கனவான். இந்த வீடு வாசலோடு தாத்தாவின் குணங்களும் அன்ரிக்கு வந்து சேர்ந்த சொத்துக்கள்.

‘இந்த வாசிப்புப் பழக்கமும் தாத்தாவிடமிருந்து தொற்றியது தானே!’ ஏதோ நினைத்தவளாய் அன்ரி மேசையில் கிடந்த புத்தகத்தை விரித்து எதையோ தேடினாள். மகளின் கடிதம் உள்ளே பத்திரமாகக் கிடந்தது. மீண்டும் அதனைப் படிக்க வேண்டிய தேவையோ, விருப்போ இருக்கவில்லை. கடிதத்தின் வரிகள்தான் நினைவிலே உரசி... உரசி... உயிரைக் கொளுத்துகின்றனவே!

அன்ரி, அந்த நாளை நினைத்துப் பார்த்தாள். பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த நகைகளை எல்லாம் பூட்டி... அழகு பார்த்து! மகளின் மணக்கோலம் கண்ணுக்குள் நின்றது. “மகளே!”- அன்ரியின் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. “நெஞ்சைப் பிளக்கிற இந்த

வரிகளை நீயா எழுதினாய்? உன் மனசு கல்லாகி விட்டுதா? எல்லாத்தையும் உதறிட்டுப் போனது போல, இண்டைக்கு என்னையும்...! கண்காணாத இடத்தில் சீவிச்சு, நீங்கள் கண்டது இது தானா?"

வெறும் காற்றை நோக்கி எறிந்த கேள்விகள், பதிலுக்காய் அலைந்தன. அன்ரி மீண்டும் அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்தாள். இத்தனை வருட வாழ்வில் நிமிர்ந்தே நின்ற அன்ரியை நிலை குலையச் செய்துவிட்ட கடிதம் அது!

உஷா வந்தபோது, வழக்கம் போல மேரி ஓடியாடி வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். அன்ரி ஹோலில் இருந்தபடி, சிறிசேன வுக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். அன்ரியின் அதிகாரக் குரலில் ஏனோ இன்று ஒரு சோர்வு.

“என்ன அன்ரி, இருமல் எப்படியிருக்கு? இப்ப சுகமாயிட்டுதா?” அன்ரியின் புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்துப் புரட்டியபடி கேட்டாள் உஷா.

“மருந்து குடிக்கிறன். ஆனா, குறைஞ்சதாயில்லை” அன்ரி அசட்டையாகப் பதில் சொன்னாள்.

“இது என்ன ஆன்மீகப் புத்தகமோ! பழைய புத்தகம்! இதென்ன அன்ரி, உனது பிறப்பு, படிப்பு, செல்வம் இவை குறித்து ஒருபோதும் அகந்தை கொள்ளாதே என்று இருக்குது... சிவப்புக் கோடு போட்டு வைச்சிருக்கிறீங்கள்? இது யாருக்காக அன்ரி?” உஷா நகைச் சுவையாகத்தான் கேட்டாள்.

“உமக்குந்தான், எனக்குந்தான்! ஒரு காலத்தில் நான் அப்பிடித்தான் இருந்தன். பெருமைக்குக் குறைவில்லை. ஆனா, அவர் திடீரென்று ஒருநாள் ஒரு பக்க உடம்பு இயங்காமல் படுத்த படுக்கை யானாரே, அண்டையோட எல்லாம் பறந்தது. பிறகு நான் பட்ட பாடுகள் எனக்குத்தான் தெரியும் உஷா. இந்தா இந்த மேரி இருக்கிறாளே, அவளுக்கும் தெரியும்!” சிறிதுநேரம் அன்ரி மௌனமானாள்.

“எந்தக் கஷ்டத்திலயும் நான் இந்தக் குடும்பத்திட பேரைக் காப்பாத்திக் கொண்டு வந்திட்டன். இனி என்னால ஓண்டும் ஏலாது. களைச்சுப் போனன், உஷா!”

அன்ரிக்கு என்னவாயிற்று? உஷா புத்தகத்தை மூடிவைத்தாள்.

“ஏன் அன்ரி, ஒருநாளும்லலாதபடி இப்படிச் சலிச்சுப் போய்க் கதைக்கிறீங்கள்?”

அன்ரி ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தாள். ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவளாய், அந்தக் கடிதத்தை உஷாவிடம் நீட்டினாள்.

“இதைப் படிச்சுப் பாரும், விளங்கும்”

‘அன்ரியின் மகளும் மருமகனும் இந்த வீட்டை விற்கப் போகிறார்கள் - அன்ரி வேறு எங்காவது போயிருக்க வேண்டும்’ என்ற செய்தி... கீழ்க் கண்ணால் அன்ரியைப் பார்த்தாள் உஷா. ‘பாவம் அன்ரி, அவளுக்கு எப்படி இருக்கும்?’

அன்ரி தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டாள். ‘இந்த வீடு, தாத்தா கட்டின வீடு. தன்ர சந்ததிகள் சந்தோஷமாக சீவிக்கட்டும் என்று பாத்துப் பாத்துக் கட்டின வீடு! என்ற அப்பா அம்மா, நாங்கள் வாழ்ந்த வீடு. நான் உயிரோட இருக்குமட்டும் என்ற நினைவெல்லாம் இந்த வீட்டோடதான்! நான் என்ன இன்னும் கனகாலமோ இருக்கப் போறன்?’ அன்ரியின் குரல் தழுதழுத்தது. உஷா அன்ரியின் கைகளை ஆதரவாக எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“அன்ரி எத்தனையோ பேர் நாட்டையே விட்டுட்டுப் பறக்கினம். நீங்கள் என்ன, சும்மா மனைசை அலட்டிக் கொண்டு... பேசாமல் எங்கட வீட்டில் வந்து இருங்கோ! எனக்கும் சந்தோஷம்”

அன்ரியின் கண்களில் ஈரம்!

“உங்களுக்கு வீடு பெரிசு. நேசம் பெரிசு. ஆனால் அவைக்கு... இது தான் உலகம், புரிந்து கொள்ளுங்கோ!” உஷா நினைத்தாள்- சொல்லவில்லை.

அன்றிக்குச் சுகவீனம் என்று சிறிசேன வந்து சொன்னான். உஷா போய்ப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டாள். இரண்டு வாரங்களுக்குள் அன்றியின் உடல்நிலை இவ்வளவு மோசமானது எப்படி? பாவம் அன்றி உள்ளேயே இருந்து அரித்துக் கொல்லும் நோய்... மருந்தில்லா நோய்.

"அன்றி, எனக்குச் சொல்லி அனுப்பக் கூடாதா? பிள்ளை போல எண்டு அடிக்கடி சொல்லுவீங்களே, சும்மாதானே!"

"என்ற பிள்ளை என்னை வீட்டால எழுப்ப - நீர் என்னோட வந்து இருங்கோ எண்டேரே, நீர் பிள்ளையில்லாமல்..." அன்றி வழமைக்கு மாறாக உணர்ச்சிவசப்பட்டாள்.

மேரி சூப் கொண்டு வந்தாள். அன்றி, வேண்டாமென்று மறுக்க, உரிமையோடு கோபித்துத் தன்னோடு அணைத்தபடி பக்குவமாய் அதைப் பருக்கும் மேரியையே உஷா பார்த்தாள். மேரி வேலைக் காரி அல்ல! அதற்கும் மேலே, அன்றியின் நெருங்கிய தோழி என்று பட்டது.

"பத்திரமாக வைத்திரும்..." அன்றி உஷாவின் கையில் ஒரு டயறியைத் திணித்தாள். "இந்த வீட்டை வித்தா, என்ற பங்குக் காசை என்ன செய்யிறது எண்டு இதில குறிச்சிருக்கிறன். சரியான ஆக்களிட்ட டயறியைக் கொடுத்திரும்!"

"அன்றி... ஏன்..." உஷா முடிக்கவில்லை.

"நான் கொஞ்சம் நித்திரை கொள்ளப் போறன் உஷா" அன்றி யிடம் பழைய மிடுக்கு வந்துவிட்டாற் போல இருந்தது.

வெறிச்சோடிக் கிடந்த அன்றியின் வீட்டுக்கு, ஒரு புதிய களை வந்திருந்தது. அன்றியின் சாவுக்கு வந்த மனிதர்கள் வீடு நிறைய உலாவினார்கள்.

ஓடி ஓடிக் காரியங்களைக் கவனித்தார், அன்றியின் மருமகன். வீடு விற்பதில் இருந்த சங்கடம் ஏதோவிதமாகத் தீர்ந்த நிம்மதி அவர் முகத்தில்! அடுத்த வாரம் வர இருந்தவர், திடுதிப்பென்று புறப்படடு

வந்ததில் எவ்வளவு சிரமப்பட்டு விட்டார்! அதையெல்லாம் அனுதாபத்துடன் கேட்க, அவரைச் சற்றி நாலுபேர்.

“அம்மா.... தாயே! போயிட்டியா! பசிச்ச வகுத்துக்கு, சோறு போடு வியே மவராசி.....!” குடிக்கார மாரியப்பன் வளவிலே நின்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

கூட்டம் குறைந்திருந்தது. உஷா டயறியை நீட்டியதும், மருமகன் கொஞ்சம் குழம்பித்தான் போனார். விறுவிறென்று அறைக்குள் நுழைந்து, டயறியின் பக்கங்களைப் புரட்டினார். படிக்கப் படிக்க முகம் கறுத்தது.

“மாமிக்குக் கடைசி நேரத்தில் மூளை கீளை குழம்பிப் போச்சோ உஷா? இங்க பாரும்! ஏதோ மடத்துக்காம், பள்ளிக்கூடத்துக்காம், அநாதை இல்லத்துக்காம்... இலட்சக்கணக்கில கொடுக்கட்டாம்! ம்... ம்... அதெண்டாலும் பரவாயில்லை, இதைக் கேளும். இந்த வேலைக்காரி மேரிக்கும் ஒரு பெரிய தொகை! ஏன் இவ்வளவு காலமும் சம்பளம் வாங்காமலோ வேலை செய்தவள்? ம்... மாமிக்கு காசின்ட அருமை தெரிஞ்சாத்தானே...” மருமகன் பொருமியபடி வெளியேறினார்.

உஷா, அன்ரியின் அறையைக் கடைசித் தடவையாகப் பார்த்தாள். அறையின் சுவரோரமாக அன்ரியின் இரண்டு சூட்கேசுகள், காட்போட் பெட்டிகளில் புத்தகங்கள், இந்த வீட்டிலேயே தங்கிவிட விரும்புவனவாய்! மேசையில் தேடுவாரற்றுக் கிடந்தது அந்தக் கடிதம்! உஷா மீண்டும் ஒருதடவை அதனை வாசித்துப் பார்த்தாள்.

‘அம்மா, வீட்டை விக்கிற ஒழுங்குகள் செய்திட்டம், அட்வான்சும் வாங்கிட்டம். இனியும் உங்கட சுகவீனத்தைச் சாட்டிக் கடத்தே லாது. உங்கட மருமகன் அடுத்த மாதம் அங்க வாறார். நீங்கள் கந்தசாமி அங்கிள் சொன்ன அந்த முதியோர் இல்லத்தில் போய் இருங்கோ. அவை நல்ல கவனமாய் பாக்கிறவையாம். பிறகு....

விஷ உண்சியைப் போல் நறுக்கென்று தைக்கும் வரிகள். அன்றியின் உயிரை எடுத்த வரிகள்! உஷாவின் கண்ணீர் கடிதத்தில் 'பொட்' டென்று விழுந்தது.

'குடும்ப கௌரவம் குலையக் கூடாது...' அன்றியின் வார்த்தைகள் நினைவில் வந்தன. உஷா கடிதத்தைக் கிழித்தாள். இராமநாத பிள்ளை, என்றும் போலவே படத்தில் வெகு கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

"உங்கட மிஸிஸ் வரேல்லையோ?" யாரோ மருமகனைக் கேட்டார்கள்.

"அவ இப்ப மூன்று மாதத்துக்கு முதல் வந்திட்டுப் போனவ. திரும்ப, இப்ப லீவு எடுக்கிறது கஷ்டம்!"

"ஓமோம்! வெளிநாட்டில் சும்மா சும்மா லீவு எடுக்கேலாது!"

"அதுவுந்தான். மற்றது அவ சரியான பிசி. இப்ப கிட்டடியில் ஒரு விருதும் கிடைச்சது. சிறந்த சமூக சேவகி எண்டு... கேள்விப் பட்டிருப்பியள்."

"அப்படியா - நல்ல விஷயம். என்ன மாதிரியான சேவையில் ஈடுபட்டிருக்கிறா?"

"அது, அங்கை வயசானவை நிறையப்பேர் தட்டத்தனியே அபாட் மெண்டுகளில் சீவிக்குதுகள். லீவு நாளில், அவைக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்து, போய் இருந்து கதைச்சு, ஆதரவாப் பேசி, மருந்து எடுக்கக் கூட்டிக் கொண்டு போய்....! தொடர்ந்து செய்கிறவ. வெளிநாட்டில் பாருங்கோ, இதை ஒரு நல்ல சேவை, உயர்ந்த மனப் பான்மையோட செய்யிற சேவை, எண்டு பாராட்டுறாங்கள்..... மதிக்கிறாங்கள்....!"

ஞானம்

செப்டம்பர் 2008

எந்தையும் தாயும்

இப்ப எல்லாம் எனக்கு இங்க இருக்கிறதுதான் விருப்பம். ஏனெண்டா நிறைய ஆக்களைப் பாக்கலாம், கதைக்கலாம். டொக்டர் அங்கிள், நேர்ஸ் அன்ரி எண்டு அடிக்கடி யாராவது வருவினம். கதைப்பினம், தலையில தடவுவினம்! சிலபேர், சொக்கைப் பிடிச்சச் செல்லமாக நுள்ளுவினம்! எனக்கு சந்தோசமா இருக்கும். பெரியம்மா வீட்டில இது ஒண்டும் கிடையாது. அடி மட்டுந்தான் கிடைக்கும். பயமாய் இருக்கும்!

பாட்டா இருக்கேக்கை எனக்கு ஒரு பயமும் இல்லை. அவர் என்னை ராசா, அப்பன் எண்டுதான் கூப்பிடுவார். நெடுகத் தூக்கிக் கொண்டே திரிவார். எல்லா இடத்துக்கும் கூட்டிக்கொண்டு போவார். பீச்சில விளையாட, பார்க்கில பந்தடிக்க... எல்லாத்துக்கும் பாட்டா தான். அவர்தான் என்னை இந்தப் பொல்லாத பெரியம்மாட்ட விட்டிட்டு செத்துப் போயிட்டாரே! என்ற அஞ்சுவயசு பேர்த்தே கொண்டாடினப் பிறகு ஒருநாள்... பாட்டா செத்துப் போனார். இப்ப எனக்கு ஆறுவயசு ஆகப்போகுது!

எனக்கு நல்லா நினைவிருக்கு. பாட்டா மாடிப்படியில உருண்டு வந்து கீழ விழுந்தார். நான் அவர் விழுறதைக் கண்ணால பாத்தனான். அவருக்குப் பிரஷர், தலைசத்தி விழுந்து மண்டை

அடிபட்டதாம் என்று சங்கீதா அக்காதான் சொன்னா. அவ என்ற பெரியம்மாட மகள். அஞ்சாம் வகுப்புப் படிக்கிறா. நல்ல அக்கா!

பாட்டா செத்தப் பிறகு படியில ஏறவே எனக்குப் பயம். காலெல்லாம் நடுங்கும். இரவில் நித்திரை வரமாட்டுது. சிலவேளை நித்திரை கொண்டாலும் பாட்டா கனவில வருவார், உருண்டு விழுவார்! நான் பயத்தில் மூத்தா பெஞ்சிடுவன். பெரியம்மா அதுக்கும் அடிப்பா. நான் அழுதிட்டு கண்ணைத் துடைப்பன். அழாதே என்று சொல்ல என்ற அம்மா பக்கத்தில் இல்லையே!

ஓ! உங்களுக்குத் தெரியாது என்ன! என்ற அம்மாவும் அக்காவும் வெளிநாட்டில் அகதியாய் இருக்கினம். அம்மா அடிக்கடி என்னோட ரெலிபோனில் கதைப்பா. பேர்தேட வந்தா காட்டும் பிறசண்டும் அனுப்புவா. சிலநேரத்தில் அம்மா அழுதழுது கதைப்பா. “குஞ்சு, உங்களைக் கெதியில் என்னோட கூப்பிட்டு எடுப்பன். நாங்கள் ஒண்டாய் இருக்கலாம்” என்று கனகாலமாச் சொல்லுறா. இன்னும் கூப்பிடேல்லை. நான் இந்தப் பெரியம்மாவோட இருக்க மாட்டன்... அம்மாட்ட போகப் போறன்! ஆனா... விசாவோ என்ன வோவாம், அது இன்னும் அம்மாவுக்குக் கிடைக்கேல்லையாம் என்று பெரியப்பாவும், பெரியம்மாவும் கதைக்கிறவை. விசா எண்டா என்ன?

‘ஒருவரோடும் கோபப்படக் கூடாது. எப்பவும் சிரிச்சுச் சந்தோ சமாக விளையாடவேணும்’ என்று டொக்டர் அங்கிள் தலையைத் தடவிட்டுப் போறார். எனக்குக் கனபேரில் கோபம் வாறது. எனக்கு முதலில் கோபம் வந்தது அம்மாவிலதான். ஏன் என்னை விட்டிட்டுப் போனவ? எப்ப நான் அம்மாவோட ஒண்டா இருக்கிறது? சில வேளை அம்மா கோல் எடுத்தா நான் கோபத்தில் கதையாமல் இருப்பன். உடனே பெரியம்மா போனைப் புடுங்கி, “நான் சொன்னன் பாத்தியா? சரியான அடம். சமாளிக்க முடியாது. தகப்பனை அப்பிடியே உரிச்சு வச்சிருக்குது!” எண்டெல்லாம் சொல்லுவா. கூடாத பெரியம்மா! பாட்டாவெண்டா எனக்கு ஒருவரும்

அடிக்க விடமாட்டார். இப்ப பாத்தா எந்தநேரமும் பெரியம்மா ஏசுறா, அடிக்கிறா!

நேர்ஸ் அன்ரி எனக்கு அப்பிள் வெட்டித் தந்தவ. அவ கேக்கிறா, எனக்கு யாரில நல்ல விருப்பமெண்டு. ம... எனக்குப் பாட்டாவிலதான் நல்ல விருப்பம். அவர் செத்துப் போவார் எண்டு எனக்கு ஒருவரும் சொல்லேல்லையே! அவர் செத்தப் பிறகு எனக்கு எப்பவும் கோவம் வரும். கோவம் வந்தா நான் சாப்பிடமாட்டன். நிறையக் கோவம் வந்தா அழுகை வரும். கத்துவன், குளறுவன்! உடனே பெரியம்மா “இவனுக்கு தகப்பனைப் போல விசர்! பரம்பரை வியாதி!” எண்டு பேசுவா, அடிப்பா.

ஏன் என்னை ஏசேக்கை ‘அப்பாவைப் போல...’ எண்டு சொல்லிச் சொல்லி ஏசுகினம்? எனக்கு விளங்கிறதில்லை. நான் சங்கீதா அக்காவைக் கேட்டன். அவதான் சொன்னா, எங்கட அப்பா கூடாதவராம்! அம்மாவையும் எங்களையும் விட்டிட்டு யாரோடயோ, எங்கயோ போயிட்டாராம். அதுதான் என்னைத் தொட்டிலில் பபாவா பாட்டாவோட விட்டிட்டு, அம்மா அப்பாவைத் தேடிப் போனவவாம். இப்ப பாட்டாவும் இல்லை. அம்மாவும் இங்க இல்லை! எனக்கு அழுகை அழுகையா வருது.

அம்மாவும் அழுகிறவ. ‘உங்களிட்ட வரப்போறன் அம்மா’ எண்டு நான் சொல்லேக்கை அம்மா விக்கி விக்கி அழுவா! அவவும் பாவம் போலத்தான் இருக்கு. இங்க இருக்கிற பழைய படங்களில நல்ல வடிவா சிரிச்சுக்கொண்டுதான் இருக்கிறா. ஆனா இப்ப அனுப்பிற படத்தில சிரிப்பே இல்லாத அம்மா! அம்மா என்னை வளக்கவெண்டு நிறையக் காசு அனுப்பிறவ. பெரியம்மாவும் ‘கஷ்டம், காசு அனுப்பு’ எண்டுதான் ரெலிபோனில கேக்கிறவ. ஆனா பெரியம்மாவுக்கு என்னில விருப்பமே இல்லை.

என்னில நல்ல விருப்பமான ஒரு அன்ரியும், அங்கினும் முந்தி வாறவை. என்னை மடியில வச்சிருப்பினம். அன்பாக் கதைப்பினம். பலகாரம் செய்துகொண்டு வருவினம். பாட்டுப் பாடச் சொல்லிக் கேப்பினம்! பாட்டாவோட நான் அன்ரி வீட்ட போறனான். அங்க

அண்ணாக்களோட விளையாடுவன். நாய்க்குட்டியோட விளையாடுவன்! பாட்டா செத்த பிறகு அவையும் வாறேல்லை. எனக்கு அவயினர் வீட்ட தனிய போகத் தெரியாதே! என்ன செய்ய? இப்ப எனக்கு விருப்பமான ஆக்களெண்டு ஒருவரும் இங்க இல்லை. தனிய இருக்கேக்கை பாட்டாவைப் பற்றித்தான் அடிக்கடி யோசிச்சுக்கொண்டு இருப்பன்.

“பள்ளிக்குடத்தில ரெஸ்ற் நடக்குதாம். நீ ஏன்டா போகேல்லை?” என்று சங்கீதா அக்கா கேக்கிறா. பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகாதது எனக்கு நல்ல சந்தோசமில்லோ! மற்றப் பெடியங்களுக்கு அம்மா வருவா, அப்பா வருவார். எனக்குத்தான் ஒருவரும் வாறேல்லை. பெரியம்மா வந்தாலும், நல்ல அடிபோடுங்கோ என்று கோள்மூட்டி ரீச்சரிட்ட அடிவாங்கித் தாறவ. அதால எனக்கு பள்ளிக்குடம் போகவே விருப்பமில்லை.

என்னோட படிக்கிற கிரோஷ் நெடுக என்னைப் பகிடி பண்ணுவான். அண்டைக்கு கோவத்தில அவனுக்கு அடிச்சிட்டன். வீட்ட வர, பெரியம்மா பிரம்பை எடுத்தா! எனக்குச் சரியான பயம் வந்திட்டது. நான் ஓடிப்போய் பல்கனியில நிண்டன். “அடிச்சா நானும் பாட்டாவைப் போல விழுவன்!” என்று கத்தினன். உடனே பெரியம்மா விறைச்சுப்போய் நிண்டிட்டா. அடிக்கேல்லை. இப்ப அவ அடிக்க வரேக்கை நான் அப்பிடிக்க கத்துவன். அடிவிழுறதில்லை!

பெரியம்மா முந்தி எப்ப பாத்தாலும் ‘குழப்படி செய்தா கொல்லுவன்’ எண்டுதான் ஏசுவ. நானும் ஒருநாள் அவவைப் பார்த்து, ‘எனக்கு அடிச்சா கொல்லுவன்’ என்று சொன்னன். அவ சொல்லிற மாதிரி நான் சொன்னா என்ன பிழை? அண்டைக்குப் பின்னேரம் பெரியப்பா வந்தவுடனே பெரியம்மா ஏதோ ‘உயிருக்கு ஆபத்து’ என்று கதைச்சா. பிறகு இந்த டொக்டர் மாமாட்ட என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தினம். கொஞ்சநாள் இருந்திட்டுப் போனன். இப்ப இரண்டு மூன்று தரம் அப்பிடி வந்திட்டன்.

இங்க எனக்கு ஊசி ஏத்துகினம். மருந்து தருகினம். எண்டாலும் பரவாயில்லை. பெரியம்மாவிட்ட ஏச்சு வாங்காதபடியால எனக்குக் கோபம் வாறதும் குறைவு. டொக்டர் அங்கிளுக்கு ஆச்சரியம். 'இவன் நோர்மலாகத்தான் இருக்கிறான். கெதியா சுகப் படுத்தலாம்' எண்டு நோர்ஸ் அன்றிக்குச் சொல்லுவார்.

இப்ப கொஞ்சநாளா எனக்கு புதுசா ஒரு ஆசை! ஒருக்கா எண்டாலும் அப்பாவைப் பாக்கவேணும். அவரைச் சொல்லிச் சொல்லித்தானே எந்தநேரமும் என்னைத் திட்டுகினம். சங்கீதா அக்காவைக் கேட்டன் அப்பா எப்படியிருப்பாரெண்டு. அவ சொன்னா, அப்பா நிறையப் படிச்சவராம். பட்டம் வாங்கினவராம். வடிவா இருப்பாராம். ஆனா, பெரிய படிப்புப் படிச்சவர் ஏன் எங்களை விட்டிட்டு ஓடிப்போனார்? எனக்கு விளங்கேல்லை. அவரைக் கண்டா கட்டாயம் கோவம் போடவேணும்!

'இண்டைக்கு வீட்ட போயிட்டு பிறகு வாங்கோ' எண்டு டொக்டர் அங்கின் அனுப்பிட்டார். சங்கீதா அக்கா ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து இரகசியமாகத் தந்தா. அம்மா பெரியம்மாவுக்கு எழுதியிருக்கிறாவாம். 'கெதியாய் வாசிச்சிட்டுத் தா' எண்டு அவசரப்படுத்திறா. நான் மெதுவாகத்தான் வாசிப்பன்.

“... அக்கா, விசா ரிஜெக்ட் பண்ணிட்டாங்கள். அப்பீல் பண்ணி இருக்கிறன். எந்த நேரம் எங்களைத் திருப்பி அனுப்புவாங்களோ தெரியாது. நெஞ்சிடையாய் இருக்குது. இங்கயாதல் மரியாதையான ஒரு பிச்சைக்காரியாய் நான் சீவிக்கிறன். அகதிக் காசை எடுத்து உங்களுக்கு அனுப்பிறன். திருப்பி அனுப்பினா நான் வந்து என்னக்கா செய்வன்? சாப்பாட்டுக்கும் வழியில்லாமத்தான் நிப்பம். இலட்சக்கணக்கில கடன் வேற. நானும் பிள்ளைகளும் தற்கொலை தான் செய்யவேணும். என்ர புருசன் எண்ட துரோகி பொறின் ஒபிசுக்கு ஏதோ நல்லா அள்ளி வச்சிட்டானாம், லோயர் சொல்லுறார். அவன் செய்யிற அநியாயத்தை எல்லாம் கடவுள் பார்த்துக் கொண்டானே இருக்கிறார். கடவுளே இல்லை அக்கா! இருந்தா

ஒரு பாவமும் அறியாத இந்தப் பிள்ளைகளும் நானும் ஏனிப்படி அந்தரிக்க வேணும்...? அக்கா, மகனுக்கு ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். அவன் ஏற்கனவே மனம் பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளை...”

அட! எனக்கு விளங்கிட்டுது! அம்மாவும் அக்காவும் வரப்போகினம்! நான் சங்கீதா அக்காவைப் பாத்து சந்தோசமாச் சிரிக்கிறன். என்ன இது, அவ ஏன் சிரிக்கிறா இல்லை? அம்மா வாறது அவவுக்கு விருப்பமில்லையோ? அம்மா கட்டாயம் வரவேணும் எண்டு நான் சாமியைக் கும்பிடப்போறன். அம்மா வந்தவுடன ஓடிப்போய் அவவைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொள்ளுவன்... பிறகு விடவே மாட்டேன். அம்மாவோடதான் படுத்து நித்திரை கொள்ளுவன். பெரியம்மா அடிச்சதை எல்லாம் அம்மாட்ட சொல்லிக் குடுப்பன். பிறகு ஊசிபோட விடமாட்டன். அக்காவோட விளையாடுவன்... நல்ல பள்ளிக்குடத்தில படிப்பன்...!

அம்மா, நீங்கதானே என்னோட ஒண்டாய் இருக்கவேணும் எண்டு நெடுகச் சொல்லுவீங்கள்... அழுவீங்கள். இப்ப ஏன் அனுப்பப் போறாங்கள் எண்டு கவலைப்படுகிறீங்கள்? இப்ப அப்பா செய்த வேலையால நாங்கள் ஒண்டாய் சேரப் போறம் பாத்தீங்களா? அக்காவிட்ட போனில சொல்லவேணும், வரேக்கை நிறையச் சொக்கிலேற் கொண்டு வாங்கோ... எனக்கும் சங்கீதா அக்காவுக்கும்... எண்டு.

இலண்டன் தமிழுலகம்

2005

காலம் தொலைத்த கனவு

உள்ளே நுழையும் போதே அந்த இதமான மணம் மூக்கைத் துளைத்தது. அவள், மகனை நிமிர்ந்து பார்த்து முறுவலித்தாள். முன்னரைப் போல சடைத்து இல்லாதபோதும், இன்னும் பவள மல்லிகை அங்கே நின்றது. குனிந்து சில பூக்களைப் பொறுக்கினாள். ஆ...! நெஞ்சில் நினைவுகளின் வாசம். மனம், இருபது வருடங்களுக்கு முன்பான ஒரு காலப்புள்ளியில் குவிந்தது.

பவள மல்லிகையை அண்டி வெளியாகக் கிடந்த இடத்தில் புதிதாக ஒரு கட்டிடம் முளைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவளும் நண்பிகளும் சிற்றில் கட்டி விளையாடிய இடத்தில் சின்னதாக ஒரு கடவுள் வீற்றிருந்தார்.

“அம்மா, ஒருவரையும் காணேல்லை”

“பரவாயில்லை, உள்ளே ஆக்கள் இருப்பினம்!”

கால்களுக்கு அது பழகிய பழைய தடம். கட்டிட வேலை சுறு சுறுப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தது. வேலையாட்கள் அங்குமிங்கும் ஓடித் திரிந்தார்கள். இயந்திரங்களின் இரைச்சல், ‘படார் படார்’ என்று ஓங்கி அறையும் சத்தம்! இவற்றின் நடுவே, பாதி தகர்க்கப் பட்ட நிலையில் அநாதையாக அந்த மண்டபம் நின்றது. ‘கவின் கலாலயம்’ பெயர்ப்பலகை காணாமற் போயிருந்தது. அங்கே சநாத

மாகக் கேட்ட சத்தங்களும் ஓய்ந்து போயிருந்தன. கமலா ரீச்சர் தட்டும் ஐதிக்கு பரதம் ஆடும் பிஞ்சுப் பாதங்கள், சங்கீதம் பயில் கின்ற பட்டுக் குரல்கள்... நினைவில் வந்தன. அவற்றின் சுவடுகளை அழித்துவிட்ட காலத்தின் மீது அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. பல வருடங்கள் ஓடித்தான் விட்டன!

“யார் நீங்கள்?” சிங்களத்தில் அதட்டிய குரலில் அவள் திரும்பினாள். செக்யூரிட்டி சீருடையில் நின்றார் ஒருவர். அனுமதி பெறாமல் நுழைந்தவர்கள் மீதான சிடுசிடுப்பு அவரது முகத்தைக் கோரமாக்கியது.

“நாங்கள்... ஆனந்தன் ஐயாவைப் பார்க்க வந்திருக்கிறம்” என்ன சொல்கிறார்கள் என்பது புரியாமலே அலட்சியமாக அவர் கைகாட்டிவிட்டார். பழைய மண்டபத்தின் அலுவலக அறையில் ஒரு இளைஞர் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்.

“என்ன விஷயமா வந்தீங்க?”

“ஆனந்தன் எண்டு... இங்க இருந்தார். அவரைச் சந்திக்க வேணும்”

“அவர் இப்ப இல்லை. இறந்து போயிட்டார்”

“... எப்ப?”

“ஒரு வருசத்துக்கு முதல் எண்டு சொல்லிச்சினம்”

அவள் ஒருகணம் ஊமையானாள். தந்தை போல் அன்பு காட்டிய அந்த மனிதர்... அவரோடு பேச நினைத்து வந்தவை எல்லாம் ஒரு பெருமூச்சில் சருகாகக் கருகின.

“நீங்கள் எங்க இருக்கிறீங்கள்?” அந்த இளைஞர் கேட்டார்.

“ம்... நாங்கள் இப்ப வெளிநாட்டில். முந்தி இங்க 'கலாலய'த்தில் நான் படிச்சனான்”

அவள் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். கால்களை மடக்கி உட்கார்ந்தபடி அன்றுபோலவே மகாத்மா காந்தி, நேருவுடன் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பழைய காலப் போட்டோ பழுப்பு நிறமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கலைக்கூடத்தின் நடுநாயகமாக வீற்றிருந்த நடராஜர் சிலை, புழுதி பூசி இன்று பீடமின்றி வெறுந் தரையில் நின்றது. சந்திரா, மாலா, அவள் எல்லோரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பவள மல்லிகையைப் பொறுக்கி, ஒடோடி வந்து நடராஜரின் பீடத்தில் வைப்பது அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

“இது பழைய கட்டிடம். புதிய கட்டிடத்தில் நவீன வசதி எல்லாம் வரும்”

அவர் அவளது பார்வைக்கு ஏதேதோ அர்த்தம் பண்ணி விட்டார். அவள் மரியாதைக்காகப் புன்னகைத்தாள்.

“ஆ... இப்ப இங்க வகுப்புகள் நடக்கிறேல்லையா?”

“இல்லை. இப்ப நாங்கள் இந்த இடத்தை வாங்கிட்டம். ஒரு திறமான ஹோட்டல் அங்கை எழும்பது”

இனி என்ன பேசுவது? இவருடன் பேச அவளிடம் ஒன்று மில்லை. அவளது நினைவுகளின் சுகந்தத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள இங்கு எவருமில்லை.

ஒரு மனிதனின் மறைவு, விட்டுச் செல்லும் இடைவெளி! புதைந்து போகும் பதிவுகள்... புதைக்கப்படும் இனிய நினைவுகள்... அறுந்து போகும் உறவுகள்!

அவள் புறப்பட எழுந்தாள்.

பவள மல்லிகை, பூக்களைத் தூவி அவளுக்கு விடை கொடுத்தது. பொறுக்குவாரற்று மிதிபடும் அந்தப் பூக்களைப் போலவே, மனதில் பூத்த நினைவுகளும்!

“இதுதான் முந்தி இருந்த ஒரேயொரு பேக்கரி. பாணுக்குத் தட்டுப்பாடான காலத்தில் காலமை மூன்று மணிக்கு இதில கியூ நிக்஑ும். நாங்களு஑் நிண்டிருக்கிற஑்”

சொல்லச் சொல்ல நீளு஑் கதைகள்!

இந்த ஊரு஑் ஑க்களு஑் ஑கனுக்குப் புதிது. ஆனால், இந்தத் தெருக்களில் நடந்து போக ஆசைப்பட஑் அ஑்஑ாவின் உணர்வு களை அவன் புரிந்து கொண்டிருந்தான்.

“இன்னு஑் இரண்டு ரோட் தாண்டினால் எங்கட வீடு வரும்”

இரண்டு தசாப்தங்களின் பின்னு஑், சொந்தமில்லாத வீட்டை ‘எங்கட வீடு’ என்று உரிமையோடு சொல்லு஑் அவன்! ஑கன் உதட்டில் புன்முறுவலுடன் கூட நடந்தான்.

அந்த ஒழுங்கையில் ஆள் நடமாட்ட஑ே இல்லை. முன்பெல்லா஑் திறந்தே கிடக்கின்ற வீட்டுக் கதவுகள் சாத்திக் கிடந்தன. வீடு நவீன ஑ாக உரு஑ாறி இருந்தது. அவன் தயங்கி நின்றான். நாயின் குரைப்பில், ஒரு வாலிபன் எட்டிப் பார்த்தான்.

“எக்ஸ்கியூஸ் ஑ீ. ஑ிஸ்டர் பாலேந்திராஸ் ஹவுஸ்....?”

“அவர்கள் இப்போது இங்கில்லை. இது எங்கள் வீடு” என்று ஆங்கிலத்தில் பதில் தந்த அவன், உள்ளே போய்விட்டான். கதவு மூடிக்க் கொண்டது.

அவன் செய்வதறியாது நின்றான்.

“ஓ... பாலேந்திரா ஑ா஑ாவு஑் வீட்டை வித்திட்டார் போல...”

அந்த மூடிய கதவின் பின் இன்னு஑் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் பழைய வாசனைகளை ஑ுகர அவன் ஏங்கி நின்றான். அந்தக் காற்றில் நுண்மையாகக் கலந்திருக்கும் தன் உறவுகளின் குரல்கள், தனது ஑கனை வாழ்த்தி வருடக் கூடாதா என்று ஆசைப் பட்டான். மூடியிருந்த கதவுகள் அவளைத் துயரத்தோடு பார்த்தன.

எத்தனையோ ஆண்டுகள் அவளது பெற்றோர் வாழ்ந்த வீடு. அவள் சிறுமியாய்த் துள்ளித் திரிந்த வீடு! இந்த வீட்டில் நுழைய அவளுக்கு இன்று அனுமதியில்லை.

காலம் ஆடிய குருரமான தாண்டவங்கள், திடீர் காட்சி மாற்றங்கள், கைமாறல்கள், இழப்புக்கள் அவள் முன் படமாய் விரிந்தன. பல்லாயிரம் மைல்கள் தாண்டி அவள் காவி வந்த கனவு வீசுகின்ற காற்றோடு அள்ளுண்டது.

“அம்மா....”

அவள் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

“பக்கத்து வீட்டில் அல்மேடா அங்கிள் குடும்பம் இருப்பினம்... எட்டிப் பாத்திட்டிப் போவமா மகன்”

கதவைத் திறந்த பெண் மெரில்லாவின் முகச் சாடையில் இருந்தாள்.

“இது... மெரில்லா வீடுதானே?”

“ஆமா... நீங்க யாரு?”

“நான் அவட பிரண்ட். மெரில்லா இருக்கிறாவா?”

“மெரில்லா அதை குடும்பத்தோட இந்தியா போயிட்டாங்க. இப்ப நாங்கதா இருக்கோம்...”

“ஓ...! அப்ப ஜயசேகர வீட்டுக்காரர்... இருக்கினமா?”

“அவங்களா... வீட்டை வாடகைக்கு விட்டிட்டாங்க... எங்கன்னு தெரியலை...” அவள் யோசிப்பதைக் கண்டு அந்தப் பெண் மீண்டும் கேட்டாள்.

“அததைக்கு ஏதாச்சும் சொல்லணுமா...?”

‘ஏதாச்சும்...? மண்வீடு கடடியதும், ரேடியோவில் புதுவெள்ளம் கேட்டுக் கிளகிளுத்ததும், பாடியதும் ஆடியதும்... உனக்கு நினைவிருக்குமா மெரில்லா?’

“ம்... ஒண்டுமில்லை. பக்கத்துவீட்டுத் துரைசிங்கத்திட மகள் வந்தா எண்டு சொல்லுங்கோ”

ஒழுங்கையின் அடியில் கரும்பூதம் போல நின்ற புளியமரத்தைக் காணவில்லை. சுமணாதான் புளியங்காய் நிறையப் பொறுக்குவாள். ஏதோ ஒரு வீட்டு வாசலில் உட்கார்ந்து அதை வாயில் போட்டபடி கதைப்பார்கள்... எட்டுக் கோடு விளையாடுவார்கள்.

அப்பா அவளுக்கு ஒரு சின்னச் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தார். அயலில் உள்ள பிள்ளைகள் மாறி மாறி சைக்கிளில் தொற்றிக் கொள்ள, அவள் பெருமையாக ஓடித் திரிவாள். சுமணாவின் அண்ணா சமிந்ததான் குழப்படி. அடிக்கடி சைக்கிளைப் பிடுங்கிவிடுவான். அவளும் சுமணாவும் அழுது முறையிட்டு சைக்கிளை மீட்பதற்கிடையில் அவன் நிறையத் தடவை ஆசைதீர் ஓடி விடுவான். சைக்கிள் கிடையாத நாளில் இரகசியமாகக் கிள்ளுவான். தலையில் குட்டுவான்.

“லீலா அன்ரி... சமிந்த நுள்ளுறான்!”

தினமும் அம்மாவிடம் தமிழ்ப் பேப்பர் இரவல் வாங்கி எழுத்துக் கூட்டிப் படிக்கும் லீலாவதி அன்ரி, அவளது தலையை அன்போடு தடவுவாள்.

“சரி... சரி மவள்... நான் அவனுக்கு நல்ல அடி போடுறது... நீங்க போய் வெளாடுங்க”

அன்று மாலை, அம்மாக்களின் மாநாட்டில் பிள்ளைகளின் இந்தக் குறும்புகளைப் பகிர்ந்து அவர்கள் சிரிப்பார்கள். சுமணாவின் அப்பா ஜயசேகரவும், அல்மேடா அங்கிலும், அவளின் அப்பா துரைசிங்கமும், மொகமட் நானாவும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் உலக நடப்புகளை அலசுவார்கள். பிள்ளைகள் நல்லநாள் பெருநாளில் கிரிபத், புறியாணி, பொங்கல், வடைகளோடு வீடுகளுக்குப் போய் வருவார்கள்.

“சமிந்த போடா... உன்னை விளையாட்டில சேர்க்கமாட்டம்...!”
 இரண்டு நாட்கள் கோபம் போட்டாலும், கள்ளன் பொலிஸ் விளையாட்டுக்கு சமிந்தவும் ராஜனும் கட்டாயம் தேவை. நன்றாக ஓடிப் பிடிப்பார்கள். அந்த ஒழுங்கையில் பல வீடுகளுக்கும் அனுமதி இன்றி நுழையும் அதிகாரம், கள்ளனுக்கும் இருந்தது. பொலிசுக்கும் இருந்தது.

“சுமணா, மெரில்டா... வாங்கோ ஐயர் அன்றி வீட்டுப் பின்பக்கம் ஒளிப்பம்”

சமிந்தவும் ராஜனும் வீடுவீடாக ஏறி இறங்குவார்கள். ஆனால், உருத்திராட்சமும் கையுமாக இருக்கும் பாட்டியம்மாவின் ஏச்சுக்குப் பயந்து அங்கே மட்டும் வரமாட்டார்கள்.

எல்லா வீட்டாரும் கலைத்துவிட்டால்... இருக்கவே இருக்கிறது பக்கத்துப் பள்ளிக்கூடம். அது எப்போதும் அவர்களுக்காகத் திறந்தே கிடந்தது. ஓடி விளையாட நிறைய இடம். அப்படி ஒரு நாளில்தான், ‘சமிந்த பொலிஸ்’ அவளைப் பிடிப்பதற்காகத் துரத்த... அவள் தலைதெறிக்க ஓடிப் படிகளில் உருண்டு விழுந்தாள். நெற்றியில் தையல் போட வேண்டியதாயிற்று...!

“போவமா, அம்மா...?” மகன் கூப்பிட்டான்.

தெருவே முற்றாக மாறியிருந்தது. ஜம்புக்காய் பிடுங்கித் தின்ற வீட்டின் காணியில், உயர்ந்து நிற்கும் வியாபார நிறுவனம்! கூழ் குடிக்க இலை தந்த பலாமரம், பேய் குடி கொண்டிருந்த ஆல மரம்... ஒன்றையுமே காணவில்லை.

தெருவின் முடக்கில் புதிதாக எழும்பியிருந்த வணக்கத் தலம். கூப்பிடு தொலைவில் இன்னொரு வழிபாட்டிடம்! பக்தியுணர்வின் பெருக்கத்தைப் பறைசாற்றிய விதம்... அவளுக்குப் புதுமையாகத் தான் இருந்தது.

ஒருபோதும் கோபமே வராத, கடைக்காரர் ‘சேகுதாவு’ நினைவில் வந்தார். ‘ஐந்து சதத்துக்குப் பல்லி மிட்டாய்’ கேட்டு

அட்டகாசம் பண்ணும் சிறுவர்களைப் பொறுத்துக் கொண்ட அற்புதமான மனிதர் அவர்!

நீண்ட தெருவின் வழி, நினைவுத் தடங்களை மீட்டியபடி வந்த அவர்கள், சோதனைச் சாவடியைக் கவனிக்கவில்லை.

“எங்க இருக்கிறது...?” ஒருவன் கிட்டே வந்து கண்களால் துளைத்தான்.

தங்கி நிற்கும் விலாசத்தைச் சொன்னாள்.

“ஆ... அங்க இருக்கிற ஆள்... இங்க என்ன சுத்திறது?... எங்க ஐடென்ரி.....?”

அவள் கைப்பைக்குள் துளாவி, பாஸ்போட்டுகளை நீட்டினாள். அவன் அவற்றை வாங்கி மேலும் கீழும் பார்த்துவிட்டு, பொறுப்புப் பாளரை நோக்கி நடந்தான்.

தற்செயலாகத் திரும்பியவள், அந்த மனிதனைக் கண்டாள். அருகே கொம்பியூனிகேஷன் கடைவாசலில் கையில் புகையும் சிகரெட்டோடு அவன், அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது பார்வை அவளுக்கு வெறுப்புட்டியது. தானும் மகனும் காட்சிப் பொருள்களாக... எரிச்சலுடன் அவள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். பாஸ்போட்டுகளைப் புரட்டிய அதிகாரி, மகனை ஏதோ கேட்டதும்... அவளுக்குத் திடீரென்று பயம் கவ்வியது. மகனின் முகம் சிவந்திருந்தது. இந்தச் சோதனைகள், பேசும் தோரணைகள் எல்லாமே அவனுக்குப் புதியவை. மகன் வெடுக்கென்று ஏதும் சொல்லிவிடக் கூடாது என்று அவள் பக்கத்துத் தெரு மாரியம்மனை நேர்ந்து கொண்டாள்.

கேள்விகள்... பதில்கள்! அவள் சிறுமியாய், குமரியாய் நடந்த அதே தெருவில் கேள்விக்குறியாகி நிற்கும் அவளது அடையாளம்... கேள்விகளால் வடிகட்டப்பட்டு, புதிய முத்திரைகளில் பொறிக்கப் படும் அடையாளங்கள்! மனங்களின் நட்பும், முகங்களின் அறி முகமும் தொலைந்து போக... அச்சடிக்கப்பட்ட தாள்களில் உறைந்து விட்ட அடையாளங்கள்!

“சரி..... சரி..... போறது”

பாஸ்போட்டுகள் நீண்டன.

முன்னே நடக்கையில், இன்னும் அந்த மனிதனின் பார்வை தன் முகத்தின் மீதே பதிந்திருக்கக் கண்டாள்.

‘சே... உற்றுப் பார்க்கிறான். பொட்டு வைச்சா இப்படித்தான் பார்ப்பாங்களோ?’ எரிச்சலுடன் விலகிச் சென்றவள் காதுகளில் அது கேட்டது.

“ரூபி...!”

அவள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். அது... அது... அவளுடைய வீட்டுப் பெயர்!

சிகரட்டை எறிந்துவிட்டு அவன் கிட்டே வந்தான்.

“நீங்க ரூபிதானே...?”

“ஓம்... நீங்கள்?”

அவன் சிரித்தான். அவனது தெத்துப்பல்... நினைவில் ஒரு மின்னல் கீற்று.

“ரூபி என்னய மறந்திட்டதா...?” அவன் மீண்டும் சிரித்தான்.

“... சமிந்த...”

அவளது நெற்றியில் இருந்த தழும்பை அவன் மீண்டும் உற்றுப் பார்த்தான்.

“ஓங்கட நெத்தியில... நாந்தான ஓடச்சது”

பழைய நட்பின் உரிமையும் நேசமும் அவனது வார்த்தைகளில் வழிந்தன. அவளுக்குள் பவள மல்லிகையின் வாசம்!

சமிந்தவோடு பேச எவ்வளவோ விஷயங்கள் நெஞ்சுக்குள் முட்டி மோதின. சுமணாவைப் பற்றி... லீலா அன்றியைப் பற்றி... இன்னும்

இன்னும்...! ஆனால்... அவள் பக்கவாட்டில் திரும்பி சோதனைச் சாவடியைப் பார்த்தாள்.

அங்கே, சந்தேகத்தின் பேரில் விலங்கு பூட்டப்பட்டிருந்தன, அவளின் உணர்வுகள்! உணர்வற்ற உடலாக இங்கே அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். எதிரே சமிந்தவின் கண்களில் தெரியும் அந்தக் களங்கமற்ற நட்பு! இடையே... தொலைந்துவிட்ட அல்மோடாக்களும், மொகமட்களும், துரைசிங்கங்களும்!

சில நிமிடங்கள் சமிந்தவோடு உரையாடிவிட்டு அவர்கள் புறப் பட்டார்கள்.

காரைச் கொண்டு வருமாறு மகன் கைபேசியில் அழைப்பு விடுத்தான்.

நெற்றியில் இருந்த வடுவை அவள் விரல்கள் வருடிப் பார்த்தன. மகன் மெல்லச் சிரித்தான்.

“என்ன சிரிப்பு?”

“ஒன்றுமில்லை”

“இன்னொரு நாளைக்கு வருவம், சமிந்தவோட கதைக்க. இண்டைக்கு மூட் குழம்பிப் போச்சுது”

“நான் வரமாட்டன்!” மகனின் குரல் இறுக்கமாக ஒலித்தது.

“... எனக்கு நெத்தியில அடையாளம் ஒண்டும் இல்லை!”

அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவனது பார்வை கார்க் கண்ணாடி வழியே வெளியே நிலைத்திருந்தது.

சமிந்தவும் சுமணாவும் மெரில்டாவும் அவளும் விளையாடிய அந்தப் பாடசாலையைத் தாண்டிக் கார் விரைந்தது. இப்போது அதைச் சுற்றி உயரமான மதில் எழும்பியிருந்தது.

மல்லிகை 46 ஆவது ஆண்டுமலர்

ஜனவரி 2011

வசந்தி தயாபரன்

மனிதர்களைப் பற்றி மனிதர்களிடமே பேசுவது நல்ல சிறுகதை. முதல்முறை படிக்கும்போது வெறுமனே கதை. ஆழமாய் மறுமுறை படிக்கும்போது அதுவே வரலாறு. அப்படியான பன்னிரு சிறுகதைகளை இத்தொகுப்பில் தந்துள்ளார், வசந்தி தயாபரன். வசந்திக்கு இலக்கியமும் படைப்பாக்கத் திறனும் முதுசொம். அவை தந்தையாரிடமிருந்து பெரும் சொத்தாகக் கிடைத்தவை.

கன்னியர் மடத்தில் படித்ததால் வந்த ஒழுங்கும், சிறுவயதில் கற்ற சங்கீதமும், பரதமும் தந்த கலையுணர்வும் வசந்தியிடம் நல்லதோர் ஆளுமையை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அதனால், கதை படிக்கிறோம் என்ற உணர்வை எம்மிடத்தில் எழுப்பாமல், வாழ்வின் ஒரு பகுதியைப் பார்க்கிறோம் என்று உணரும்படியான கதைகளை அவரால் எழுத முடிந்துள்ளது.

சிறுகதை தரும் உணர்வை வாசகன் தன் வாழ்வில் எப்போதாவது வேறு வடிவத்தில் உணர்ந்து இருப்பின் அக்கதை நின்று நிலைக்கும், வெற்றி பெறும். அத்தகைய வெற்றிக் கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

வங்கியாளராக வளர்ந்தவர். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப் பணியில் தன்னை அர்ப்பணித்தவர். குழந்தை இலக்கியத்தில் தன் முத்திரை பதித்தவர். இப்போது சிறுகதை ஆசிரியராகப் பரீணாமம் கொள்வது மகிழ்வு தருகிறது. நாடுகடந்த, மொழிகடந்த படைப்புக்களை இவரது பேனா இன்னமும் தரவேண்டும்.

-கோகிலா மகேந்திரன்-